

Hương cỏ dại

QUỲNH DAO

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương Kết](#)

QUỲNH ĐAO

Hương cỏ dại

Chương 1

Như cùng một giấc mơ.

Chúng ta đã gặp nhau

Bằng những giây phút nhẩn ngui

Em như ngọn gió xuân

nhẹ thoáng qua hồn tôi

Và bây giờ

biết tìm ở đâu nụ cười ngày cũ?

Một nụ cười quen thuộc

Em cũng biết tôi yêu em, nhớ em

giận em nhưng vẫn không quên

Mỗi tình cũ ngàn năm còn đó

Không lẽ em không quay đầu nhớ lại thề xưa?

Nhớ lại những đóa thủy tiên lung linh

trong bóng nước ngày nào?

Em đừng quên rằng

Ở một hốc đá buồn hiu trong vùng núi cũ

Có loài bá hạ dại, vẫn muốn có một mùa xuân...

Võ Trung Triết cứ nghe đi nghe lại mãi bài hát làm chàng rung động, gọi nhớ tình yêu đã qua của chàng và Võ Hải Lan.

Suốt cuộc đời Triết chưa bao giờ được yêu, được say đắm như lần yêu đó.

Mỗi tình đã mười năm qua đi.

Và người chàng yêu bây giờ đã có chồng. Có chồng đã sáu năm nay rồi.

Triết nhìn lên tấm lịch trên tường. Ngày mai này, chàng sẽ trở về quê hương. Trở về nơi chôn nhau cắt rún đã bao năm chàng xa cách.

Ngày mai! Ngày mai, Triết sẽ trở lại với cuộc sống bình dị cũ. Nhưng mà mọi thứ đã đổi khác, Hải Lan đã có chồng và Triết đâu thể quay ngược thế cờ đó lại được? Chàng chỉ có đôi tay trắng.

Chàng chợt nhớ đến một đoạn văn đã đọc được ở đâu:

“Nếu có một đóa hoa đẹp, đẹp đến độ người khác nhìn thấy vẫn muốn hái, vẫn muốn chiếm hữu, thì có nghĩa là bạn chưa biết tôn trọng, hoặc đóa hoa kia vô tình”.

Có thể là như vậy. Vấn đề ở đây là lúc đó Triết bất lực. Chàng chẳng có một cái gì để bảo vệ hạnh phúc cho người yêu. Và chàng đã đau khổ cầu chúc cho Hải Lan có được một người chồng biết yêu nàng, có được một mái ấm hạnh phúc như ý.

Hải Lan, người con gái duy nhất chàng đã yêu. Triết yêu điên cuồng bất chấp cả sự cấm kỵ vì hai người cùng họ. Bất chấp cả chuyện Hải Lan lớn hơn chàng những ba tuổi. Và bây giờ Triết vẫn còn yêu dù biết Hải Lan đã có hai con.

Hai tay gối đầu nhìn lên trần. Cuộc sống xa nhà rày đây mai đó khiến Triết không có cách gì để bảo vệ và chiếm hữu được Lan. Triết làm sao có thể so sánh với người chồng của Lan bây giờ?

Triết chỉ có thể cho Lan một trái tim chân tình. Cái tình yêu nồng cháy. Ngoài ra, không có gì hết. Vì vậy, Triết nào có dám đòi hỏi gì ở Lan đâu?

Nghĩ đến đó, hình ảnh Hải Lan như hiện ra trước mắt Triết. Cái thân hình dong dỏng cao, đôi mắt sáng. Chỉ có vậy, còn mọi thứ gần như bình thường. Có điều Hải Lan là cô gái biết trang điểm, biết làm nổi bật những ưu điểm của mình. Biết cách chinh phục tình cảm người đối diện.

Có thể là suốt cuộc đời - Mãi mãi Triết sẽ không quên cái lần gặp Lan lần cuối. Cả hai đã có cuộc hẹn tuyệt vời bên bờ suối. Chẳng có gì giữ gìn cả. Mặc tình yêu bùng nổ. Để rồi ngày hôm sau - Đứng ở một góc ga, Triết đã phải đưa mắt âm thầm tiễn đưa người con gái áo trắng kia xa chàng.

Lần đó Triết không biết đấy là lần gặp cuối cùng. Bởi vì chỉ sau đấy có một tháng Lan đã lên xe hoa về với người khác. Nhiều lúc Triết cũng tự hỏi. Có phải là vì mình không rành tâm lý phụ nữ? Hay trường hợp của Lan là một cá biệt? Lan có yêu ta không? Nếu có, bây giờ còn không? Hay là... lần đó chỉ là một sự cuồng nhiệt, xúc động nhất thời? Nếu vậy thì đúng rồi, nó chẳng đủ để vượt qua những đòi hỏi vật chất thời thượng.

Nhưng Triết không tin là mình nghĩ đúng. Vì vậy chàng muốn gặp lại Lan. Muốn xem cuộc sống hiện tại của nàng ra sao? Lan và chồng con. Cả cái

trường mẫu giáo mà nàng sáng lập. Tuy ở xa xôi, nhưng Triết biết hết. Biết hết tất cả. Bạn bè của chàng đã cung cấp tin tức cho chàng về nàng. Cuộc sống thì khá tiện nghi đấy.

Giữa đêm khuya thanh vắng chàng hay giật mình thức giấc. Khi nghe lai bản nhạc “Mùa xuân của loài hoa dại”. Hải Lan thế nào? Có hồi tưởng, có nhớ lại kỷ niệm cũ giữa nàng và chàng không?

Trong cái thế giới tình cảm... Biết đâu? Yêu và hận thường đi song song. Ở đây có gì để hận? Chỉ có yêu!

Triết không thiết tha với bất cứ một người đàn bà nào khác. Chưa có một người đàn bà nào làm chàng rung động tim chàng như Lan. Chàng vẫn gặp, liên hệ, vui đùa với họ. Nhưng tàn cuộc là xong, chẳng còn một chút vướng mắc.

Trái tim của Triết chỉ có Lan. Chỉ nghĩ đến Lan và yêu Lan.

Nhiều người cho rằng, chỉ có đàn bà là chung thủy là một lòng một dạ với tình yêu, thật ra thì Triết thấy nói vậy là bất công. Đàn ông vẫn có thể chỉ biết yêu có một người.

Nhiều lúc Triết cũng nghĩ. Thôi thì cứ để cái kỷ niệm tuyệt vời kia xếp lại ở một góc tim. Cuộc đời còn dài lâu, phải can đảm mà đối diện với cuộc sống chứ? Nhưng không hiểu sao, Triết vẫn không làm được.

Hải Lan là niềm sống của Triết, là vết thương lòng mãi mãi không nguôi. Ta không thể sống mà thiếu Hải Lan, Triết nghĩ. Và bây giờ... Thời điểm đã đến. Ta đã trở về. Ngày mai! Mai đây thôi một cuộc sống mới bắt đầu. Triết không biết là Hải Lan có còn là Hải Lan của sáu năm trước không? Đáng dấp hẳn không có gì thay đổi... Nhưng mà cần gì? Vài hôm nữa là ta sẽ biết rõ...

oOo

Võ Hải Lan ngồi sau bàn bureau trong văn phòng trường mẫu giáo của mình. Qua khung cửa kính trước mặt, Lan có thể quan sát được lũ trẻ con đang vui đùa trong sân. Trong số đó có cả hai đứa con gái của nàng.

Quay lại bàn làm việc, nhìn quyển sổ lịch công tác trên bàn Lan chợt thấy một mối. Lan không muốn nghĩ đến. Mới đây mà đã sáu năm rồi. Không biết nghĩ sao, nàng nhận lời lấy Lý Minh, mặc dù bấy giờ Lan đang yêu

Triết. Lý Minh khá lớn tuổi nhưng Minh có một sự nghiệp vững vàng. Nhưng cái lý do chánh hản không phải vậy. Mà là vì Minh giúp cho Lan đạt được ước mơ từ lâu. Đây là mở trường dạy mẫu giáo.

Mặc dù không dám nhìn thẳng vào sự thật, nhưng Lan cũng phải khổ tâm không ít. Hai chân cùng lúc đạp lên hai con thuyền. Hai người đàn ông đều tương xứng. Nhưng Lan chỉ có thể chọn được một... Mà bây giờ... Điều kiện của Triết... Lan không thể chọn Triết được.

Thế bây giờ, Lan sống có hạnh phúc không? Nếu thật sự hạnh phúc, tại sao Lan cứ mãi nghĩ đến Triết? Lan cũng không thấy vui sướng gì. Nhiều lúc Lan thấy cuộc sống như trống trải, máy móc và cô độc. Tại sao? Lan cũng không biết.

Lý Minh đã cho nàng hai đứa con, nhưng vẫn không lấp đầy được nỗi khao khát có một cuộc sống yên lành, hòa hợp.

Trái tim của Lan gần như cứ dậy sóng, cứ chờ đợi cái gì đó. Không lẽ hình bóng Võ Trung Triết vẫn chưa phai trong tâm khảm nàng?

Bất giác Lan thở dài.

Hình như Lan hồi hận. Nhưng bây giờ hồi hận thì đã muộn màng. Vì mọi thứ đã trở thành phức tạp.

Bây giờ không biết Triết có còn yêu nàng không? Hay là đang giận nàng? Lan tin là Triết hiểu tại sao Lan lại lấy chồng. Bởi vì giữa Triết và Lan có quá nhiều khó khăn trắc trở. Cuộc tình của họ rồi sẽ không đi đến đâu cả.

Đều đó quá đơn giản. Gia đình của Lan là một gia đình bảo thủ, theo xưa. Chưa kể đến chuyện Lan lớn hơn Triết những ba tuổi, Lan và Triết lại cùng họ.

Bây giờ Lan cũng không có can đảm để tranh đấu. Thế là Lan lặng lẽ xa Triết. Cố gắng trấn áp nỗi đam mê, sâu đậm của tình yêu. Đó là cái cách duy nhất để giải quyết vấn đề.

Sáu năm đã trôi qua Vậy là Triết sắp rời xa quân ngũ. Tình cảm của hai người đã phai tàn chưa? Hay là biến êm chờ ngày dậy sóng? Triết trở về sẽ quay lại tìm Lan không, hay là đã quên mất rồi?

Lan cũng không biết.

Mặc dù Lan cứ tự hỏi. Ta vẫn là người đặt chân lên hai con thuyền, hay là

đã thật sự lựa chọn?

Nhưng sao Lan lại cứ cảm thấy Lý Minh như một con người nhạt nhẽo, không có cá tính. Minh chỉ như một ly nước là thôi. Trong khi Võ Trung Triết thì cuồng nhiệt, đầy say mê Triết làm cho trái tim Lan đập rộn rã, máu nóng quay cuồng. Lan không làm sao quên được những kỷ niệm cũ.

Bất giác những ngón tay của Lan gõ nhịp đều trên bàn. Nhịp gõ làm Lan nhớ đến những bước chân ngày xưa. Triết rất thích thấy Lan mang giày cao gót. Triết bảo với cái vóc dáng của Lan, mang giày cao gót mới đẹp.

Và chợt nhiên Lan cười. Không hiểu sao Lan lại nhớ tới từng lời nói của Triết. Và chính vì vậy mà nhiều khi Lan có cảm giác như mình phản bội chồng.

Lan chợt nhớ đến Huệ Quân. Cô bé láng giềng dễ thương này sẽ nghĩ gì khi biết chuyện Lan và Triết nhỉ?

o0o

Lý Hoàn cảm thấy chán ngán mọi thứ.

Chàng cố viện dẫn lý do để thoát khỏi cái không khí ồn ào của quán rượu ở vệ đường. Chẳng biết tại sao lũ bạn lại chọn cái quán bia có tên “Ấm cúng” này. Nó tuy có tính đồng quê thật, nhưng chẳng ấm như những chiếc quán ở thành phố.

Không khí trong quán ngọt ngào quá. Vậy mà chưa đủ. Lý Hoàn còn bị Lê Hồng mè nheo. Với những cô gái bán bar này, Lý Hoàn xả láng, nhưng không bao giờ mê nổi. Chỉ để chơi thôi!

Hoàn đưa tay vào túi tìm gói thuốc lá. Chẳng còn một điếu thuốc nào. Đứng ở vệ đường, Hoàn nhìn quanh. à đằng kia có một tiệm bách hóa còn đèn sáng. Hoàn tiến về phía đó.

Vừa đặt chân vào quán, hình ảnh tiên đập vào mắt Hoàn là một đôi chân dài. Chiếc quần jean bó sát người khá hấp dẫn. Cô gái đứng quay mặt vào trong. Mái tóc dài xõa vai, một chiếc chemise ngắn tay. Cơ thể khỏe mạnh. Không hiểu sao Hoàn lại mơ ước cô gái quay lại, để mình ngắm được khuôn mặt. Khuôn mặt có bình thường hoặc rỡ hoa, thì cũng thỏa tính hiếu kỳ.

Hoàn chỉ về phía quầy thuốc lá. Ông chủ vừa quay đi thì cô gái quay lại.

Hoàn không biết phải diễn tả nhan sắc cô gái thế nào cho đúng.

Một khuôn mặt hồng hào. Trán rộng vừa phải. Đôi môi nhỏ. Tuy để tóc dài nhưng đôi mắt cô gái không hề mơ mộng. Có một chút gì gàn bướng, nhưng hấp dẫn. Hoàn chỉ trực giác thấy, cô gái này vừa thông minh vừa can đảm, không dễ dọa.

Cô gái đang bước về phía chàng. Mùi xà phòng thơm ngọt mũi. Thế có nghĩa là cô gái mới vừa tắm gội xong.

Huệ Quân nói luôn với ông chủ tiệm.

- Bác tính tiền luôn giùm con đi.

Giọng nói của cô gái như mật ong, ngọt lịm.

Ông chủ tiệm nói với Hoàn.

- Ba mươi lăm đồng cả thảy.

Lý Hoàn móc bóp đưa ra tờ giấy bạc một ngàn.

Ông chủ lắc đầu, mở cả tủ bạc cho Hoàn xem.

- Không đủ tiền thối cậu ạ.

Hoàn vội vã lục lạo khắp các túi. Nhưng xui thật. Chẳng có lấy một đồng lẻ.

Cô gái đứng nhìn Hoàn, chột cười rồi nói với ông chủ tiệm, nói một cách rộng rãi.

- Thôi bác tính cho con đi, chỉ một bao thuốc lá mà.

Lý Hoàn quay qua cô gái ngạc nhiên. Nhưng rồi chàng cười. Một nụ cười cảm ơn.

Chàng không bỏ đi ngay, đứng đấy. Và cô gái cũng bình thản đứng cạnh.

oOo

Huệ Quân không phải là không để ý đến anh chàng mới vào mua thuốc. Anh chàng có phong thái rất lạ. Vừa có vẻ phong trần, vừa lạc lõng, nhưng cũng giống một tay chơi. Với những tay đàn ông này thì phải coi chừng. Một trong những tay “Killer-lady” (giết đàn bà) đấy.

Người đàn ông này chắc ở quán “Ấm cúng” ra.

Và sau khi nhận định, Quân nhận thấy với những người đàn ông thế này nên hạn chế tiếp xúc thì hơn.

- Tôi biết thế này là mạo muội vô lễ.

Gã đàn ông đứng trước mặt Quân chột lên tiếng. - Nhưng mà tôi và mấy ông bạn đang uống nước ở quán đằng kia, nếu có thể mời cô cùng tham gia. - Cảm ơn. - Huệ Quân tỏ ra thật cởi mở. - Một gói thuốc chẳng đáng bao nhiêu tiền, ông khỏi phải mời nước chi cho hao tốn.

Lý Hoàn tò mò nhìn cô gái trước mặt. Với cách xử sự của cô ta, Hoàn thấy đây hẳn không phải là người ở địa phương.

ông chủ quán đang dọn dẹp quán. Cô gái vẫn đứng đấy với nụ cười. Giữa lúc đó Lệ Hồng bước tới.

- Đến bây giờ mới tìm được anh!

Cô ta nói và choàng tay qua vai Hoàn, nhưng mắt lại liếc về phía Huệ Quân.

Có lẽ mọi việc đã xong tất. Quân mang túi xách lên vai và bước ra ngoài.

Lý Hoàn nhìn theo, mái tóc dài kia như vẫn còn để lại mùi hương.

Lệ Hồng nhìn thái độ của Hoàn, bất mãn. Đàn ông thật kỳ lạ. Mái tóc dài thì có gì đáng lưu luyến. Hồng thúc tay vào người Hoàn.

- Anh Hoàn, ta đi nào.

Lý Hoàn “ừ” rồi bước ra. Chàng biết có lẽ chàng còn quay lại chốn này. Nơi đây đã có điều làm Hoàn lưu ý.

QUYỀNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 2

Bác sĩ Ngô Di Lợi đang chăm chú theo dõi hồ sơ bệnh lý. Chàng đã đọc xong, mà sao cô ấy chưa thấy đến? Hay là đã bỏ cuộc?

Chàng thấy bồn chồn, cứ nhìn mãi ra ngoài. Cái thái độ của Lợi đã vượt khỏi cái biên giới thầy thuốc và bệnh nhân. Lợi cũng biết rõ điều đó.

Lợi là bác sĩ chuyên khoa tâm thần, không phải là một bác sĩ thường mà là chủ nhiệm khoa.

Tiếng chuông cửa reo vang. Chắc chắn là Dương Tú Bình rồi. Lợi thấy phấn chấn.

Dương Tú Bình đi vào. Vẫn chiếc robe màu đen. Cô ấy vừa gầy vừa có vẻ mệt mỏi.

Nhưng thường khi, Bình chào Lợi với nụ cười buồn. Lợi mở chiếc máy ghi âm. Đây là nghiệp vụ của chàng. Phải ghi lại tất cả lời nói của bệnh nhân rồi sau đấy mới phân tích.

- Sao? Lúc gần đây cô thấy thế nào?

Lợi mở đầu, Bình nhún vai không đáp.

- Thế có còn bị mất ngủ không?

Bình gật đầu. Lợi hỏi tiếp.

- Vẫn cảm thấy chán nản, tuyệt vọng, không muốn sống?

Bình lại gật đầu. Như ngoài cái gật đầu, Bình không còn biết làm gì nữa.

Lợi ngả người ra sau.

- Cô nói đi chứ?

Tú Bình chỉ yên lặng. Lợi phải động viên.

- Nghĩ gì nói nấy cũng được.

- Tôi chỉ muốn chết!

Bình nói và Lợi biết là Bình nói thật. Lợi chăm chú theo dõi cái ánh mắt hoang vắng buồn phiền của Bình. Là một bác sĩ chuyên nghiệp, Lợi cần có những triệu chứng để chẩn đoán chính xác.

- Cô đã quên cái cảm giác đau đớn khi cắt cổ tay tự tử lần trước rồi ư?

Lợi hỏi, khiến Bình cúi xuống nhìn những vết sẹo trên cánh tay, rồi ngượng ngùng nhìn lên.

- Chưa quên.

- Vậy lần này cô định thế nào?

- Chưa biết, anh đề nghị đi. - Tú Bình nhướn mày như nói thật. - Thuốc lần trước của anh hơi yếu, không đủ. Anh cho toa mới mạnh hơn đi.

Lợi không trả lời thẳng câu hỏi, chàng nói.

- Nghe nói cô định học hội họa, phải không?

- Giống như bao nhiêu việc làm khác trong đời. - Tú Bình buồn bã nói. - Chẳng có cái nào đến nơi đến chốn. Bác sĩ ạ. Sao kỳ vậy? Có tốn bao nhiêu tiền của, bao nhiêu công sức... Tôi lại bỏ cuộc nửa chừng. Bác sĩ không có cách nào trị được cái chứng bệnh dễ nản của tôi ư?

Rồi Tú Bình dụi mắt tiếp.

- Tôi chẳng có gì nên thân. Làm việc không đâu không đâu. Tôi là một kẻ chung thân thất bại.

- Giả sử như điều cô vừa nói là đúng đi thì tìm đến cái chết cũng không phải là cách giải quyết tốt nhất.

Lợi nhìn Bình với ánh mắt dịu dàng nói.

- Bởi vì chết chỉ chứng minh được một điều... Đó là cô thất bại thật sự. Nói khác đi. Không nên dùng cái chết để giải quyết vấn đề.

Tú Bình có vẻ giận dữ.

- Anh khuyên tôi? Nhưng anh có phải là chúa cứu thế đâu?

Giọng xúc động của Bình làm cho Lợi cảm thấy khó xử. Tội nghiệp. Tại sao cô ấy không thể ứng phó được với cuộc đời này? Bình làm như cuộc đời đã bỏ rơi cô, không đếm xỉa đến. Nhưng tại sao lại có cái ý tưởng đó, để rồi đau khổ, chán chường. Tú Bình còn trẻ quá mà? Trẻ mà lại đẹp, lại thông minh. Nếu không có những cú sốc, có lẽ cuộc đời của Bình sẽ đẹp biết bao.

Bình thấy Lợi yên lặng, cảm thấy như điều mình vừa phát biểu khá gay gắt, nên nhìn xuống. Đúng ra không nên như vậy. Anh ấy chỉ là một bác sĩ chữa bệnh, chớ nào có liên can gì đến ta?

- Xin lỗi anh nhé.

Bình nói. Lợi cũng biết là Bình đang đau khổ, mệt mỏi, nên cười nói.

- Không cần! Tôi thích thấy Bình biểu lộ cảm xúc một cách thẳng thắn. Tôi mới nhìn ra con người thật của Bình.

- Tôi không biết con người thật của tôi ra sao?

- Thì chúng ta sẽ cùng hợp tác để khám phá.

- Tôi không có kiên nhẫn làm việc đó đâu. - Tú Bình nhìn xuống. - Tôi cũng không biết là mình còn sống được bao lâu nữa.

Lợi nhìn Bình thương xót. Chàng cũng không biết mình đã để tâm đến Bình, yêu Bình từ lúc nào.

Bình chợt nói:

- Có một người quen vừa giới thiệu cho tôi một việc làm.

- Làm gì?

- Kèm một đứa bé học thêm.

- Vậy thì tuyệt quá rồi! - Lợi nói, nhưng lại thấy Bình chẳng có gì là hồ hởi.

- Đi dạy kèm như vậy, cô sẽ tránh được va chạm như làm việc văn phòng hoặc ở nhà cạnh những người lớn. Cô chỉ cần chỉ dẫn cho em bé đó làm tròn bài tập trong trường là xong.

- Anh nói nghe đơn giản quá.

- Tôi thấy thì cũng chẳng khó khăn gì.

Lợi nói, Tú Bình chẳng trả lời, chỉ đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ, Lợi nói thêm:

- Cô thử nhận việc xem. Lần sau đến cho tôi nhận xét nhé?

Tú Bình phản kháng.

- Làm bất cứ điều gì, tôi cũng phải báo cáo với anh cả sao? Không lẽ lên giường hay gặp gỡ người nào, tôi đều phải nói hết cho anh biết à?

Lời của Bình khiến Lợi đỏ mặt. Sao vậy? Dù gì ta cũng là người của thế kỷ 20. Một bác sĩ, một thanh niên đã trưởng thành, có văn hóa. Ta nào câu nệ chuyện nhỏ. Nhưng thôi, đây là bệnh nhân, cố chấp làm gì? Lợi nói:

- Cô cứ nói tiếp đi!

Tú Bình ngạc nhiên.

- Anh đang điều trị cho tôi hay hỏi vì tò mò?

- Tại sao cô lại hỏi tôi chuyện đó.

Lợi hỏi. Tú Bình chột cười, Lợi lại hỏi.

- Cô cười gì vậy?
- Tôi thấy vui.
- Tại sao vui?
- Bởi vì tôi thấy, bất cứ điều gì tôi nói ra, anh đều tra cứu đến đích.
- Tôi làm hết sức của mình.
- Vậy thì trước mắt anh, tôi đã trở thành một người trong suốt?
- Tôi là một bác sĩ.
- Nhưng anh cũng là một người đàn ông?

Tú Bình phản ứng một cách nhanh chóng làm Lợi không thể không thừa nhận.

- Cô nói đúng.

Tiếp đó là những vấn đề về bệnh lý. Việc trị liệu tiến hành gần một tiếng đồng hồ.

Dương Tú Bình đứng dậy, mở ví lấy ra bốn trăm đồng đặt lên bàn. Lợi dọn dò.

- Tuần sau cũng giờ này cô đến nhé.

Tú Bình do dự.

- Để gần đến đây tôi điện thoại cho anh.
- Vâng, tôi sẽ chờ điện thoại của cô.

Lợi nói, không hiểu sao Tú Bình lại thờ dài rồi tiếp.

- Cũng có thể là tôi sẽ bỏ cuộc, không đến trị liệu nữa đâu.
- Chuyện đó tùy cô quyết định.

Lợi nói nhưng chàng biết sớm muộn rồi Bình cũng quay lại.

Tú Bình trực diện với Lợi.

- Anh thấy là... Tôi vẫn còn thuốc chữa chứ?
- Cái vấn đề này... Tôi nghĩ là... Cô phải rõ hơn ai hết!

o0o

Võ Hải Lan đứng trước khung cửa sổ, nhìn những giọt mưa tí tách rơi ngoài sân.

Lan đang hồi tưởng. Nhớ lại cái đêm hôm ấy. Cũng mưa thế này... Triết đã cho nàng những nụ hôn nồng cháy.

Bấy giờ Triết rất trẻ, sôi động và chỉ biết có tình yêu. Thời gian đã trôi qua Tất cả chỉ còn dĩ vãng. Và Lan đã có chồng, rồi có con. Lan sáng lập trường mẫu giáo mọi thứ đầy đủ. Vậy mà không hiểu sao, Lan vẫn thấy mệt mỏi?

Lan buồn phiền cảm thấy, hình như con người chẳng ai được vui sướng một cách trọn vẹn. Từ người giàu đến người nghèo! Để mọi giai cấp, xấu, đẹp, khanh tướng, thứ dân, có gia đình hay chưa, người lớn, trẻ con... Mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng của mình.

Chẳng hạn như tạ Vật chất đầy đủ, có nghĩa là đã đầy đủ tất cả chưa?

Lan đang đứng tư lự, thì Lý Minh bước vào.

Minh thấy phòng chỉ mở có một ngọn đèn, trong khi Lan lại đứng cạnh cửa sổ:

- Giờ này mà em còn chưa ngủ à?

Hỏi Lan không quay lại, nói:

- Em đang nhìn mưa.

- Nhìn mưa?

Minh nói và cười, chàng bước tới cạnh vợ.

- Anh thấy buồn cười lắm à?

- à.

Hỏi Lan quay lại, có vẻ nghĩ ngợi. Minh hỏi:

- Hai đứa nhỏ ngủ chưa?

- Bây giờ đã quá nửa đêm, không lẽ anh muốn chúng vẫn thức?

Lan hỏi, Minh bỏ đến ghế salông ngồi xuống quay lại nhìn vợ.

- Em nói vậy là sao? Trách móc?

Lan tựa lưng vào cửa sổ, nhìn chồng.

- Anh Minh này. Từ xưa đến giờ có bao giờ em đòi hỏi là anh phải là người chồng gương mẫu đâu? Anh muốn đi đâu thì đi. Nếu như người ta có thể nào, chồng cũng phải có mặt ở nhà, nhất là lúc ban đêm. Ở nhà với vợ con. Nhưng mà... tốt hơn anh cũng nên nhín bớt chút đỉnh thời gian, để cho thấy là mình còn quan tâm... Chứ đằng này... Mọi chuyện anh gần như phó mặc cho em cả. Một ngày có hai mươi bốn giờ... Anh cũng nên cho em có một chút thì giờ riêng tư... Nghĩ về mình chứ?

Lý Minh có vẻ kém vui.

- Sao em lại nói như vậy? Hải Lan. Chẳng qua anh vui chơi với bạn bè một chút. Đánh bài, tập hợp bạn bè, uống chút đỉnh rượu vậy thôi, chứ có gì đâu mà em lại quan trọng như vậy.

- Một tuần lễ chỉ có bảy ngày, sáu ngày anh đi suốt, còn lại một ngày anh phải trình diện cho ba mẹ anh, hỏi còn thời gian nào cho vợ con.

Lý Minh yên lặng, không cãi với vợ nhưng chàng nhận thấy lúc gần đây Lan có vẻ bức dọc làm sao đấy.

Cái lối sống này, Minh đâu phải chỉ mới bắt đầu? Nhưng chỉ có gần đây, Lan mới đòi hạch hỏi. Không lẽ những ả ức đã chất chứa mấy năm trời mới bắt đầu bộc phát ư?

- Anh Lý Minh, tại sao ngày nào anh cũng đi đánh bạc cả vậy?

- Không đánh bạc thì ở nhà làm gì?

Minh nói. Hải Lan giật mình. Không lẽ mình nghe lầm? Người đàn ông ngồi trước mặt đã đeo đuổi rất lâu mới khiến nàng cảm động, chấp nhận làm chồng cơ mà? Đã có một sự lựa chọn giữa Lý Minh và Trung Triết. Không lẽ Lan chọn sai.

Bây giờ biết trách, biết buồn, biết giận ai đây?

- Hải Lan, em hãy suy nghĩ kỹ đi. Em muốn mở một trường mẫu giáo, anh liền bỏ tiền ra ngay cho em mở. Em muốn mua xe con, anh mua liền cho em. Bên nhà mẹ em cần tiền, anh đưa ra mà không hề nhăn mặt... em muốn gì có nấy... Vậy thì... Anh còn cái chỗ nào khiến em không vui. Anh phải sống cho anh nữa chứ? Bắt anh ngồi ví ở nhà lợi lộc gì? Nhà lại có kẻ ăn người làm. Anh cũng không cấm em có cuộc sống riêng tự Miễn đừng vượt qua cái khuôn khổ gia đình là được.

Hải Lan bức tức òa lên khóc.

- Anh thích đến vũ trường, vui chơi. Em tin anh. Thế tại sao anh lại không thể ban cho em cái niềm tin và cả sự tự do bình đẳng đó?

- Em đừng quên em đã có chồng, có con.

- Thế anh cũng là người đã có vợ...

Lý Minh đuối lý, chàng nhăn mặt:

- Nếu tối tối em thấy buồn, thì em có thể cùng cô Huệ Quân bên cạnh nhà

đi xem xi nê, đi uống cà phê, nghe nhạc... Anh thấy đàn bà người ta chỉ thích giải trí nhẹ nhàng như vậy thôi.

Hải Lan cười nhạt, Minh tiếp:

- Anh thấy em rất thích cô ấy cơ mà.

- Tiếc là... cô ấy không phải là chồng em. Hải Lan cay đắng nói. - Người ta cũng có cuộc sống riêng tư của người ta chứ? Không lẽ anh muốn cô ấy chăm sóc hộ vợ con anh nữa à?

Lý Minh lắc đầu, kết luận.

- Em chỉ giỏi kiếm chuyện.

Hải Lan tức đến độ muốn ném cả lọ hoa vào người chồng. Không lẽ cuộc sống vợ chồng chỉ như vậy thôi ư? Một sự chịu đựng? Hạnh phúc chỉ có trong thời kỳ yêu nhau? Hay là ta đã sai lầm?

Lý Minh còn bông đùa:

- Hải Lan này, người ta nói tri túc thường lạc (biết đủ là vui). Đừng đòi hỏi nhiều quá. Em cần phải làm gương cho Huệ Quân thấy. Bằng không làm sao cô ấy dám lấy chồng?

Hải Lan rời khỏi khung cửa sổ. Nàng biết có nói gì cũng vô ích thôi. Nhưng Lý Minh không buông tha, Minh gọi:

- Hải Lan!

- Còn chuyện gì nữa?

Lý Minh nói:

- Anh đã làm hết khả năng của anh rồi.

- Về chuyện gì?

Lý Minh muốn nói là chàng chỉ có thể kiếm tiền. Kiếm thật nhiều tiền về nuôi gia đình. Còn cái chuyện phải ở nhà ngồi xem video với vợ con hay kể chuyện đời xưa cho bọn nhỏ nghe... Chàng không làm được. Chàng còn phải có cuộc sống riêng tư. Lập gia đình không có nghĩa là phải hy sinh cả bản ngã chính mình... Phải còn một cái gì riêng tư. Hải Lan phải hiểu cho chàng chuyện đó. Nhưng chàng không nói, chàng chỉ hỏi:

- Tóm lại là em cần gì nào?

- Nói ra cũng vô ích thôi. - Hải Lan nhìn chồng thất vọng. - Anh cũng sẽ chẳng làm gì hết. Sống với anh sáu năm qua em biết chuyện đó mà... Em đã

từng hy vọng có sự thay đổi nhưng rồi tuyệt vọng...

Lý Minh lắc đầu.

- Không biết là anh đã làm ít hay vì em đòi hỏi quá nhiều.

- Anh không giống những người đàn ông khác.

Lời của Lan khiến Lý Minh ngờ vực.

- Có một người đàn ông khác chen vào đời sống chúng ta ư?

Hải Lan vội đính chính.

- Không có!

Từ nào đến giờ Lý Minh không hề biết đến mối liên hệ giữa Hải Lan và Trung Triết. Lan cũng không hề kể lại cho chồng nghe. Chuyện đó không ích lợi gì. Có khi lại tạo nên phiền nhiễu. Minh nhìn vợ rồi nói:

- Vậy từ đây về sau anh sẽ cố gắng về sớm.

- Chuyện đó tùy anh.

- Hải Lan này! - Minh bước về phía vợ. - Chuyện gì cũng không nên xé to. Nếu em cảm thấy trong người không khỏe, thì em cứ về nhà ba mẹ em nghỉ ngơi vài bữa, thay đổi không khí. Còn hai đứa con và cái vườn trẻ của em cứ để đó anh sẽ nhờ người chăm sóc cho.

Hải Lan nhếch môi:

- Anh có vẻ thương vợ quá hử.

Minh vòng tay qua vai Lan.

- Vợ chỉ có một người chứ bộ.

Chuyện xem như tạm dàn xếp. Nhưng mây đen vẫn vần vũ chưa tan.

oOo

Huệ Quân ngồi sau bàn tròn trong phòng khách. Miệng cắn bút, nhưng đầu lại trống rỗng. Lâu quá không cầm bút, cái đầu như lứt đi. Quân ném bút xuống bàn, cảm giác khó chịu.

Trời mùa hè. Không khí nóng bức, ngột ngạt. Phải chi có một trận mưa. Được dầm mưa trong lúc này hẳn là sáng khoái.

Quân đứng dậy đến bên cửa sổ, kéo màn cửa lên.

Bên ngoài dưới chân cột đèn trước nhà, có một người đàn ông đang đứng.

Quân giật mình, nép qua một bên cửa. Ở thời buổi này có quá nhiều âm mưu, cũng có khá nhiều người đàn ông bệnh hoạn. Đền phòng trước là hay

hơn cả.

Đứng bên mép cửa sổ, Quân nhìn ra ngoài theo dõi hành động của người đàn ông kia. Không biết là ông ta đang nhìn vào nhà họ Lý bên cạnh hay nhìn nhà mình.

Người đàn ông đó không đẹp trai lắm. Vóc dáng cao gầy. Điều thuốc trên môi đang nở khời. Thái độ lạng lẽ nghĩ ngợi, không có gì là hung hãn.

Nhưng ông ta là ai?

Chắc hẳn không phải thuộc loại người xấu, mái tóc cắt ngắn khiến Quân nghĩ ngay đến quân nhân hoặc một ngành nào đấy liên quan đến cảnh sát.

Nhưng ông ta đứng đấy chờ ai? Sự tò mò nhiều lúc làm Quân buồn cười cho chính mình. Ta không phải là thám tử tự Nhưng như có một mãnh lực nào đó thôi thúc, Quân chợt nảy ý làm quen với ông ta.

Đúng như điều Quân mong ước. Mưa đã bắt đầu rơi hột.

Người đàn ông kia vẫn đứng yên. Bính thản dưới những giọt mưa. Quân bước nhanh vào nhà, lấy một chiếc ô, và mở cửa bước ra ngoài.

QUYỀNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 3

Võ Trung Triết không phải là không hay trời đang mưa. Nhưng Triết vẫn đứng đấy.

Trong nhà của Hải Lan, ngoài cái ánh đèn vàng vọt hắt ra, phần lớn chìm trong bóng tối. Triết đứng đấy. Chàng không muốn quấy rầy Lan. Chàng cũng không muốn gây sự xáo trộn trong gia đình người yêu cũ. Chàng chỉ muốn được trông thấy mặt Lan rồi thôi. Không biết bây giờ Lan thế nào? Có thay đổi nhiều không?

Đang lúc Triết còn tần ngần nghĩ ngợi, thì Huệ Quân đã bước ra, cô gái chẳng thấy sợ người đàn ông lạ mặt chút nào.

Quân đưa chiếc ô ra. Chiếc ô chưa mở và Triết cũng tự nhiên cầm lấy.

- Anh mở ô ra đi chứ? Mưa đang lớn cơ mà? Quân nhìn Triết với nụ cười thân thiện. Triết nhìn lại Quân. Cô gái thật dạn dĩ, tự nhiên. Thời buổi bây giờ, con gái thế này khá hiếm. Triết mở dù ra.

- Anh đang đứng đợi ai phải không?

Quân hỏi.

- Cô hơi hiếu kỳ đấy.

Triết nói. Quân chỉ cười không thấy giận, Triết dụi tắt tàn thuốc rồi tếp.

- Cảm ơn cô!

Quân vẫn cười cười mở.

- Những người ở khu này tôi đều biết cả.

Quân nói. Triết chột buộc miệng.

- Kể cả Võ Hải Lan à?

Quân giật mình. Vậy là anh chàng này có mối liên hệ mật thiết với Hải Lan. Nhưng không biết anh ta có biết là Hải Lan đã có chồng rồi không?

Triết lại hỏi.

- Cô quen biết Hải Lan chứ?

- Vâng.

Người đàn ông có vẻ rạng rỡ.

- Cô có thể cho tôi biết chuyện Hải Lan không?

Huệ Quân do dự. Có nên không? Nói chuyện gì đây? Từ trước đến giờ, Quân nào có nghe Hải Lan nói gì về người đàn ông này? Một nhân tình cũ? Muốn tìm lại tình yêu? nhưng mà... Hải Lan bây giờ đã có chồng! Thấy thái độ của Quân. Triết bổ sung thêm.

- Tôi không có ý xấu đâu.

Quân suy nghĩ rồi nói.

- Hay anh để số đây nói lại đi. Tôi bảo Hải Lan liên lạc với anh.

Võ Trung Tirết lắc đầu, có vẻ buồn. Anh chàng đưa trả ô cho Quân và định bỏ đi. Quân nói.

- Anh mang theo đi, không sao đâu.

- Nhưng dầm mưa một chút cũng không chết người đâu cô ạ.

- Nhưng đó cũng là một cách đày đọa thân xác.

Quân nói và Triết quay lại. Cái cô gái này có vẻ nhiệt tình một cách quá mức. Hay là cô ta đã biết tả Hải Lan đã nói gì về ta cho cô ấy nghe?

Mưa vẫn nặng hạt. Triết cầm lại chiếc ô.

- Thôi vậy thì cảm ơn cô vào nhà đi kéo ướt hết.

Triết bước đi mấy bước quay lại.

- Cô đừng nhắc gì cho Lan biết là đã gặp tôi nhé.

Quân gật đầu. Cái dáng đi cô độc của người đàn ông khiến Quân thấy xót xa Ông ta đã có mối quan hệ gì với Lan chứ? Một dấu hỏi.

o0o

Lý Hoàn ngồi trong phòng làm việc. Trước mặt chàng là một đồng hồ sơ cần giải quyết. Nhưng không hiểu sao, Hoàn lại thấy mệt mỏi lạ lùng.

Mọi thứ trống rỗng. Cuộc sống vô vị. Cả một đời người không lẽ chỉ là để ăn uống, vui chơi. Tất cả thú vui trên đời Hoàn đều nếm cả. Hoàn từng buông thả tối đa Công danh sự nghiệp có đủ. Hoàn lại đang ở vào cái tuổi sung sức nhất, là ước mơ của bao nhiêu cô gái dậy thì, là đối tượng để ganh tị của bao nhiêu người cùng phái.

Hoàn không biết là mình còn muốn cái gì nữa.

Ngay lúc đó Trần Tùng Nhon đẩy cửa bước vào với nụ cười.

- Bên ngoài họ định làm một cuộc đảo chính kìa? Họ định đồng loạt từ

chức đây.

- Thế còn ông?

- Ông giám đốc còn chưa nhúc nhích thì tôi nào có nghĩa lý gì? Rồi Hùng Nhơn ngồi xuống ghế, nhìn chàng chăm chú. Lý Hoàn thấy nhột.

- Anh đến đây muốn gì?

- Hình như anh đã chán Lệ Hồng rồi phải không?

- Tôi có thích đâu mà chán? Lý Hoàn ngồi duỗi chân nói. - Tôi bây giờ cũng không biết có cái gì để gây được sự thích thú cho bản thân.

Lý Hoàn vừa nói thì trong đầu lại hiện ra bóng dáng cô gái có mái tóc dài mà chàng đã gặp gần quán “Ấm cúng”. Cái phong thái tự nhiên, khuôn mặt thanh tú và giọng nói êm như rạ Hoàn không làm sao quên được.

- Hay là thế này, anh nghỉ ngơi mấy hôm. Để chúng ta đi đổi không khí?

Hùng Nhơn nói. Lý Hoàn chau mày.

- Bộ dáng tôi có vẻ thiếu nỗ lực à?

Hùng Nhơn yên lặng, Hoàn không tin là có chuyện như vậy. Chàng thay đổi đề tài.

- Ông giám đốc Lưu bên “Thái Huê” cứ phone sang thúc mãi. Chuyện cái miếng đất đó sao không nghe cậu quyết định gì cả vậy?

- Tôi thấy thì ngoài sự đột biến thế nào, chứ mảnh đất đó hiện không có giá trị gì cả.

Lý Hoàn nhận xét.

- Tôi cũng thấy như vậy, nếu miếng đất đó mà có giá thì... Còn lâu ông ấy mới kéo chúng ta vào.

- Vậy có nghĩa là mình khước từ?

- Cũng được. Để hẳn đi tìm tên nào đó hợp tác đi.

Hùng Nhơn gật đầu, biết là chuyện đó đã quyết định. Lý Hoàn chột hỏi.

- Hùng Nhơn này. Cậu có nghe nói đến cái quán “Ấm cúng” không?

- Có. Nó hình như ở gần Cơ Hùng thì phải. - Hùng Nhơn nói. - Nằm trên quốc lộ dọc bờ biển.

Lý Hoàn khoanh tay lại, mắt nhìn thẳng phía trước.

- Ở đấy theo cậu thì... Có tiềm năng nào để ta khai thác không?

Lý Hoàn nói mà hình bóng cô gái kia lại hiện ra trong đầu. Không biết cô ta

là người sống ở đây hay chỉ là đi qua đường, đi nghỉ mát hay một lý do nào khác. Rồi ta còn gặp lại cô ta không?

Hoàn tự hỏi và tự tiếm thức, sự mong mỏi được gặp lại như thúc giục.

Cô gái khá tự nhiên, rộng rãi. Không có cái ồng ẹo thường tình, cái làm dáng tầm thường của những cô gái khác. Người cô ta như toát ra một cái gì đó cao quý, kiêu kỳ. Hình như cô ta chẳng thèm để mắt coi ta là ai cả.

- Ông giám đốc ạ!

Hùng Nhơn thấy Lý Hoàn ngồi yên khá lâu nên gọi. Lý Hoàn quay lại thực tại.

- Có gì cứ nói, tôi nghe đây này.

- Hôm nay giám đốc có vẻ làm sao đấy.

Hùng Nhơn tuy là nhân viên thuộc quyền, nhưng cũng là bạn nên nhiều lúc nói chuyện với Hoàn khá thân mật; không giữ kẽ.

- Tối nay ở nhà hàng “Quốc Khánh” có tiệc rượu. Toàn những nhân vật có máu mặt. Ông giám đốc cũng phải hiện diện đấy.

Lý Hoàn lắc đầu.

- Cậu đi thay tôi đi!

- Thế còn giám đốc?

- Tôi có việc cần đi Cơ Long. - Lý Hoàn nói và nhìn Nhơn cười. - Ở đây, công việc còn quan trọng gấp bội bữa tiệc tối nay nữa.

Hùng Nhơn tưởng thật, yên lặng.

Lý Hoàn đứng dậy. Đã hai ngày không gặp cô ta rồi, nhưng Hoàn tin là người con gái kia vẫn còn đó. Cô ta chẳng phải là một cánh chim. Rồi chàng sẽ gặp lại.

oOo

Giờ nghỉ trưa ở trường mẫu giáo.

Như thường lệ, Võ Hải Lan đi một vòng các lớp, xem thử có học sinh nào quậy phá không?

Tuy mệt mỏi, nhưng Lan vẫn làm việc nghiêm túc nếu không Lan không biết sẽ sử dụng thời gian vào việc gì.

Vừa bước vào phòng khách, Lan đã trông thấy Huệ Quân đang ngồi đọc sách báo.

Huệ Quân bao giờ cũng vậy, ăn mặc giản dị áo chemise, quần jean, đôi giày bít. Quân hồn nhiên như cô học trò mười bảy. Mặc dù năm nay Quân đã hai mươi lăm.

Cái tươi tắn, trẻ trung của Quân nhiều lúc khiến Lan phải ganh tị.

Huệ Quân thấy Lan bước vào, đặt tờ báo xuống, nhìn Lan cười. Lan hỏi:

- Ngọn gió nào đưa cô đến đây vậy?

Quân không đáp, chỉ nói.

- Hải Lan! Chị biết không, tôi là con người thẳng như ruột ngựa, nên không có cái gì để được trong lòng cả. Vậy mà lần này... Tôi phải để hơn ba ngày.

- Vậy à? - Hải Lan giả vờ kinh ngạc. - Vậy nói nhanh cho mình nghe đi. Có vẻ hấp hân đấy.

Huệ Quân cẩn thận thăm dò.

- Bạn hãy cho mình biết, bạn còn “thiên tình sử” nào quên chưa kể cho mình nghe không?

Võ Hải Lan chững lại. Quân đã biết gì? Chuyện của Trung Triết? Mà tại sao Quân lại đột ngột hỏi chuyện đó? Cô ta đã gặp Triết rồi ư?

- Có hay không chứ?

Quân lập lại, Lan thú nhận.

- Có!

Quân yên lặng. Như vậy thì đây là sự thật. Nhưng Lan đã giấu có nghĩa là Lan không muốn một ai biết. Có nên hỏi tới không? Và lại bây giờ Lan đã có chồng. Khởi dậy có phiền phức không? Nghĩ thế nên Quân không hỏi tới nữa.

- Sao lại yên lặng vậy?

Lan nói, nhưng rồi cũng kể hết cho Quân nghe. Câu chuyện tình không đoan kết. Hai kẻ yêu mà không lấy được nhau.

Và bây giờ thì Quân thấy tội cho Trung Triết nhất. Rõ anh chàng là người chí tình. Biết người mình yêu đã là vợ là mẹ mà vẫn yêu. Sao vậy?

- Huệ Quân này!

Lan gọi, Quân trở lại thực tại.

- Bây giờ theo Quân thì tôi phải làm gì?

- Làm gì là sao?

- Có phải anh ấy đã xuất hiện trở lại?
 - Ai?
 - Còn ai nữa. Quân đừng giả vờ không biết?
 - Chị thật sự muốn biết à?
 - ...
 - Vâng, anh ấy đã xuất hiện, thế bây giờ chị tính sao?
 - Gặp rồi mới tính.
 - Thế còn anh Lý Minh và hai cháu gái? Đừng quên bây giờ chị không còn là cô Võ Hải Lan nữa nhé, mà đã là bà Lý Minh rồi.
 - Ồ! Tại sao Quân lại nói như vậy? Quân làm như tôi mà gặp lại anh ấy xong là cả hai sẽ cùng nhau nắm tay trốn đi vậy.
 - Có nghĩa là chị vẫn giữ ý gặp anh ấy?
- Hải Lan gật đầu.
- Vậy còn anh Lý Minh thì sao?
 - Anh ấy sẽ không biết. Mà có biết thì tôi nghĩ chồng tôi cũng không quan tâm lắm đâu.
 - Chị khẳng định như vậy?
 - Tôi biết anh ấy.
- Lan nói và dặn Quân.
- Bao giờ Quân gặp lại anh ấy, nhớ dặn anh ấy chờ tôi.
- Lời của Lan cho Quân thấy mọi việc chưa kết thúc.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 4

Dương Tú Bình nhìn đứa học trò đang cắm cúi làm bài tập ở nhà mà cảm thấy có cái gì bức rức bất an... Vậy lại hỏng rồi? Bình nghĩ. Không lẽ sau bao nhiêu tháng trị liệu lại chẳng đạt được kết quả nào cả sao? Bệnh tâm thần có lẽ khó trị, bằng không sao càng lúc bệnh nhân của Bác sĩ Lợi lại càng đông?

Và trong cái tuyệt vọng. Bình cảm thấy chỉ có chết mới giải thoát. Nhưng không hiểu sao Bình lại chần chờ, nằng vãn nuôi hy vọng. Biết đâu sẽ có phép lạ?

Nhưng ai mang đến? Bác sĩ Ngô Di Lợi chẳng? Hay là ông ta rồi cũng đành bất lực.

- Cô ơi, bài toán này khó quá, con không làm được đâu.

Cậu học sinh nói. Bình nhìn vào quyển vở học trò. Những cái hằng đẳng thức này, cả Bình cũng nhức đầu, chớ đừng nói là... nhưng mà không lẽ lại... bỏ dở. Cuộc đời ta đã quá nhiều lần bỏ dở rồi. Lần này lại thất bại nữa sao? Không được! Bình cắn nhẹ môi muốn khóc, phải chi có bác sĩ Lợi ở đây... Bình chợt thấy mình đã lệ thuộc khá nhiều vào bác sĩ Lợi. Như vậy lại thất bại. Rõ ràng ta chẳng có một con đường riêng.

oOo

Huệ Quân vừa ra khỏi đầu hẻm đã thấy Võ Trung Triết đứng dựa lưng bên bờ đường.

Trời nóng như vậy, mà Triết vẫn đứng được trong nắng. Con người đâu mà lại si tình như vậy. Quân nghĩ và bước đến gần.

- Chào anh!

Và Triết nhận ra ngay người con gái lần trước đã cho mượn ô.

- Cô búi cao tóc, khiến tôi suýt chút không nhận ra.

Quân không để ý đến lời Triết, nằng nói.

- Tôi và Hải Lan vừa nói chuyện anh.

- Vậy à? Rồi Hải Lan nói thế nào?

Triết hỏi.

- Hải Lan ngỏ ý muốn gặp anh.
- Tôi cũng muốn như vậy.
- Anh còn ý gì khác không?
- Cô cũng thân với Hải Lan lắm à?
- Cũng khá thân.
- Như vậy cô đã biết được chuyện của chúng tôi?
- Biết được những gì cần biết.

Lời của cô gái làm Triết cười. Cô gái có vẻ dạn dĩ tự nhiên, dễ thu hút tình cảm người đối diện.

- Theo cô thì tôi nên gặp Lan bằng cách nào?
- Tốt nhất là anh điện thoại trước đến trường mẫu giáo cho cô ấy.
- Thế còn chồng của Hải Lan?
- Anh cũng biết nghĩ đến chồng chị ấy nữa à?

Lời của cô ấy làm Triết lúng túng.

- Chắc cô chưa hiểu hết tình cảm của tôi với Lan đâu.
- Tôi chỉ biết Hải Lan bây giờ đã là đàn bà có chồng.

Lời của cô gái làm Triết suy nghĩ, chàng hỏi.

- à... Tôi thật vô tâm. Cô quý danh là gì nhỉ?
- Huệ Quân!
- Cái tên đẹp lắm.

Triết nói Quân nhún vai.

- Anh không cần khách sáo như vậy.
- Cô có vẻ nhạy cảm quá.

Và Trung Triết nhìn vào đồng hồ.

- Giờ này tìm Hải Lan có tiện không?
- Chẳng có gì trở ngại.

Huệ Quân nói, rồi quay người bỏ đi, để Triết ở lại đó một mình.

oOo

Bác sĩ Ngô Di Lợi có được một ngày phép. Chàng nghĩ sẽ có một ngày thư giãn nhưng không phải như vậy.

Bà Ngô, mẹ Lợi vừa từ dưới bếp lên với tô súp gà. Lợi thấy mẹ vội ngồi

dậy, không nghĩ đến Dương Tú Bình nữa. Ngày mai chàng sẽ gặp nàng. Lợi nôn nả chờ. Chàng muốn nghe Bình kể cho nghe chuyện gì đã xảy ra với nàng tuần qua.

Người mẹ đặt bát súp lên bàn âu yếm nói với con.

- Ăn liền đi, mẹ mới nấu xong đấy.

- Cám ơn mẹ!

Lợi nói nhưng không dùng ngay. Bà Ngô ngồi xuống chiếc ghế gần đấy giục.

- Ăn đi chứ?

- Thôi để mẹ nói chuyện trước rồi ăn sau cũng được.

Lợi biết tính của mẹ, khi nào ngồi cạnh con là có điều muốn nói. Và đúng như điều chàng nghĩ. Bà Ngô vui vẻ.

- Tối nay chắc con rảnh chứ?

- Dạ, nhưng có chuyện gì mẹ?

- Bà Trần mới gọi đây nói đến mời chúng ta dùng cơm.

Lợi thở ra, lại cái chuyện đó. Lợi không hiểu sao nhiều cô gái lại thích lấy chồng bác sĩ như vậy. Bác sĩ thì cũng giống như bao nhiêu người đàn ông khác. Khác chăng là chức nghiệp.

Lợi nghe mẹ nói đã hiểu ra ngay. Đã mấy lần rồi nhưng có lần nào trái tim của Lợi rung động được đâu?

- Vậy là con đi nhé?

- Con không thích.

Lợi đáp. Chàng đã chán ngấy cái cảnh phải ngắm các cô giả vờ đóng kịch thơ ngây trước mặt. Bà Ngô không vui.

- Di Lợi này, con đừng quên năm nay con ba mươi hai tuổi rồi.

- Ba mươi hai tuổi thì đã sao? Di Lợi nói. - Hay là thế này, mẹ cưới vợ cho Di Khang trước đi.

- Nói bậy nào! Ai lại để em lập gia đình trước anh mà không lẽ từ xưa tới giờ chưa có cô gái nào lọt vào mắt xanh của con? Đàn bà con gái nào có thiếu. Mấy cô y tá trong bệnh viện con? Mẹ không có đòi hỏi gì đâu, chỉ cần gia đình thanh bạch, lương thiện biết tiết kiệm, biết chăm sóc nhà cửa là được.

Lợi ngồi yên, bà Ngô lại thăm dò.

- Thế con thấy cô Huệ Quân ở gần nhà ta thế nào? Cô ấy cũng rất thân với con... Có điều phần lớn thời gian lại ở Cơ Long. Nhưng mà Cơ Long cũng cách đây đâu bao xa... ?

- Con với cô ấy chỉ là bạn...

Lợi trịnh trọng nói, bà Ngô chặn ngay.

- Nhưng như vậy cũng đã có tiền đề. Chỉ cần con chịu khó thêm một chút...

Rồi bà lại nói thêm.

- Bà Hứa, mẹ Quân, nói chuyện với mẹ cứ khen con mãi.

Lời mẹ khiến Lợi cười.

- Nhưng còn Huệ Quân thì sao?

Lợi biết Quân cũng chỉ xem Lợi như bạn bè. Cả hai chưa hề có một ý niệm gì là hai người rồi sẽ yêu nhau.

Bà Ngô viện lý do.

- Cô ấy là người đứng đắn, thì đương nhiên phải giữ kẽ chứ? Nhưng mẹ cũng biết là Quân rất thẳng, không hề giấu giếm điều gì.

- Vậy càng tốt. Mẹ thích người như vậy.

- Nhưng con đã nói rồi, chúng con chỉ là bạn.

Bà Ngô bắt lực nhìn con trai, nói.

- Điều này chắc mẹ phải nhờ đến cha con can thiệp.

- Con nghĩ cha con sẽ cảm thông với con.

Bà Ngô thở ra, bà than thở.

- Năm nay mẹ đã già quá rồi.

- Nhưng không lẽ vì vậy mà mẹ lại muốn con qươ đại một cô Hoa, cô Mỹ nào đó? Lợi bực mình nói. - Con cũng nào có thích cảnh sống độc thân. Bao giờ gặp đối tượng thích hợp là con lập gia đình ngay.

- Nhưng thế nào con mới cho là thích hợp chứ?

Lợi suýt buột miệng nói chẳng hạn như Dương Tú Bình! Nhưng rồi Lợi đã thắng lại kịp ngay. Chàng chỉ yên lặng.

- Con nói đi chứ?

Bà Ngô lại giục. Lợi vờn vai.

- Lâu lắm con mới có được một ngày nghỉ. Mẹ hãy cho con được thoải mái

một bữa.

- Nhưng còn cái bữa cơm tối nay thì sao?

Lợi bỏ tới giường nằm xuống.

- Con không đi đâu.

Bà Ngô không còn cách nào khác. Bà bỏ ra ngoài vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Điều này chắc phải nhờ Huệ Quân nói hộ thôi...

oOo

Lý Hoàn đã đứng trước cái quán bách hóa hơn một tiếng đồng hồ. Hoàn biết ở cái thời buổi này mấy cô thích đàn ông có cái bề ngoài lạnh lùng, bất cần hơn là sẵn đón. Vì vậy đúng ra Hoàn không nên đứng ở đây chờ... nhưng rồi không hiểu tại sao, đã mấy đêm liền, Hoàn cứ đến đây. Cứ chờ thế này.

Chỉ vì một cô gái?

Sự kiên nhẫn rồi cũng mang lại kết quả.

Cô gái kia lại xuất hiện, vẫn trang phục giản dị như ngày cũ, vẫn mái tóc lúc nào cũng như ươn ướt, thoảng mùi xà bông thơm...

Lý Hoàn ném ngay điếu thuốc cháy dở trên tay bước tới. Cô gái cũng đã trông thấy Hoàn. Đôi mắt mở to ngạc nhiên. Anh chàng làm gì hiện diện ở đây hoài vậy?

- Tôi tên là Lý Hoàn.

Hoàn vội vã giới thiệu. Và cô gái cũng nở nụ cười khiêm tốn.

- Còn tôi là Huệ Quân.

Quân nói và ngấm nghĩa người đàn ông trước mặt. ầu phục và cả đồng hồ đều thuộc loại đắt tiền.

Đây hẳn thuộc loại công tử bột hoặc mới trúng số, nhưng cũng có vẻ khá bụi đời. à... có lẽ một tay chơi. Sau những giây phút chán chê, muốn thay đổi không khí. Anh chàng khác hẳn với Võ Trung Triết - một con người nội tâm.

Lý Hoàn thấy Quân yên lặng hỏi.

- Sao cô chẳng nói gì cả vậy?

- à. Anh đến đây làm gì? Tìm tôi à?

- Vâng, tôi muốn hoàn lại số tiền hôm trước cho cô.

Quân biết đây chỉ là một cái cớ, nhưng cũng yên lặng. Hoàn cho tay vào túi, lại móc ra một tờ giấy một ngàn đồng.

Huệ Quân nhếch môi.

- Anh có vẻ rộng rãi quá! Định trả ba mươi lăm đồng rồi thêm chín trăm sáu mươi lăm đồng tiền lãi phải không. Nhà giàu trả xộp thế này cũng không nên lắm!

Lời của Quân làm Hoàn đỏ cả mặt. Chưa có cô gái nào lại coi thường chuyện đó cả.

- Xin lỗi nhé. Tôi chỉ đùa thôi.

Quân bổ sung thêm. Hoàn nói.

- Tôi thật tình đến cảm ơn cô.

- Tôi biết.

Quân nói, nhưng Hoàn biết Quân chẳng hề lưu tâm đến chàng, đều đó làm Hoàn tự ái.

Hai người cứ thế yên lặng nhìn nhau. Hoàn chợt nói.

- Tôi rất thích cái phong cách của cô.

- Nhưng tôi thì không có cùng cái cảm nghĩ đó với anh.

Quân thành thật nói. Nàng biết nói vậy là Hoàn sẽ khó chịu. Nhưng thật ra từ nào đến giờ Quân không có cảm tình với những hạng đàn ông này. Đẹp trai, giàu có, thành công trên đường sự nghiệp mà còn biết ăn chơi thì họ hay xem thường phụ nữ. Họ tưởng ai cũng sẵn sàng quỳ dưới chân để chờ họ ban cho tình yêu.

Quân chỉ thích loại đàn ông chân thật, chung thủy và biết tôn trọng người khác. Người đàn ông đứng trước mặt không phải hạng người này.

- Cô có vẻ hơi thiên kiến với tôi. - Hoàn nói. Tôi chẳng hề có ý nghĩ gì không phải.

- Vậy thì tốt.

- Tôi muốn có một người bạn như cô.

Hoàn rất thành khẩn. Quân hất mái tóc dài ra sau. Cái dáng dấp của nàng thật tuyệt vời, nhưng Hoàn lại nghe Quân nói.

- Cảm ơn anh. Nhưng anh có thấy là tôi với anh không ở cùng một hoàn cảnh sống không?

- Cô nói vậy là sao?

Quân không đáp, chỉ hỏi.

- Cái cô bạn gái hôm trước của anh đâu rồi?

- Nào có dính dáng gì đến chuyện tôi và cô.

Hoàn nói, Quân lắc đầu.

- Tôi thì thấy cô ấy mới hợp với anh đấy.

- Cô lầm rồi. Cô chưa hiểu được tôi.

Hoàn nói và Quân yên lặng, Hoàn chợt hỏi.

- Cô đã có bạn trai chưa?

Quân vẫn không đáp. Nhưng Quân biết là... Anh chàng này không đơn giản. Hắn sẽ không rút lui một cách dễ dàng đâu. Sẽ còn nhiều sự phiền toái.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 5

Bàn tay Võ Hải Lan run run đặt điện thoại xuống. Nàng không dám tin là mình vừa liên lạc với Trung Triết. Đã sáu năm rồi mà giọng nói của Triết không hề thay đổi. Vẫn ôn tồn, chăm sóc một cách cảm động. Lan không biết tại sao Triết vẫn chưa quên nàng, nhưng mà... Lý Minh tuy thờ ơ một chút, nhưng vẫn tròn trách nhiệm là chồng cơ mà. Vậy mà không hiểu sao Lan lại đồng ý. Ban nãy Lan đã đồng ý để gặp Triết. Phải chăng chỉ để ôn lại kỷ niệm sáu năm đã qua nhưng mà như vậy đã là không phải.

Lan nhìn hai đứa con gái của mình. Chúng nó đang vui đùa vô tư. Chúng rất dễ thương, niềm kiêu hãnh của Lan. Cuộc hôn nhân giữa nàng và Lý Minh đến đây đã bế tắc ư? Nó có liên hệ gì đến Trung Triết? Mà Triết bây giờ tìm nàng lại với mục đích gì? Hải Lan càng nghĩ càng bối rối. Càng mâu thuẫn. Không biết tại sao Lý Minh hôm nay cũng đến trường Mẫu giáo. Nhìn khuôn mặt xanh xao của vợ, Minh chợt thấy lo lắng. Phải chăng vì bấy lâu nay ta đã quá lơ là, bỏ rơi vợ con. Lan nhìn thấy chồng.

-Ồ! Hôm nay sao anh lại rảnh rỗi thế?

-à... anh có việc gần đây, nên nhân tiện ghé qua!

- Nhân tiện à? Chỉ đơn giản thế thôi?

- Mai anh có rảnh không?

- Làm gì?

- Đưa con Thư Huệ đi làm răng.

Lan nói, Lý Minh chợt nghĩ đến sòng bài tối nay, hỏi:

- Thế tại sao em không đưa nó đi?

- Mai em bận.

- Vậy thì để hôm khác.

- Anh muốn nói là chuyện làm răng của Thư Huệ hay là chuyện của em.

- Em muốn sắp xếp thế nào tùy em.

Lý Minh nói như vô can, làm cho Lan nổi nóng.

- Anh Minh danh đừng quên là Thư Huệ là con của anh đó nhé!

- Nó cũng là con của em. Và lại tối mai anh nào có rảnh?

Lời của Minh làm cho cái mặt cảm tội lỗi của Lan biến mất. Lan giận dữ nói.

- Thôi được, chuyện bé Thu Huệ để em một mình thu xếp.

- Em giận anh hà?

- Làm sao dám giận anh?

Hải Lan cười nhạt, Lý Minh chợt thấy nhột như một người chưa làm xong nhiệm vụ. Nhưng mà việc của đàn ông là việc bên ngoài cơ... Đã lâu rồi Minh từng hãnh diện vì mình có được một bà vợ biết lo việc nhà chu đáo. Dù gì... Đàn ông sau một ngày làm việc, tối cũng nên thư giãn bên ngoài một chút chứ bắt ở nhà nhìn mặt vợ, chuyện đó Minh không làm được. Có tiếng chuông reo vang. Minh sực nhớ ra, hỏi:

- Giờ ăn của học sinh, phải không?

Hải Lan chỉ gật đầu.

- Vậy thôi anh đi.

Minh nói, Lan nhìn chồng.

- Anh không lên gặp con một chút à?

- Không cần thiết, nó là con của mình mà, lúc nào gặp không được.

Minh có vẻ không quan tâm đến con. Lan nghĩ, phải chăng chàng có ý trách ta không cho chàng một đứa con trai. Nhưng có lẽ không phải là vậy. Minh cũng không thèm quan tâm đến tạ Lan thấy mệt mỏi.

Trong khi Minh lại cố tìm cách rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Mè nheo với đàn bà dễ bực mình.

Thế là chàng vội vã rời ngay trường mẫu giáo của Lan.

oOo

Bữa nay, Dương Tú Bình có vẻ xanh xao hơn mọi ngày. Bình đã ngồi trước mặt bác sĩ Lợi thật lâu nhưng phải giữ thái độ yên lặng.

Ngô Di Lợi cũng cảm thấy hôm nay khá đặc biệt, lại có chuyện gì xảy ra. Thật ra thì Bình cũng muốn nói, nhưng như những lần khác, nên bắt đầu thế nào?

Bình không thể kể cho Lợi biết mình ghê tởm hết thấy mọi người. Bà con thân thuộc lẫn hàng xóm. Đa số đều nhiều chuyện và hay lợi dụng. Bởi vì

có kể Bình biết Lợi cũng không giúp ích được gì? Lần nào đến đây cũng vậy. Lợi cứ bắt nàng nói, nói mãi, mà chẳng có một ý kiến đột xuất. Vô ích! Nhưng Bình đã nghe Lợi lên tiếng.

- Cô chỉ yên lặng nhìn tôi gần nửa tiếng rồi đó nhé.

- Thế à?

- Bộ cô định cứ ngồi yên thế này trong suốt buổi trị bệnh ư?

- Cái đó cũng nào có thiệt hại gì cho bác sĩ. Chỉ mất tiền thôi.

Bình nói làm Lợi ngạc nhiên Bình đã xem thường ta như vậy ư Chỉ vì bốn trăm bạc mỗi tuần? Có lẽ việc trị bệnh của Bình đến đây kết thúc?

Đúng như Lợi nghĩ. Bình đã mở ví ra đặt tiền lên bàn rồi đứng dậy. Lợi không chịu được ngăn lại.

- Dương Tú Bình. Cô định bỏ dở việc trị liệu ư?

Bình yên lặng, Lợi tiếp.

- Chúng ta đã bỏ ra cả năm trời để nghiên cứu tìm cách khai thông bế tắc. Việc trị liệu đòi hỏi phải kiên nhẫn. Vậy mà cô lại bỏ ngang?

- Tôi thấy không còn thuốc chữa rồi.

Bình nói, nhưng Lợi cắt ngang.

- Cái câu đó đúng ra cô phải để tôi nói chứ?

- Nhưng anh chỉ là một bác sĩ, anh không phải là thượng đế nên không phán truyền được. Mặc dù anh có là thượng đế, thì chưa chắc anh có thể cứu được tôi.

Bác sĩ Lợi giả vờ không nghe, hỏi Bình.

- Cái chuyện cô kèm trẻ học đến đâu rồi?

- Bỏ cuộc!

- Tại sao?

Lợi hỏi làm Bình phát nóng lên. Bình thấy không thể chịu đựng được nữa. Nàng hét.

- Tại sao? Tại sao? Lần nào anh cũng cứ hỏi tại sao. Anh không hỏi câu đó không được ư? Tôi không muốn nghe anh hỏi. Tôi chỉ cần một đáp án, một lời khuyên. Tôi muốn thoát khỏi nỗi khổ tâm, cái không gian đen tối, hiểu không?

- Nói tiếp đi!

Bình ngõ ngàng nhìn Lợi, Lợi vẫn bình thản.

- Cô hãy nói hết những điều làm cô bất mãn, khó chịu những ẩn ức đang dầy vò cô.

Bình vẫn đứng yên. Cái anh chàng bác sĩ này có tính kiên nhẫn cao hay chính bản thân anh ấy cũng đang mắc bệnh? Và Bình không ngăn được, buột miệng nói.

- Anh cũng là một tên điên.

Lợi có vẻ thích thú cười, khiến Bình không làm sao giận tiếp được, nằng lại ngồi xuống và giống như một quả bóng xì hơi.

- Anh có thấy những bệnh nhân giống tôi “đáng sợ” lắm không?

Lợi nhìn Bình rất lâu rồi nói.

- Không, cô là một bệnh nhân đặc biệt.

Bình cười. Bình chỉ nghĩ là Lợi nói thế để an ủi mình.

- Cô có dự tính tương lai sẽ làm gì không?

- Chưa.

- Ở nhà... Cha mẹ anh em có ai áp lực điều gì với cô không?

Có mà không! Bình không biết phải nói sao bây giờ. Bình nghĩ là bất cứ chuyện gì trong nhà, nàng đều đã kể hết cho Lợi nghe rồi nên Bình ngồi yên.

- Thế cô có dự định là sau này sẽ lấy chồng không?

Lợi hỏi. Bình chau mày mắt mở to Lấy chồng?

Ai dám chọn người không bình thường như nàng làm vợ chứ? Vả lại chưa hẳn hôn nhân sẽ mang lại được hạnh phúc. Điều này, Bình thấy phải cần suy nghĩ.

- Cô lại yên lặng rồi. Sao chẳng nói gì cả vậy?

- Tôi nghĩ. - Bình nói. - Mấy lần đến đây, bác sĩ đều bắt tôi nói, còn bác sĩ chỉ ngồi nghe. Bây giờ thì bác sĩ nói đi! Bác sĩ phân tích con người tôi xem nào?

Di Lợi tắt máy ghi âm. Chàng mang cặp mắt kính lên.

- Tôi cảm thấy cô là một người mẫn cảm, nhạy bén, đòi hỏi cao quá nên nhiều lúc không hiện thực.

Bình giật mình, yên lặng nghe Lợi nói tiếp:

- Cô hiền lành nhưng yếu đuối, dễ bị ngoại cảnh chi phối... Cô lại sống quá nhiều bằng nội tâm, nên những áp lực kia ngày càng đè nặng lên đầu, làm cô ngộp thở. Cô chẳng biết làm sao hơn là tự dẫn vật, làm khổ chính mình. Sự phân tích của Lợi làm Bình cảm thấy người nhẹ bớt đi. Anh ấy hiểu ta ư?

- Bởi cuộc sống cô khép kín, nên cô không thích giải bày để người khác hiểu mình. Cô như một kịch sĩ có tài bề ngoài lúc nào cũng tỏ ra như vui vẻ, hạnh phúc nhưng bên trong thì lại ảm ức. Cái ảm ức đó cứ chất chứa mãi... Lâu ngày không còn chịu nổi, nó nổ bung ra...

Bình bắt đầu cảm thấy cảnh vật trước mắt nhạt nhòa. Lợi không phải là không thấy, nhưng đây cũng là một hình thức trị liệu.

- Cô thấy tôi có cần nói tiếp nữa không?

Bình lắc nhẹ đầu. Lợi lấy chiếc khăn trong túi ra đưa cho Bình. Bình tự nhiên cầm lấy. Lợi nói:

- Từ đây về sau, cô không nên để tình trạng đó kéo dài mãi.

- Thế anh muốn tôi phải làm gì?

- Cô muốn làm gì thì cứ làm, không nên e dè gì cả. Lợi nói và nhấn mạnh. - Cô về nhà nghĩ kỹ xem có đúng không rồi vài hôm nữa đến cho tôi biết.

Lại đặt ra việc làm rồi. Bình nghĩ, nhưng mà Lợi có thật sự giúp nàng được không? Bây giờ Bình không đặt Lợi ở vị trí một bác sĩ trị liệu nữa, mà là một người bạn trai.

Bất giác, Bình cười với Lợi.

QUYỀNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 6

Còn cách giờ hẹn những nửa tiếng đồng hồ. Nhưng Võ Trung Triết đã ngồi chờ ở đây hai tiếng hơn. Điều thuốc không rời tay, hết điều này đến điều khác. Chiếc gạt tàn đã đầy ắp.

Triết cảm thấy vừa lo âu, căng thẳng, lúng túng. Đã sáu năm trôi qua Hải Lan có còn là Hải Lan ngày xưa của chàng không?

Khi Triết nghe tiếng động, quay lại thì Hải Lan đã đứng trước mặt chàng.

Vẫn dáng dấp sáu năm trước, mái tóc cắt ngắn hơn ngày trước, nhưng vẫn mặc áo trắng, váy trắng. Thân hình vẫn thon thả, làn da trắng. Tuổi ba mươi chỉ khiến cho Lan thuần thực chín mùi hơn.

Triết ngẩn ra nhìn. Người đàn bà trước mặt đầy quyến rũ. Bồi bàn kéo ghế.

Lan gọi một tách cà phê đen, rồi ngồi đấy nhìn Triết.

Sáu năm đã trôi qua Hai ngàn mấy trăm ngày. Trong bằng ấy thời gian Triết đã sống ra sao?

- Em thay đổi nhiều lắm không?

Lan hỏi, Triết lắc đầu.

- Không thay đổi lắm.

- Anh khỏe chứ?

- Khỏe, nhưng làm sao vui được? - Triết cười buồn. - Nhất là sau khi mất em. Từ lúc em đi lấy chồng.

- Anh Triết. - Lan kêu lên. - Em đã nói với anh từ đầu cơ mà? Em đã bảo là cuộc tình của mình rồi sẽ không đi được tới đâu. Em đâu có lừa dối anh?

- Anh nào có nói là em phản bội anh. - Triết dụi tắt tàn thuốc rồi nói. - Tuy em cảnh cáo nhưng anh chấp nhận yêu và anh yêu. Anh không hề ân hận gì về chuyện chọn lựa tình yêu. Có điều bấy giờ anh quá tự tin. Anh cứ nghĩ là tình yêu kia sẽ buộc chặt anh và em. anh cũng không ngờ sự xuất hiện của Lý Minh. Chính sự ỷ lại, ngu muội làm anh mất em.

Lời của Triết làm Lan yên lặng. Bây giờ có nói những điều đó cũng nào có ích lợi gì? Lan đã là vợ, là mẹ của hai đứa nhỏ.

- Lúc đầu, hay tin em đi lấy chồng, anh đã giận dữ, điên cuồng lên. Anh thù em, anh hận em. Trên đời này có biết bao đàn bà con gái? Vậy mà anh thất bại. Anh không làm sao quên được em, tình yêu của em...

- Thôi anh đừng nói nữa.

Triết có vẻ thất vọng.

- Em không muốn biết sáu năm qua anh đã sống trong trạng thái tình cảm ra sao ư?

- Nhưng chuyện cũ đã lỡ rồi. Có thể nào cũng không cứu vãn được.

Lan nói, Triết yên lặng một chút.

- Thế Lý Minh thế nào? Cư xử với em có tốt không?

Triết hỏi. Lan yên lặng, không biết phải nói thế nào. Người chồng thế nào mới là người chồng tốt? Trên tổng thể mà nói Lý Minh cũng giống như bao nhiêu người đàn ông khác. Lan sống không thiếu thốn một tiện nghi nào. Còn về tinh thần? Chuyện đó có nên trách Minh không?

Sáu năm sống đời vợ chồng. Tình yêu đâu? Hay chỉ là bốn phận?

- Sao em lại yên lặng? Em hạnh phúc không chứ?

Lan gật đầu một cách máy móc, Triết cười nhẹ để phá cái không khí ngột ngạt. Lan hỏi.

- Thế bây giờ anh làm gì?

- Phụ việc cho ông anh rể.

- Anh đã có bạn gái khác chưa?

Triết quay lại nhìn Lan. Đây là câu hỏi thật tình hay hỏi cho có hỏi? Triết chột lớn tiếng.

- Đang đợi đấy. Hay là Lan giới thiệu đi.

Nhưng Lan có vẻ bình thản.

- Anh thấy Huệ Quân thế nào?

Lan nói mà chột ân hận. Một thứ tình cảm ích kỷ nhem nhúm. Lan nghe Triết nói.

- Có phải cái cô gái tóc dài hôm trước gặp anh không? Lan gật đầu.

- Cô ấy có vẻ biết nhiều về chuyện chúng ta?

- Em chỉ nói cho cô ấy biết một cách đại khái. Nói như một chuyện giải buồn!

- Không được. - Triết nói. - Sự thiếu nghiêm chỉnh một lần đã khiến anh ân hận cả đời.

Lan yên lặng hớp cà phê Nàng nghe Triết hỏi tiếp.

- Thế chồng em có biết chuyện chúng ta gặp nhau không?

- Anh muốn là chồng em phải biết chuyện này à?

- Không biết, nhưng anh không muốn giữa em và chồng có sự cãi cọ rắc rối. Ngoài ra còn chuyện hai đứa con của em nữa.

- Anh biết nhiều quá.

- Vâng, - Triết lại đốt thuốc. - Xa em sáu năm nhưng chuyện gì của em anh cũng biết. Nhưng đó chỉ là một sự quan tâm đến người mình yêu. Không lẽ em không biết. Em muốn anh phải tay tất cả à?

- Không phải như vậy. Lan buồn buồn nói. - Vấn đề là mọi chuyện đã lỡ hết rồi, anh còn tìm đến đây nữa mà làm gì?

Triết có vẻ hy vọng.

- Hải Lan, em có muốn cùng anh phấn đấu không?

- Phấn đấu chuyện gì?

- Em đừng giả vờ. Em hiểu ý của anh mà?

Lan thở dài không dám nghĩ đến. Không thể. Không thể làm cái chuyện vượt khỏi vòng đạo đức gia đình. Lan nói.

- Anh Triết này, trên đời còn biết bao người đàn bà hơn cả em?

- Thôi đủ rồi. - Triết có vẻ giận. - Em tưởng tôi mời em hôm nay, chỉ để nói chuyện phào thôi ư?

Lan cúi đầu, Triết tiếp.

- Tôi hỏi em! Em còn yêu tôi không?

Lan không biết trả lời sao. Triết lại tiếp.

- Nếu em còn yêu tôi, thì không có vấn đề gì khó khăn cả, tôi sẵn sàng coi hai đứa con của em là con ruột tôi.

Lan cắn nhẹ môi.

- Còn nếu không?

- Thì tôi sẽ không quay lại quấy rầy Lan nữa.

- Thật à?

Lan hỏi. Triết dập tắt tàn thuốc.

- Em biết là tôi nói được là làm được.

Lan nhìn Triết khó nghĩ. Nếu để chuyện này kéo dài sẽ rắc rối to, nhưng từ khước thì Lan lại không làm được.

- Hải Lan. Em hãy thử thả suy nghĩ đi.

- Thế còn anh?

- Anh đã suy nghĩ sáu năm rồi còn gì??

Triết chậm rãi nói, Lan nghi ngờ.

- Trong suốt thời gian đó, anh không hề nghĩ đến ai khác? Không có người con gái nào để anh yêu sao?

- Em muốn anh phải chứng minh cho em thấy?

- Thôi không cần. - Hải Lan cười nhẹ. - Em hiểu. Có điều em không ngờ anh lại một lòng như vậy.

- Hiện giờ thì anh chỉ kém Lý Minh đồng tiền thôi, chứ ngoài ra anh có đủ tất cả.

- Anh cũng biết là em lấy Lý Minh không phải là vì tiền.

- Nhưng mà tại sao lúc đó chúng ta đang yêu nhau say đắm thì em lại bỏ anh đi lấy chồng? - Anh muốn biết lý do?

- Thôi... bây giờ thì chuyện đó không cần thiết nữa. Cái quan trọng là bây giờ anh muốn biết em quyết định thế nào? Lan yên lặng. Triết nhìn đồng hồ hỏi.

- Em vẫn rảnh rồi chứ?

- Không, em còn phải đưa con em đi khám răng.

- Thôi được. - Triết khăng khái nói. - Anh đã chờ đợi suốt sáu năm. Thì bây giờ có chờ thêm một ít hôm cũng không thành vấn đề.

Lời của Triết càng khiến Lan bối rối. Nhưng tình yêu cũ lại như những con sóng đang khơi dậy trong lòng.

Lan đứng dậy và bỏ về trước.

oOo

Huệ Quân đứng tựa người vào cột trạm đón xe. Chân đạp lên túi hành lý.

Quân lơ đãng nhìn con đường trước mặt, mọi thứ vắng vẻ. Đứng khá lâu mà chẳng thấy một chiếc xe nào chạy qua Quân uể oải chờ.

Có một chiếc xe du lịch chậm chạp chạy tới. Quân không cố tình nhìn,

nhưng cảnh đã lọt vào mắt.

Võ Trung Triết và Hải Lan đang ngồi trong ấy. Họ đang cười với nhau có vẻ thật vui. Rồi Triết hôn tay Lan. Như vậy là đã đạt được thỏa hiệp rồi ư?

Chợt nhiên Quân thấy một chút ganh tị. Họ hành động như vậy mà có suy nghĩ không? Lan đâu còn là con gái. Sự tự do cá nhân đã bị tước đoạt?

Quân còn ngần ngại, thì thấy Lan bước xuống xe. Lan đi thẳng và không quay lại, Triết đã nhìn theo thật lâu mới cho xe chạy tiếp.

Từ lâu, Quân đã cho rằng mình là con người tự do, nàng không thích bị ràng buộc, chính vì vậy nên cho dù có rất nhiều bạn trai, Quân vẫn không để cho ai tiến tới.

Vậy mà không hiểu sao vừa gặp Triết, dù chỉ mới gặp có hai lần. Quân đã như bị cú sốc.

Quân cũng biết rõ chuyện tình của Triết và Lan. Có lẽ chính vì biết mà Quân mới có sự thay đổi này.

Đàn ông ở thời buổi này họ nào có quan trọng hóa tình yêu? Họ chỉ coi đàn bà như một món đồ chơi. Giải trí quên lãng giây phút buồn tẻ. Vậy thì vướng vào họ làm gì cho mệt?

Nhưng Triết thì khác. Lần đầu Quân thấy một người đàn ông biết si tình. Nhưng như vậy là hạnh phúc hay bất hạnh cho Lan? Quân không biết, nàng ngoắc chiếc xích lô, quay về nhà.

oOo

Tiếng chuông cửa reo vang.

Ngô Di Khang bật dậy, chạy ra mở cửa.

Huệ Quân đang đứng trước mặt chàng với nụ cười.

- Mẹ cậu có nhà chứ?

- Không. - Khang vừa mời Quân vào nhà vừa nói. - Nhưng chị tìm mẹ tôi có việc chi?

- Vừa về đến nhà, đã nghe mẹ tôi bảo sang đây.

Ngô Di Khang nhìn Quân cười.

- Chị biết chuyện gì không?

- Sao không? - Quân nói. - Muốn cặp đôi tôi với ông anh cậu chứ gì?

- Mà chị có chịu không?

- Cậu biết rồi còn phải hỏi.

Khang cười quay sang chuyện khác.

- Lúc này, chuyện viết sách của chị đến đâu rồi?

- Không cảm hứng.

- Vậy viết chuyện về tôi, hoặc anh tôi cũng được. Khang tỏ ra hào phóng nói. - Chị biết không, chỉ có một mình anh Lợi thôi chị đã có thể khai thác mãi không hết. Những chuyện tình lâm ly, ảo não, éo le...

- Thôi đủ rồi... Quân cắt ngang. - Cậu định hạ giá phái nữ chúng tôi à? Bây giờ anh ấy đâu?

- Trong thư phòng đấy, đọc sách.

Khang chỉ về phía căn phòng phía trong. Quân tự nhiên bước tới, gõ cửa.

- Cứ vào tự nhiên.

Quân đẩy cửa bước vào. Lợi trông thấy Quân cười nhẹ, chàng đặt tờ báo xuống, ngắm Quân.

- Cô có vẻ gầy hơn đấy. Có phải lúc này kiêng ăn không?

- Làm gì có chuyện đó.

- Đến tìm tôi có việc gì không?

- Đâu phải tự nhiên. Chuyện của mẹ anh và mẹ tôi đấy mà.

- à. Không biết sao họ lại nhọc công như vậy.

Lợi vừa lắc đầu vừa nói. Quân cười.

- Hay là chúng mình cứ theo ý họ đi?

- Tôi không có ý kiến.

- Nếu vậy thì chẳng còn gì trở ngại, mai mình có thể ra phòng hộ tịch đăng ký được rồi đấy?

- Mai làm sao rảnh?

- Vậy thì một.

- Cũng không được. Từ đây đến cuối tuần chẳng có ngày nào ở không?

- Vậy là anh không thật thà.

Quân giả vờ nói, còn Lợi thì lại cười.

- Nếu tôi mà thật thà... Sợ vừa nói ra cô đã bỏ chạy mất rồi.

- Có vẻ rành tâm lý dữ?

- Bác sĩ trị bệnh tâm thần mà. Lợi nói. - Và lại chúng mình rành nhau quá

rồi còn gì nữa?

Quân gật gù.

- Hình như năm nay anh đã trên ba mươi? Thế còn bạn gái đâu? Hay ít ra một đối tượng đang để ý?

Lợi yên lặng, óc thoáng hiện hình bóng Tú Bình. Nhưng thôi nói ra làm gì.

- Có rồi phải không?

Quân hỏi tiếp, Lợi chỉ cười.

- Kể ra cho tôi nghe đi. Tôi đang cần tài liệu đây.

- Chẳng có gì cả.

- Đừng giấu. Tôi không mách lại mẹ anh đâu mà sợ.

Lợi chỉ cười, Quân có vẻ dỗi.

- Nếu cả tôi mà anh không tin, thì thôi tôi về vậy.

- Này, Huệ Quân! - Lợi không còn giấu được, nói. - Cô ấy là một bệnh nhân của tôi.

Lời của Lợi làm Quân tò mò ngồi xuống. Lợi kể tiếp.

- Cô nàng rất đẹp, nói năng lưu loát bình thường có điều trên phương diện tình cảm đang gặp bế tắc nên cô ta bị chứng u uất. Không dám trực diện với cuộc sống. Đã mấy lần tự sát. Một con người chán đời không thích sống.

Huệ Quân bị lời kể của Lợi lôi cuốn.

- Tôi trị liệu cho cô ấy và rồi như bị chi phối. Tôi cảm thấy vui khi cô ấy vui, buồn khi cô ấy buồn... Tôi nghĩ bây giờ mình mới là bệnh nhân. Còn cô ta là bác sĩ trị liệu. Mỗi tuần chờ đợi đến giờ hẹn để được gặp mặt, để được trò chuyện với người mình ưa thích...

Đến lượt Quân lắc đầu.

- Vậy là anh... tiêu rồi. - Quân nói. - Đến nước này sao anh không công khai đi?

- Làm sao làm chuyện đó được? - Lợi nói. - Ngay cái chuyện tỏ bày với cô ấy tôi còn chưa dám.

Huệ Quân chột tở ra rộng rãi:

- Vậy để tôi nói hộ anh.

- Khoan! - Lợi nói - Để chuyện diễn biến xem sao...

- Bao giờ anh cần tôi giúp cứ nói.

Lời chợt nhớ sức đến.

- Thế còn... chuyện của cô?

- Tôi à? - Quân hiểu Lợi định nói gì - Vẫn chưa có gì thay đổi.

- Tại cô khó tánh, không tạo cơ hội cho người ta.

- Người ta nào?

- Thì những người đang đeo đuổi cô đấy?

Huệ Quân chau mà. Lý Hoàn có phải một trong những người đó không? Còn nữa, Võ Trung Triết? Nhưng anh ta nào có yêu mình?

- Làm gì có vẻ nghĩ ngợi như vậy?

Câu hỏi của Lợi mang Quân về thực tại. Quân cười nói.

- Tôi đang nhầm tính có bao nhiêu người đang đeo đuổi mình. Mà sao lại không đọc được tên một người nào cả.

- Tại cô nhìn cao quá đấy!

- Thì cũng giống như anh thôi.

Lợi không muốn cãi thêm. Chàng nhìn đồng hồ rồi nói.

- Có đi xinê được không? Năm giờ có một xuất kìa.

- Vậy thì tuyệt - Quân nói - Chúng mình mà đi chung thế này, mẹ anh, mà cả mẹ tôi, họ sẽ tràn trề hy vọng.

- Thế thì hay quá! - Lợi nói - Để tôi đi thay áo nhé.

- Vậy để tôi ra ngoài, tán gẫu với Khang vậy.

Và Quân bỏ ra ngoài, Lợi còn lại một mình trong phòng. Chàng ngạc nhiên không hiểu tại sao mình không yêu Quân mà lại yêu Bình. Một người con gái bệnh hoạn?

QUỲNH ĐÀO

Hương cỏ dại

Chương 7

Lý Hoàn và Trần Hùng Nhơn đang ngồi nghiên cứu bảng kế hoạch của xí nghiệp để tìm phương án tối ưu nhất cho những công tác sắp đến thì Lê Hồng chẳng gõ cửa gì cả đi thẳng vào.

Hùng Nhơn nhìn thấy Hồng, vội nói với Hoàn.

- Thôi chút xíu nữa tiếp vậy.

Nhưng Hoàn đã khoát tay.

- Không cần!

Rồi quay sang Lê Hồng, Hoàn hỏi.

- Có chuyện gì không? Nói ngay đi.

Hồng cầm tấm chi phiếu lên, lắc lắc.

- Thế này là thế nào?

Hồng hỏi. Hoàn chau mày.

- Cô cho là quá ít à?

Hồng không đáp, xé tờ chi phiếu nát vụn. Hùng Nhơn ngạc nhiên, còn Lý Hoàn ngả lưng ra sau nói:

- Vậy ý cô thế nào?

- Anh?

- Anh là sao? Đồng tiền? Quyền lực? Tôi nghĩ là chỉ có ba tháng sống với tôi, cô đã tậu được một chiếc xe du lịch, một số nữ trang và mấy cái áo lông. Như vậy là khá lời rồi... Tôi còn tặng cô một tấm chi phiếu bấy nhiêu còn chưa đủ sao?

Lê Hồng lắc đầu.

- Cái mà tôi muốn là... anh!

à, thì ra là vậy! Hùng Nhơn lắc đầu, ghê thật.

Trong khi Lý Hoàn bình thản.

- Cô nên nhớ là tôi đã mang tiếng vô tình từ lâu. Chưa có một người đàn bà nào nắm được tôi.

- Nhưng tôi là người tự tin!

- Tự tin cũng phải thực tế!
- Nhưng trường hợp tôi khá đặc biệt. Lệ Hồng bước tới gần chỗ Hoàn ngồi hơn. - Nếu không, anh làm sao lại vì tôi vung tiền ra nhiều thế?
- Không phải chỉ với cô Tôi nổi tiếng rộng rãi mà? - Hoàn nói và nhấn mạnh.
- Tôi thích vui thì hợp buồn thì tan chớ cần gì phải rùm beng, tạo ác cảm vừa mất tình cảm bè bạn, bất lợi cho cả hai.

Lệ Hồng tròn mắt, một lúc hỏi:

- Ai là người “kế nghiệp” tôi vậy?
- Chuyện đó không quan hệ đến cô.
- Tôi sẽ tìm ra.
- Tùy cô - Hoàn nhếch môi cười nói. - Nhớ khi nào tìm được gửi cho tôi một bản sao, để tôi khỏi phải mắc công đi chụp nhé?

Lời của Hoàn làm Nhon cười. Lệ Hồng thì nổi nóng.

- Cái con đó có gì hơn tôi chứ? Nghệ thuật làm tình ư?
- Sao lại nói chuyện hạ cấp đó vậy?
- Vậy chớ nó hơn tôi chỗ nào?
- Không biết.
- Lý Hoàn! Anh nên nhớ là... tôi không dễ bỏ qua chuyện này đâu.

Hồng nghiêng răng nói. Một kho tàng chưa kịp đào kiệt đã lọt vào tay người khác.

- Thì cô muốn làm gì thì làm, tôi sẵn sàng chờ xem. Có điều cái tấm chi phiếu đó, nếu bao giờ cô hồi tâm cứ tới đây nhận lại, tôi sẽ giữ nguyên giá trị của nó.
- Thứ đạo đức giả!

Lệ Hồng nói và giận dữ bỏ đi ra, đóng sầm cửa lại.

Hùng Nhon lắc đầu.

- Đúng là đàn bà!
- Cậu biết không, đàn bà họ nhiều mặt lắm, họ cũng thay đổi như chong chóng vậy.

Nhon hỏi:

- Anh không sợ cô ấy sẽ tổ chức một cuộc họp báo à?

- Nếu sợ, tôi đã không buông cô ta như vậy.

Hùng Nhơn gật đầu. Nhưng mà Lệ Hồng đẹp, sang, biết cách chiều chuộng lại thanh lịch như vậy mà Hoàn vẫn buông, vậy thì cái cô gái kia thế nào? Hẳn phải đặc biệt lắm?

- Anh Hoàn, tôi cũng muốn biết.

- Biết gì.

- Cái cô gái mà cả Lệ Hồng phải ganh tỵ.

- à.

Lý Hoàn nghĩ ngợi, Nhơn lại tiếp với tư cách người bạn thân chứ không phải nhân viên thuộc quyền.

- Cô ấy hẳn “ngon lành” lắm?

Lý Hoàn lắc đầu.

- Làm sao tôi biết, khi tay tôi còn chưa nắm được tay cô ta cơ mà?

o0o

Dương Tú Bình biết là đã đến giờ hẹn đến bệnh viện tâm thần để gặp bác sĩ như lịch hẹn. Nhưng không hiểu sao nàng lại sợ không có ý đi.

Có lẽ vì Bình ngại gặp Lợi. Người thấy thuốc có đôi mắt soi mói. Đôi mắt đó như thấu suốt qua tâm linh của nàng.

Bình ngồi dậy, nhắc cái ống nghe đặt rời khỏi máy. Thế này thì sẽ chẳng có ai quấy rầy nàng được. Kể cả Lợi, khi đến giờ mà Bình không đến, chắc chắn chàng sẽ gọi dây nói đến nhà. Nàng không muốn nghe giọng nói của Lợi. Ta đã là gánh nặng của gia đình. Bây giờ không thể là gánh nặng của Lợi nữa. Cuộc đời ta không có niềm vui thì không nên làm cả người khác bị nhiễm bệnh.

Nhưng mà... ta sống để làm gì?

Ngày ngày Bình cứ mấy lượt hỏi bản thân. Nhưng vẫn không thể trả lời được.

Người nhà đề nghị Bình nên lập gia đình. Vì nghĩ là lấy chồng xong Bình sẽ khỏi bệnh ngay. Chuyện thật là buồn cười. Lấy ai? Có ai can đảm lấy ta chứ? Trừ cái ông bác sĩ Lợi. Bởi vì ông ấy biết rõ tã Nhưng mà biết rõ thì làm sao dám lấy.

Bình nhìn xuống những vết cắt ở tay, rùng mình. Chỉ có cái chết là giải

quyết được tất cả. Hay là ta thử một lần nữa xem? Cõi đời này nào còn gì để ta lưu luyến? Bình ngả người ra sau, tựa vào ghế. Giờ này hẳn Lợi đang chờ. Thôi thì quyết định ngay đi! Thế là Bình uể oải đứng dậy, đi lại tủ thuốc gia đình lấy hết tất cả thuốc trong tủ ra. Bình rót một ly nước đầy. Có cần để lại chút thư không? Bình chợt thấy buồn cười. Cho một viên thuốc vào miệng. Có gì nữa đâu mà dẶn dò mà viết chứ.

Mọi thứ đều vô nghĩa.

o0o

Võ Hải Lan nhìn đứa con gái nằm ngủ ngon trên giường. Con bé có vẻ hồn nhiên, ngây thơ như một thiên thần. Con cái là niềm vui. Mà ta có những hai đứa. Nó có giữ vững được trái tim đang lay động không?

Chợt nhiên Lan có cảm giác phạm tội, nằng vội vã rời ngay phòng con.

Ra tới phòng khách. Lan thấy ngay Huệ Quân. Quân đang tự nhiên ngồi uống nước trà.

- Ồ, Quân vào bao giờ mà tôi không hay vậy?

- Gặp bà Lý đi ra cửa hàng bách hóa mua trứng, tôi ghé vào đây.

- Bữa nay không viết lách gì cả à?

Lan vừa ngồi xuống cạnh Quân vừa hỏi. Quân không đáp ngay, nói.

- Thế anh Lý Minh không có ở nhà ư?

- Ông ấy thì tối ngày chỉ biết có bạn bè. Có lẽ là họ đang đánh bạc...

Lan nói không giấm giếm. Trong khi Quân nghĩ: Đó có phải là lý do để Lan gặp lại Triết không? Một cách để trả đũa chồng.

- Mà Quân hỏi ông ấy chi vậy?

Lan hỏi, Quân nói:

- Nay chị Lan. Chị có biết là thứ sáu tuần trước tôi đã gặp chị với anh Triết.

Lan vẫn thản nhiên.

- Vậy à?

- Tôi biết là mình không có quyền hỏi. Nhưng mà đứng ở vị thế của người bạn, lại hiểu rõ về chuyện của hai người... nên...

- Thế Quân muốn gặp anh Triết không?

Câu hỏi của Lan làm Quân giật mình, Lan lại tiếp.

- Nếu muốn tôi sẽ sắp xếp để hai người gặp nhau.

- Chị Lan, tôi không biết chị muốn gì. - Quân nói, bởi vì thật sự Quân không biết mục đích của Lan. - Chị muốn nhờ tôi làm trung gian để giải quyết chuyện hai người ư?

- Không phải như vậy. - Lan nói. - Tôi biết là Quân cũng muốn gặp anh Triết phải không? Quân đừng sợ... Chuyện đó không có gì mâu thuẫn đâu.

- Thật tình tôi chưa rõ ý chị.

- Quân biết đấy. Chuyện hôn nhân của tôi với anh Lý Minh hoàn toàn không hạnh phúc như mọi người nghĩ. Tôi đã nghĩ là mình vẫn có thể giả lờ cố sống cho qua, nhưng rồi anh Triết quay về lại làm nhen nhúm cái hy vọng trong tôi. Nhưng tôi sợ... Chuyện rồi sẽ đi đến đâu? Tôi không thể khống chế tình cảm của mình cũng không biết rồi phải làm gì.

- Tôi thấy tốt nhất là chị không nên gặp anh ấy nữa.

- Tôi có thể làm được chuyện đó. Nhưng tôi biết anh Triết thì không.

- Đó chỉ là một cách để ngụy biện cho chính mình. - Huệ Quân to tiếng nói.

- Lý trí của chị bảo là không nhưng trái tim của chị lại ao ước gặp.

Lời của Quân làm Lan yên lặng. Có lẽ Quân đã nói đúng.

- Tại sao chị lại không buông tha anh Triết để anh ấy gặp một người con gái khác với một tình yêu trọn vẹn? Tái tạo lại hạnh phúc đời mình.

- Bộ Quân nghĩ là tôi chưa nghĩ đến chuyện đó sao?

- Vậy sao chị lại không hành động?

Quân hỏi. Hải Lan chột nhìn Quân nghi ngờ.

- Hình như cô khá quan tâm đến anh Triết?

Quân lúng túng.

- Tôi chỉ thấy thương hại! Mười năm rồi, anh ấy phải trả giá quá đắt cho tình cảm mình. Chị còn có gia đình. Còn anh ấy thì không. Đừng đẩy anh ấy một lần nữa xuống địa ngục.

Hải Lan nhìn xa vời.

- Anh ấy từ nào đến giờ có rời khỏi nơi ấy đâu?

Lời của Lan làm Huệ Quân quyết định ngay.

- Vậy thì tôi nhận lời gặp anh ấy.

- Tôi sẽ sắp xếp mọi thứ cho hai người.

Quân lại thắc mắc.

- Nhưng liệu anh ấy có ý muốn gặp tôi không?
 - Đừng đặt chuyện đó thành vấn đề.
 - Nhưng biết đâu anh ấy lại cho là tôi nhiều chuyện, ham chen vào chuyện người?
 - Huệ Quân. Cô lại dẫn đo rồi.
- Huệ Quân cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.
- Quân biết không, nếu ông chồng tôi là một người chồng gương mẫu, biết quan tâm đến vợ con, thì tôi làm gì dám nghĩ đến Trung Triết. Đừng nói chi là gặp mặt... Rõ ràng là sáu năm về trước tôi đã có sự chọn lựa sai lầm. Quyết định quá vội vã nên bây giờ tôi phải nhận lấy sự báo ứng... Người yêu mình thì bất kể là mình đã là cánh hoa tàn, vẫn yêu vẫn một lòng. Trong khi ông chồng thì lại chẳng một chút quan tâm.
 - Tôi nghĩ chị có thể đặt thẳng vấn đề với anh Lý Minh.
 - Đã sáu năm rồi, không lẽ còn không hiểu nhau?
- Huệ Quân suy nghĩ, rồi hỏi.
- Anh ấy có thêm một bóng hồng nào bên ngoài không?
 - Tôi cũng không biết. - Hải Lan cười nhạt. - Mà nếu có chắc tôi cũng không ghen đâu.
 - Nhưng nếu chị cứ kéo dài thì sợ là hạnh phúc gia đình bị đe dọa?
 - Cũng không có gì đáng nói.
 - Nhưng mà còn bé Thi Huệ và Thi Cầm?
- Lời nhắc nhở của Quân làm cho Hải Lan bối rối. Đúng rồi. Trẻ thơ cô tội. Với những cảm nghĩ đơn sơ, có lẽ chúng đã cho rằng mình có một gia đình hạnh phúc. Cha mẹ yêu thương nhau.
- Vậy thì sự xuất hiện của Trung Triết có được chúng chấp nhận không? Chưa hẳn Trung Triết cũng xem chúng là con ruột của mình. Mọi thứ rồi sẽ không đi đến đâu cả.
- Tình yêu và hôn nhân là hai vấn đề khác nhau, làm sao có thể chắc chắn là... Khi đã là chồng, Trung Triết lại không giống Lý Minh chứ?
- Sự nhắc nhở của Quân khiến Hải Lan tỉnh táo phần nào. Lan lại nghe Quân nói.
- Chuyện này tốt nhất đừng để cho anh Lý Minh biết. Bằng không chuyện

sẽ rắc rối hơn.

- Quân yên tâm, tôi sẽ không nói đến và anh ấy cũng không để ý đâu.

Quân nhìn Lan. Chợt không hiểu mới lấy nhau có sáu năm sao họ lại có thể lạnh nhạt như vậy? Ở nhà, cha mẹ nàng sống chung nhau gần ba mươi năm trời vẫn tương kính, yêu thương, che chở nhau, nào có gì không phải đâu? Không lẽ con người ở thời đại này không hiểu thế nào là hôn nhân? Không biết trân trọng những cái gì mình có. Phải chăng vì vậy mà bây giờ họ thích ly dị. Ly dị là một phong trào. Hôn nhân là một nấm mồ chôn kín tình yêu? Quân chán nản không muốn nghĩ tiếp, nàng đứng dậy.

- Thôi bây giờ tôi về.

Hải Lan đi theo.

- Lúc này chuyện viết lách của cô đi đến đâu rồi?

Quân cười.

- Ai gặp tôi cũng hỏi chuyện đó... nhưng mà lúc gần đây, đầu tôi như đóng băng, nên viết chẳng ra một chữ.

- Kiên nhẫn, từ từ rồi cô sẽ thành công.

- Vậy à? - Huệ Quân lại cười. - Có lẽ tôi sẽ lấy chuyện của quý vị viết thành truyện đấy.

- Như vậy thì Quân sẽ thủ diễn một vai trong đó chứ?

Hải Lan cười đùa. Quân ngăn ra. Biết đâu ta lại chẳng có một vai trò quan trọng trong chuyện này.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 8

Dương Tú Bình mở hé mắt. Không biết hiện ta đang ở thiên đàng hay địa ngục? Tại sao chung quanh lại yên lặng thế này?

Nhưng rồi Bình lại thấy cườm tay như nhói đau. Nàng nhìn xuống dây tiêm huyết thanh. Như vậy có nghĩa là Tú Bình vẫn còn sống và đang nằm trong bệnh viện.

Bình thất vọng. Ta chưa chết. Tại sao chết cũng khó như vậy? Chung quanh vắng lặng. Chẳng ai bên cạnh. Có lẽ người nhà đã chán nản. Cha mẹ đã quá mệt mỏi với ta nên buông xuôi. Để mặc ta một mình. Như vậy thì càng tốt! Tốt thôi! Ta sống như một thứ thừa thãi... nhưng Bình chưa kịp nghĩ thêm thì cánh cửa phòng mở ra. Ngô Di Lợi xuất hiện.

Bác sĩ Ngô Di Lợi xuất hiện trong chiếc Blouse trắng. Vậy là Bình đang nằm ở đường đường mà Lợi phục vụ. Nhưng tại sao ta lại nằm ở đây?

Bác sĩ Lợi bước đến.

- Sao? Cảm thấy khỏe chứ?

Bình không trả lời, hỏi.

- Sao tôi lại ở đây?

Lợi tuy còn giận Bình về chuyện tự sát của nàng, nhưng thấy Bình đã tỉnh, chàng cũng thấy nhẹ người, nhìn cái khuôn mặt xanh xao của người mình yêu mà Lợi thấy xót xạ. Tiếng của Bình hỏi tiếp.

- Sao anh không trả lời tôi vậy?

- Hôm ấy, chờ mãi không thấy cô tới. Lợi nói. - Tôi gọi đây nói đến nhà, chẳng ai nhận, thế là tôi truy theo hồ sơ bệnh lý tới tận nhà. Vừa lúc mẹ cô cũng có việc quay về...

Bình có vẻ thất vọng.

- Có nghĩa là tại tôi chưa tới số?

Nghe Bình nói mà Lợi thấy bất mãn. Chết đâu phải là phương thức hay nhất đâu?

- Anh kể tiếp đi!

- Thế là tôi đưa ngay cô vào bệnh viện cấp cứu. Sau khi mọi thứ đã ổn định, với sự đồng ý của ba mẹ cô, tôi đưa cô đến đây để dễ theo dõi và trị liệu.

- Sao anh lại tốt với tôi như vậy?

Tại sao không biết ư? Ngô Di Lợi bước nhanh đến bên giường, trừng mắt nhìn Bình.

- Cô thật sự không biết à?

Lợi nói mà giận vô cùng. Bình không phải là con người không nhạy bén. Không lẽ ta chẳng có chỗ nào để Bình lưu ý đến sao?

- Được rồi! Dương Tú Bình! Cô hoàn toàn không biết tại sao ư?

Bình nhìn lên, chột hiều. Bình đau khổ nói.

- Anh là người hiểu tôi nhất trên đời này. Vậy mà anh cũng nào có cứu vãn được tôi?

- Đừng bi quan như vậy Bình ạ.

- Nhưng sao lại chẳng bi quan?

Lợi không trả lời được. Chàng chỉ nhìn Bình, nhưng chàng biết là tình yêu sẽ mang lại tất cả. Lợi sẽ mang hạnh phúc và niềm vui trở về cho Bình. Chỉ có điều là... Bình có chịu để Lợi yêu không?

- Tại sao anh lại đứng yên lặng như vậy?

- Tôi đang nghĩ về Bình đây.

- Vô ích thôi, chỉ lãng phí thời gian!

- Em đừng có nghĩ như vậy.

- Anh Lợi, tôi thấy trong bệnh viện này có nhiều cô y tá rất đẹp...

Nhưng Lợi nói.

- Cũng có rất nhiều bệnh nhân làm điên đảo mấy ông bác sĩ.

- Chuyện xảy ra lâu lắm rồi à?

- Chuyện gì?

- Bác sĩ yêu bệnh nhân.

Lợi chỉ biết lắc đầu cười. Bình nói.

- Nếu vậy bác sĩ đó phải được điều trị như bao bệnh nhân khác.

Lợi nhận xét.

- Cô vẫn còn nhận định nhạy bén. Vậy là không có vấn đề.

- Bao giờ thì tôi được xuất viện?

- Cô nôn nóng chuyện đó lắm ư?
- Tôi không ưa cái không khí ngột ngạt trong bệnh viện.
- Vậy thì từ đây về sau đừng có đụng tí là tự sát nữa. Cô biết đấy, có ai thích vào bệnh viện hoài đâu?

Bình nằm yên nhìn Lợi một lát rồi nói.

- Tôi nào có muốn được cứu sống đâu.

Lời của Bình làm Lợi đau xót.

- Còn người nhà tôi đâu rồi?
- Ai cũng đều bận rộn, ở đây lại xa nhà. - Lợi giải thích. - nên ba mẹ cô giao cô cho tôi. Ngày mốt nhằm ngày nghỉ. Họ sẽ quay lại thăm.
- Anh nhận chăm sóc tôi như vậy, mẹ tôi không ngạc nhiên sao?
- Hình như cũng có.
- Như vậy là nhờ anh thuyết phục giỏi đấy.
- Sai rồi, nếu giỏi thì tại sao cô cứ tự sát mãi?

Và Lợi nhìn Bình hỏi.

- Thế nào. Một tí nữa cô muốn ăn gì nào?
- Bệnh viện không có khẩu phần à?
- Có, nhưng sợ là cô dùng không quen. Lợi nói. - Cô muốn dùng gì cứ nói, sẵn tôi ra ngoài, tôi sẽ mang về cho cô.

Lời của Lợi làm cho Bình cảm động muốn khóc. Lợi còn dặn dò.

- Nhớ nằm nghỉ cho nhiều để mau bình phục.
- Anh giúp tôi cất cái chai huyết thanh đi.
- Để nó cạn rồi tính.

Bình dọa:

- Nếu anh không làm, tự tay tôi sẽ gỡ nó xuống.
- Nếu vậy, tôi sẽ nói với mấy cô y tá canh chừng cô.
- Sao anh dữ quá vậy?
- Tôi nghĩ thời buổi bây giờ mấy cô cũng nào có ưa những anh chàng nhu mì mồm mỉm như cục bột.
- Thôi anh đi ra giùm đi!
- Hẹn một chút sẽ gặp lại.

Lợi nói, rồi bỏ ra ngoài. Bình nhìn theo, bất giác mỉm cười. Cái anh chàng

ngang thật!

Bà Hứa và bà Ngô hai người xách giỏ đi chợ. Câu chuyện của họ chỉ xoay quanh hai đứa con của hai người. Bà Ngô hỏi.

- Thế con Huệ Quân nó lại đi Cơ Long nữa à?

- Lỗi phần nào cũng tại cha nó. Tậu thêm cái nhà ở đấy để bây giờ nó xem cái nhà ở đây như quán trọ.

- Con đứa nào lớn rồi mà chẳng vậy?

- Thế còn cậu ấm của bà thì sao?

Bà Ngô lắc đầu, tổ khổ.

- Cái hôm đó thấy nó với Huệ Quân đi xem hát, tôi mừng quá. Vậy mà quay về, nó lại trịnh trọng tuyên bố: Huệ Quân chỉ là một đứa em gái, chứ không gì khác.

-Ồ! Con gái tôi cũng vậy.

- Nó không chịu lấy vợ, thằng Di Khang cũng bắt chước nó.

Bà Hứa tán đồng.

- Lũ trẻ bây giờ chúng nào có biết được nỗi khổ tâm của cha mẹ đâu?

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

- Chị biết tôi mong Huệ Quân có chồng thế nào không? Cái con chị nó đã khiến tôi khổ quá rồi. Con gái mà học đòi như con trai: Độc thân muôn năm, phụ nữ bình đẳng...

- Có lẽ chúng ta không thể không áp lực chúng được.

- Vâng.

- Nhưng như vậy có sợ phản tác dụng không?

- Cùng lắm là như bây giờ thôi... Chị biết không, ở cái tuổi Huệ Quân bây giờ, tôi đã có ba đứa con.

- Vâng, tôi cũng đã đẻ thằng Di Khang rồi.

- Vậy thì không thể để tình trạng này kéo dài mãi.

- Vâng.

Bà Ngô tán đồng.

o0o

Huệ Quân thả dọc theo bờ ruộng, suy nghĩ cho một bố cục mới. Chọn nghề viết lách là nghề không đơn giản. Quân biết đều đó từ lâu. Vậy mà Quân lại

chọn. Không giống như chị cả. Tốt nghiệp đại học xong làm một thư ký kế toán. Lương bổng vừa cao, vừa nhàn. Tiền xài ăn diện không hết... Trong khi Quân... thu nhập thất thường nhiều lúc phải làm cả cái mản “ngửa tay” với bố mẹ nữa.

Đang đi, Quân chợt nhớ ra. Tối nay còn phải gặp mặt Trung Triết. Hải Lan đã thông báo cho Quân biết điều đó nhưng tối nay Quân sẽ nói gì với Triết? Anh chàng sẽ nghĩ về ta thế nào? Một con người thích làm chuyện bao đồng. Ăn cơm nhà vác ngà voi?

- Cô Huệ Quân!

Chợt có tiếng gọi. Quân quay lại, thì ra là Lý Hoàn. Sao anh chàng biết ta ở đây mà đến?

- Anh đi đâu vậy?

Quân hỏi. Hoàn thú nhận.

- Tôi theo chân cô từ nhà ra đây, thấy cô có vẻ nghĩ ngợi nên không dám quấy rầy.

Quân chau mày.

- Nhưng anh theo tôi để làm gì? Này tôi cho biết, nếu anh định bắt cóc đòi tiền chuộc thì gia đình tôi không có số tiền đó đâu.

- Cô tưởng tượng phong phú quá!

- Nhưng anh theo làm gì chứ?

- Không có ác ý đâu mà sợ.

Huệ Quân cũng biết là Hoàn không có ác ý, nhưng mà nàng không thích trò chơi cú bắt trong tình yêu. Quân cũng ghét chuyện bỡn cợt tình cảm.

- Anh Lý Hoàn, anh biết đấy, tôi không phải là hạng gái mà anh tìm. Huệ Quân đặt thẳng vấn đề. Anh khỏi cần phải tán tỉnh tôi.

- Tôi biết.

- Anh không phải là mẫu đàn ông lý tưởng của tôi.

- Thế đối tượng của cô phải thế nào?

- Không phải là thứ “play boy”.

- Cô cho tôi là Play boy à?

- Thế anh không phải ư?

Lý Hoàn lắc đầu.

- Không!

Huệ Quân cười nhạt.

- Thật à? Mà hình như anh có lăm tiền?

- Có lẽ.

- Anh có vẻ đang thích tôi?

Lý Hoàn gật đầu thú nhận. Huệ Quân ngẫm nghĩ. Cái bọn có tiền họ thường nghĩ rằng muốn gì cứ sử dụng đồng tiền là giải quyết tất cả. Và Quân nhếch môi nói.

- Nếu vậy sao anh không tìm hiểu cận kề xem tôi thích gì?

- Cái đó tôi nghĩ để từ từ. Còn bây giờ tôi biết là... Cô chưa có một người đàn ông nào cả.

Câu nói của Hoàn làm Quân cười.

- Có thể là chưa có, nhưng khi có chưa hẳn là anh.

- Vâng, tôi biết!

Hoàn nói. Cái bộc trực của người con gái rất dễ thương.

- Tôi có thể giúp rất nhiều trong việc viết lách của cô.

Hoàn nói và chợt thấy hơi hận ngay. Đúng như điều chàng nghĩ. Cô gái trước mặt đang cười chợt nghiêm hẳn. Hoàn vội đính chính.

- Tôi xin được rút lại câu nói ban nãy.

Nhưng không còn kịp. Cô gái trước mặt nhếch môi.

- Anh định dùng tiền của anh để mua cả một nhà xuất bản cho tôi à?

- Nếu đó là ý cô muốn?

- Hừ. Thế để đổi lại, tôi phải làm gì?

- Tôi không hề có ý đổi chác. Lý Hoàn vội nói. - Bởi vì nếu thật sự cô có tài năng, sự giúp đỡ của tôi chỉ là một bước phụ. Tôi không hề có ý làm cô bị tổn thương.

Huệ Quân cười nhạt.

- Mới khởi đầu mà anh đã đánh giá sai con người tôi.

Lời của Quân cho Hoàn thấy sự lưu lại của mình sẽ bất lợi. Chàng vội móc tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho Quân nói.

- Nếu cần gặp tôi, cô hãy đến địa chỉ này.

Huệ Quân bình thản cho danh thiếp vào ngay túi áo không nhìn qua một

chút. Hoàn nói.

- Cô hãy tin đây là thiện ý của tôi.

Quân nhún vai.

- Chuyện đó... Tôi sẽ suy xét sau.

- Bởi vì tôi sắp sang úc.

- Nhưng điều đó có liên quan gì đến tôi?

Quân hỏi.

- Bởi vì... Tôi không muốn cô đánh giá là... Tôi đã thua cuộc tự ý rút lui...

Tôi có việc phải đi vắng một thời gian.

- Vậy à!

Quân thấy buồn cười. Chuyện chẳng giúp ích được gì. Bởi vì Quân nào có ý mình rồi sẽ là bạn của Hoàn đâu?

Quân chào Hoàn rồi tiếp tục bước. Quân biết Hoàn sẽ không theo tiếp. Người đàn ông tự trọng nào cũng phải hành động như vậy.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 9

Võ Trung Triết đứng trước cửa nhà Huệ Quân. Chàng cũng không biết mình đến với mục đích gì. Chỉ biết là Hải Lan nhờ chàng đến gặp Quân vậy thôi. Dù gì thì Quân cũng còn khá xa lạ, mới gặp có hai lần, lại chưa hề có một chút tình cảm. Triết đứng đó ngờ ngợ không muốn bấm chuông. Nhưng rồi cái gì cũng phải tới.

Người ra mở cửa là Huệ Quân. Một nụ cười thân thiện. Võ Trung Triết đã vào nhà không tự nhiên lắm.

Phòng khách tuy nhỏ, nhưng bài trí khá thanh nhã. Trên bàn đã có sẵn hai tách trà bốc khói. Triết nhìn chung quanh. Trên tường có một bức chân dung của Quân được phóng lớn. Khuôn mặt thanh tú của người con gái với nụ cười thật liêu trai.

- Anh tự nhiên nhé. Nếu không thích uống trà cứ nói, tôi có thể pha cà phê hoặc rượu cho anh.

Quân nói, Triết vội xua tay.

- Trà được rồi.

Quân đã ngồi xuống ghế đối diện với chàng, người ngửa ra sau, hai chân duỗi thẳng một cách tự nhiên.

Triết thắc mắc.

- Hình như cô có chuyện gì muốn nói với tôi?

Quân nói.

- Tôi với Hải Lan là bạn thân.

- Điều đó tôi biết, Hải Lan có nói với tôi.

- Tôi cũng biết cả chuyện giữa Hải Lan và anh.

- Rồi sao?

- Tôi cũng biết cả chuyện hai người gặp lại nhau.

- Vâng.

Triết đáp mà không hề có một chút mặc cảm. Ta không hề làm điều gì sai trái. Đó là tình yêu.

- Tôi yêu Hải Lan. Sáu năm trước vì hoàn cảnh tôi không thể sống bên nàng. Còn bây giờ. Tôi không muốn hạnh phúc lại vượt khỏi tay một lần nữa.

- Nhưng chị ấy đã lập gia đình?

- Nhưng đời sống của Lan không có hạnh phúc.

- Tôi nghĩ chuyện này, anh không có quyền can thiệp. Quân nói. Bởi vì... Đó là chuyện gia đình riêng tư của Lan rồi, anh mà nhảy vào chỉ khiến cho chuyện trở nên phức tạp hơn thôi.

Triết nhìn Quân có vẻ nhẫn nhục.

- Vậy thì theo cô... Tôi nên làm gì?

- Tôi thấy anh nên giữ khoảng cách với Hải Lan một chút.

- Chuyện đó thì tôi không làm được.

Triết nói. Qua hai lần tiếp xúc, Triết biết Quân là một cô gái hồn nhiên, tốt bụng chứ không hề có ác ý gì, nên chàng lắng nghe như nghe một người bạn góp ý.

- Nhưng mà anh có biết anh hành động như vậy là không đúng không? Chẳng lẽ trên đời này chẳng còn người con gái nào có thể thay Hải Lan? Một người đàn bà trên ba mươi tuổi đã có hai mặt con?

- Nói ra không biết cô tin không, nhưng rõ ràng với tôi là vậy.

- Tôi không tin.

Quân nói. Quân quen Lan đã bốn năm nay. Biết từng chi tiết cuộc sống của Lan. Quân thừa nhận Lan cởi mở nhiệt tình, biết cách chinh phục tình cảm người khác... Nhưng tất cả đều có mức độ. Chớ nào có ai đến đổi mù quáng như Triết.

- Tôi không tin điều đó.

Quân lập lại, nhưng Triết lại nói.

- Tin hay không tùy cô. Với tôi là như vậy đó, và vì vậy tôi cũng không cần sự tán đồng của cô. Tôi trân trọng tình bạn của cô và Hải Lan. Nhưng tôi không để bị cô lung lạc. Tôi hành động theo những gì mình nghĩ.

Lời Triết làm Quân ngỡ ngàng. Triết lại nói tiếp.

- Tôi biết cô là người cầm bút. Vì vậy có thể tình cảm cô nhạy bén hơn người khác, cô phân tích sự việc một cách gãy gọn hơn. Nhưng rất tiếc. Tôi

yêu Hải Lan bằng trái tim chứ không phải bằng lý trí. Vì vậy, nếu cô có ý thì cũng nên dẹp đi chuyện thuyết phục tôi xa Lan.

- Anh điên rồi!

- Tôi biết! Triết không cãi - Cô biết không tôi điên hơn sáu năm qua và dự tính sẽ tiếp tục như vậy.

Vậy là quá lắm rồi! Quân nghĩ. Không có cách nào để làm cho anh ta thức tỉnh. Những lời nói vừa rồi đã minh chứng chuyện đó! Trong chuyện này chính Hải Lan cũng có trách nhiệm. Không dứt khoát sẽ đưa đến thảm kịch cho mỗi người.

Nhưng làm sao để ngăn chặn chuyện đó đây? Quân nhìn Triết, con người tình si này, chắc chỉ có tận thế mới làm cho lòng anh ta lay chuyển. Quân nghe Triết hỏi:

- Cô còn điều gì muốn nói với tôi nữa không?

- Nói không biết có ích không?

- Cô hẳn biết là... Tại sao tôi không muốn giao du với một người bạn gái nào khác? Cô biết không. Dù cuộc đời có biến thiên thế nào, năm tháng thay đổi nhưng lòng tôi vẫn vậy. Tôi vẫn là của Hải Lan...

- Anh là một con người chung thủy!

- Không phải, mà đây chỉ vì tôi sống bằng trái tim.

- Nếu vậy tôi có nói thì cũng vô ích thôi.

- Nhưng dù gì thì tôi cũng cảm ơn những lời khuyên đầy lý trí ban nãy của cô.

Quân chợt thấy như câu đó đầy mai mỉa, nàng có gắng nói.

- Thôi được. Nếu vậy chỉ cần Hải Lan cương quyết. Nếu chị ấy xa được chồng con, có lẽ anh sẽ hạnh phúc.

- Hạnh phúc à?

- Vâng.

Quân nói nhưng lại biết chuyện đó sẽ không thể xảy ra. Có điều bây giờ có thuyết phục thế nào cũng vô ích.

- Nếu không có gì nữa, tôi về.

- Vâng, anh về.

Quân nói và không đứng dậy. Nàng chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn theo. Triết

bước ra ngoài cánh cửa khép lại.

Có một người yêu ta như vậy thì tuyệt biết chừng nào.

Lý Minh vòng tay qua người Châu Bội Thi người thân mật như đôi tình nhân trẻ. Họ đi bên nhau mà không ngờ...

Buổi trưa hôm ấy, Võ Hải Lan tranh thủ lúc nghỉ trưa của học trò, nàng đi ra cửa hàng sách mua sắm một vài món dụng cụ văn phòng. Trên đường đi, Lan đã bất ngờ bắt gặp hình ảnh đó. Lan đã yên lặng chứng kiến không một phản ứng. Để cho đôi tình nhân kia tự nhiên, Lan đã nép vào cửa kính của một cửa hiệu, lặng lẽ theo dõi.

Lý Minh đã đưa Bội Thi vào một cái “shop” có lẽ để sắm quần áo. Cái thái độ nũng nịu của Thi cho thấy hai người hẳn đã tăng tịu với nhau lâu lắm rồi.

Chuyện này không phải là Lan không biết. Châu Bội Thi là người tình cũ của Minh trước khi lấy nàng. Sau đó một thời gian hình như có sự đứt đoạn không biết họ nối lại từ lúc nào? Lan cũng đã từng gặp Bội Thi mấy lần trong các bữa tiếp tân. Nhưng họ chỉ chào nhau một cách lịch sự.

Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng. Lý Minh ngoại tình. Không cần phải xác minh gì nữa. Nghĩ đến chuyện đó Lan chột mím cười. Minh có lẽ ngoại tình từ lâu rồi. Chỉ tại ta không để ý. Như vậy càng tốt. Không còn phải bị dẫn vật gì nữa. Nhưng mà... Thế này có nên tiếp tục tiếp xúc với Trung Triết không? Nếu vậy... Trở về với Triết ta liệu có hạnh phúc không? Không có gì để bảo đảm chuyện đó.

Lan chột nghĩ đến Huệ Quân. Nàng cũng biết Quân thích Triết. Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Quân viết văn nên thích những người đàn ông chung tình, có chiều sâu, có cuộc sống lang bạt. Quân và Triết rất tương xứng nhau. Nhưng dù gì Lan cũng là đàn bà, Lan cũng có cái ích kỷ của mình.

Bóng của Lý Minh và Bội Thi đã khuất ở cuối phố, Lan bước ra khỏi cửa hàng mà đầu đầy những giằng co.

oOo

Dương Tú Bình cúi nhìn những túi xách đã sắp sẵn của mình. Hôm nay Bình về nhà, bác sĩ đã đồng ý để Bình xuất viện.

Chuyện xuất viện của Bình đúng ra đã thực hiện mấy hôm trước. Nhưng

Bình vẫn bị giữ lại, nàng biết đây là ý đồ của Lợi. Chỉ có Lợi mới thiết tha với Bình. Còn gia đình nàng? Hình như người nhà đã khá quen với những chuyện Bình làm. Họ không ngạc nhiên. Có chăng thì họ cũng đã xem đây như một mệnh số. Có cứu sống được chăng thì họ vẫn còn một đứa con. Còn nếu Bình chết? Xem như mọi thứ không có trên đời.

Có thể Bình còn là một gánh nặng gia đình nữa là khác.

Bình ngồi trên giường bệnh, nghĩ đến chuyện đó mà chán nản. Mấy ngày nằm ở bệnh viện khiến Bình trở nên xanh xao, tiêu tụy.

Lợi bước vào, vừa trông thấy Bình, cười hỏi.

- Vui nhé, sắp được xuất viện về nhà rồi!

Bình không đáp, chỉ nói.

- Bây giờ tôi đã quyết định rồi.

Di Lợi giật mình, hỏi.

- Quyết định gì?

Bình cười nhẹ.

- Lần này về tôi sẽ đi lấy chồng.

Lợi ngẩn ra.

- Nhưng mà Bình lấy ai chứ?

- Thì xem xem có tay nào khờ khạo chịu nhận mình làm vợ. - Bình nói. - Tôi bây giờ chấp nhận, bởi vì tôi thấy lấy ai cũng vậy... Cũng là một con đường đưa đến cái chết.

Không hiểu nghĩ sao. Lợi buột miệng nói.

- Vậy thì lấy tôi đi.

Bây giờ đến phiên Bình ngạc nhiên. Anh chàng có điên không? Sao lại phát ngôn bừa bãi như vậy?

Nhưng Lợi đã lập lại.

- Tôi rất muốn làm chồng của Bình.

Bình lắc đầu.

- Anh chỉ thích nói đùa.

- Thế nào Bình mới cho là nói thật. - Lợi hỏi. - Bình có cần tôi phải quỳ xuống cầu hôn hoặc phải tụ tập mọi người lại tuyên bố chuyện đó không?

- Anh không hề có ý cưới tôi.

- Tại sao vậy? Bình có chỗ nào không xứng?

- Chỗ nào à? - Bình nhìn thẳng mặt Lợi. - Anh là bác sĩ trị liệu cho tôi suốt một năm dài, anh đã biết rõ tôi quá mà. Thì tại sao anh lại dám cưới tôi?

Lợi bước tới ghế trước mặt Bình ngồi xuống. Chàng tỏ vẻ nghiêm túc.

- Thế Bình nghĩ Bình thế nào?

- Anh đừng có giở trò rỗng rảnh với tôi.

- Nhưng có bao giờ Bình tự nhìn lại mình không?

Lợi hỏi. Bình quay mặt đi, Lợi mạnh dạn nâng cằm Bình lên.

- Bình nói đi, Bình thấy mình có chỗ nào không phải?

- Sức khỏe của tôi.

- Nhưng trên đời này có ai sức khỏe sung mãn đâu?

- Tôi lại có bệnh ưa tự sát!

- Cái đó cũng dễ. Có thể sửa đổi dần. Chỉ cần thay đổi hoàn cảnh sống.

- Tôi không muốn lập gia đình.

- Nhưng không có ai trưởng thành mà chẳng có gia đình cả.

Bình yên lặng nhìn Lợi, rồi buông câu cuối cùng.

- Tôi không yêu anh.

Nhưng Lợi không vì thế thất vọng. Chàng nói một cách tự tin.

- Rồi tôi sẽ cố gắng tập cho em yêu tôi. Có cần bao nhiêu thời gian tôi cũng chờ, không nản.

Lời của Lợi làm Bình ngẩn ra. Lợi lại tiếp.

- Bình nghĩ kỹ đi. Bình đã bảo là lấy ai cũng vậy thì không lẽ Bình lại từ chối lời cầu hôn của tôi?

- Nhưng mà tôi không xứng với anh.

- Dương Tú Bình này! - Lợi cười với Bình. - anh nào có phải hạng quan cao vọng tộc hay trọc phú. Còn em thì cũng không phải là gái bụi đời... thì có gì đâu mà nói là xứng với không xứng.

- Nhưng tôi đâu có hợp với anh?

- Em biết sở thích của tôi là gì không?

Đương nhiên là Bình không biết. Lợi tiếp.

- Em không biết quý trọng bản thân, hay mặc cảm chớ thật ra thì em có kém gì những người con gái khác. Ngược lại nhiều lúc tôi thấy em còn hiểu

biết và ngay cảm hơn. Vì em quá quan tâm đến người khác, nên nhiều lúc em thất vọng và buồn nản.

Lời của Lợi như thấu suốt người Bình, nhưng quyết định của Lợi có nông nổi, tức thời quá không?

- Sao? Em nhận lời cầu hôn của tôi chứ?

Đương nhiên là Bình phải lắc đầu.

- Em quyết định mà chẳng có một chút nào trách nhiệm với bản thân.

- Em là đàn bà!

Bình nói. - Và đàn bà thì có quyền: Tất cả có thể thay đổi ở phút cuối cùng.

- Nhưng anh là một người đàn ông giản dị. Em lấy anh sẽ không sợ hối hận sau này.

- Nhưng anh quyết định khá nông nổi.

- Nếu vậy thời gian sẽ trả lời chuyện đó với em.

Như vậy thì đây không phải là chuyện đùa. Bình nghĩ. Vậy thì phải suy nghĩ kỹ càng trước khi quyết định. Nhưng mà liệu gia đình của Lợi có chấp nhận chuyện này không, khi họ biết rõ bệnh trạng của Bình. Chuyện này hẳn khó. Bởi vì dù gì đây cũng là một gia đình Phương Đông. Đâu có cách mạng nhanh chóng như vậy. Bình phân vân. Bởi vì Bình biết mình sẽ không thể chịu nổi một sự thất bại tiếp.

- Bình có thể về suy nghĩ mấy hôm. - Lợi nói. - Tôi chỉ yêu cầu Bình một điều là có chọn lựa gì thì cũng nên xếp tôi vào hạng ưu tiên.

Bình vẫn chưa tin điều Lợi nói là thật.

- Tôi sẽ không mang cuộc đời tôi hoặc của anh ra làm một trò cười đâu.

Bình nói và chợt nhiên nhớ đến cô y tá hàng ngày chăm sóc cho mình.

- Anh biết cô y tá họ Trần, có má lúm đồng tiền không?

- Biết chứ?

- Cô ấy có vẻ lưu ý đến anh. Lúc cho tôi uống thuốc hay tiêm thuốc đều nói về anh.

- Thì chuyện đó có gì lạ đâu?

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh vậy thôi.

- Vậy thì tôi cũng nhắc cho Bình biết. - Lợi từ tốn nói. - Có một gã con trai rất thích cô Gã đã mở lời cầu hôn cô Chuyện đó hẳn cô biết chứ?

Bình đứng yên.

- Thế nào rồi ba mẹ cô cũng đến đây, tôi sẽ nói chuyện với họ.

Lợi nói và sau đấy đi ra, đến ngoài cửa Lợi còn quay lại nói.

- Từ đây về sau Bình tuyệt đối không được tự sát hay có một ý niệm không hay nào. Bằng không, nếu phải đuổi theo cô xuống địa ngục, tôi cũng không từ nan. Bình phải hiểu như vậy nhé.

Rồi Lợi mới bỏ đi thật. Dương Tú Bình nhìn theo, chột xúc động. Lợi nói thật đấy chứ? Vậy thì ta phải suy nghĩ cho kỹ, thật kỹ. Bằng không sẽ chẳng phải chỉ có một mình ta khổ đâu.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 10

Huệ Quân nằm trong phòng chị Linh chờ đợi. Phải nói là Quân có một bà chị tháo vát, thông minh và ít khi để cho tình cảm lũng đoạn cuộc sống. Có lẽ chính vì vậy mà chị Linh không lấy chồng. Không để cho một anh con trai nào đẩy xỏ mũi.

Vui đùa thì được! Nhưng chỉ dừng lại ở cái mức đó.

Chính vì vậy mà hôm nay, Quân muốn gặp chị Huệ Linh, để giúp khai thông một vấn đề.

Huệ Quân nhìn vào đồng hồ. Giờ này chị Linh sắp về tới. Và đúng như điều nàng nghĩ. Quân nghe có tiếng chân rồi tiếng mở cửa.

Chị Huệ Linh vừa vào đến phòng đã cởi phăng áo ra. Trông thấy Quân nằm trên giường mình, Linh hỏi.

- Hở? Hôm nay mi không đi Cơ Long à?
- Em định gặp chị có chút việc.

Huệ Linh cười.

- Chuyện tình cảm phải không?
- Còn chuyện gì nữa?
- Em nghĩ là chị có thể giúp em được à?
- Chị là chị của em cơ mà?

Quân nói làm Linh cười. Thay chiếc áo ở nhà rồi Linh nhìn em gái.

- Thế nào mà phải gỡ rối tơ lòng? Có phải đã yêu nhầm một anh chàng đã có vợ rồi không?

- Không phải. Nhưng mà... Hiện nay em cũng không biết đây có thể gọi là tình yêu không?

Huệ Quân ngời dậy, tay chống cằm tiếp.

- Em chỉ cảm thấy là mình không nên. - không nên thích một người như vậy.

- à... nghĩa là mi đang đi vào ngõ cụt? - Huệ Linh chưa gì đã cắt ngang. - Em nên nhớ là trên đời này đàn ông họ đầy rẫy, không tội gì mình lại làm

khổ chính mình. Đây là kinh nghiệm của chị. Em cần phải ghi nhớ nằm lòng điều đó.

- Nhưng em đã bị cuốn hút.

- Trên đời này có biết bao thứ thu hút được tả - Linh nói- Nhưng có thể nào thì ta cũng phải bình tĩnh khách quan, chớ có thật tình quá mà thiệt.

Huệ Linh ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm gỡ đầu, rồi quay lại hỏi.

- Có phải anh chàng bác sĩ Ngô Di Lợi không?

Huệ Quân cười như đứa con nít.

- Tại sao chị lại nghĩ đến điều đó?

- Ở nhà này mẹ đã thất vọng với chị quá nhiều, nên đặt hết hy vọng vào em.

Vì vậy chị thấy lúc gần đây mẹ hợp đồng với bà Ngô, tấn công em dữ quá.

- Nhưng em với anh Lợi không hợp.

- Đúng, chị cũng thấy đều đó.

Quân thắc mắc.

- Mà chị định suốt cuộc đời này không lấy chồng thật sao?

Huệ Linh nhìn ảnh mình qua gương. Trên ba mươi tuổi. Cái dáng dấp thanh xuân đang phai dần. Những nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện trên trán. Linh đáp.

- Có lẽ vậy.

- Em biết hiện nay có rất nhiều đàn ông đang vây quanh chị cơ mà?

- Đúng. - Linh cười buồn nói. - Nhưng em biết không, họ làm vậy với một mục đích là kéo chị lên giường. Chớ nào có tốt lành gì?

- Đối tượng của chị phải như thế nào?

- Thế còn em?

Huệ Quân định nói phải có cái chung thủy như Trung Triết, và cao, đẹp trai, giàu có, lỗi đời như Lý Hoàn. Nhưng lại nói.

- Không biết, đợi lúc gặp sẽ hay.

Huệ Linh lắc đầu.

- Em nói dối, em đã gặp rồi, bằng không em nào có đến đây tìm chị làm gì?

- Da...

- Có phải là em đang rối rắm?

- Vâng, em thật sự rối. - Huệ Quân thú thật. - Em tưởng là mình có quá

nhiều người chiêm ngưỡng, nhưng cuối cùng chẳng có người nào cả.

- Vậy thì em khoan quyết định, hãy đứng bên lề.

- Nhưng em lại không làm được điều đó.

Huệ Linh nhún vai.

- Vậy thì chỉ còn có nước em cầu nguyện đi, biết đâu Thượng đế sẽ đoái hoài đến mà ban cho em phép lạ.

- Chi Linh! Em nghĩ là... Chi phải là một chuyên gia về tình yên chứ?

- Chuyên gia à? - Linh tự chỉ vào mình. - Nếu đúng như điều em nói thì bây giờ chị đã là phu nhân của một tay đàn ông nào rồi. Biết đâu lại là thủ lĩnh của một đám tiểu yêu. Rồi suốt ngày quần quật với thau quần áo, với bếp núc...

Bây giờ thì Huệ Quân mới hiểu. Chị Linh cũng mong mỗi lập gia đình. Muốn có một mái ấm hạnh phúc thật sự. Có điều chị ấy kén chọn, không muốn tự làm khổ mình.

Thì ra đã là đàn bà trên đời này, ai cũng như ai.

- Vậy thôi, để em về phòng riêng của em vậy.

Quân nói và nhảy xuống giường. Linh nhìn theo.

- Em đã tự tìm được cách giải cho chính mình?

- Vâng.

- Vậy thì gắng mà lấy chồng sớm đi, để ta sớm có cháu bồng.

- Em sẽ cố!

Quân nói.

- Thôi chào chị!

- Chào em.

Huệ Quân đi ra ngoài, khép cửa lại. Mặc dù Linh không hề nói rõ cái gì, nhưng Quân đã biết. Cái chuyện giữa Hải Lan và Trung Triết. Tốt nhất Quân không nên chen vào.

Mọi thứ rồi tự nó sẽ giải quyết thôi.

Võ Hải Lan nằm trong lòng Trung Triết. Họ đã thuê phòng này trong một khách sạn nhỏ.

Mọi chuyện đã qua Triết đang nằm đấy hút thuốc. Chàng có vẻ suy nghĩ. Suy nghĩ điều gì thì Lan không biết. Nhưng Lan cũng không hề mặc cảm.

Lan nghĩ mình chỉ làm những gì mình muốn làm... Lan nào biết là đã có một sự thay đổi lớn lao trong ý nghĩ của Triết.

Suốt sáu năm qua, Hải Lan vẫn là niềm sống, là hy vọng của Triết. Vậy mà hôm nay không hiểu sao Triết lại có cảm giác như lạc điệu, mệt mỏi.

Mặc dù vẫn có cái cảm giác hòa hợp trên thân xác. Triết vẫn đạt đến tuyệt đỉnh của khoái cảm. Nhưng Triết thấy như thiếu thốn một cái gì. Phải chăng vì khi gần nhau, Hải Lan không còn là Hải Lan ngày nào, mà bây giờ đã là bà Lý Minh? Phải chăng vì Lan đã là mẹ của hai đứa bé? Khiến Triết có mặc cảm phạm tội? Triết cũng không phân tích được.

Hải Lan ngược lên nhìn Triết. Triết đang nghĩ ngợi gì thế? Buồn chán? Hối hận? Thất vọng? Lan gọi.

- Anh Triết.

Triết dụi tắt thuốc, cúi xuống hôn lên trán Lan, yên lặng. Lan hỏi.

- Anh có thấy hối hận không?

- Hối hận điều gì?

- Sáu năm mong đợi cái ngày hôm nay.

Triết chỉ lắc đầu không đáp, Lan lại hỏi.

- Em bây giờ không phải là Hải Lan ngày cũ của anh rồi, phải không?

- Anh vẫn thấy thế.

- Em không tin. - Lan nói. - Nhìn thái độ anh, em thấy có cái gì lạ lắm.

Lạ à? Triết định hỏi. Thế nào mới gọi là không lạ? Nhưng lại thôi. Con người nhiều khi thật là kỳ cục. Khao khát, chờ đợi nôn nã những gì mình không đạt được nhưng khi đã có rồi... Mọi thứ trở nên không quan trọng nữa... Nếu lúc gặp lại, Hải Lan cứ tuyệt giữ khoảng cách với chàng, có lẽ Triết sẽ đau khổ. Nhưng cái tình yêu tuyệt vọng kia sẽ càng nung nấu hơn, cháy rực hơn. Phải chăng bây giờ mọi thứ đã quá muộn?

Triết nhớ đến lời của Huệ Quân.

- Anh Triết, anh đang nghĩ gì đó?

- Nghĩ về chuyện của chúng mình.

- Chuyện chúng mình thì sao?

- Đi đến đâu?

- Chưa biết, còn anh?

Triết lắc đầu. Một buổi vụng trộm để đạt được điều gì? Một sự thỏa mãn về tâm lý? Xác thịt? Tình yêu?

Trước khi gặp nhau. Lan có nghĩ đến điều đó không?

- Em có cho Huệ Quân biết chuyện này không?

Lan hiểu Triết nói gì, nàng đáp.

- Không, nhưng mà em nghĩ là Quân rồi cũng nghĩ ra. Cô ấy nhạy bén lắm.

- Và lúc đó... Cô ta sẽ trút hết trách nhiệm cho anh.

- Anh sợ à?

- Không sợ.

Triết nói, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó không ổn. Lan cũng biết như vậy.

Triết ngồi dậy, lấy đồng hồ ra xem, rồi nói.

- Khá khuya rồi!

- Em biết.

Lan nói nhưng vẫn nằm yên.

- Hải Lan này...

Lan nói như yêu cầu.

- Anh hôn em lần nữa đi.

Trung Triết cúi xuống. Tạm thời quên hết mọi thứ! Chỉ nghĩ đến những gì mình đang có thôi.

QUỲNH ĐAO

Hương cỏ dại

Chương 11

Lý Hoàn vừa bước xuống máy bay là đi ngay đến văn phòng. Hồ sơ chất đống, Hoàn phải giải quyết cho xong trước khi đi tìm Huệ Quân. Điều mà Hoàn đã nôn nóng ngay từ khi còn ở Úc.

Chưa có một cái gì bảo đảm là Hoàn sẽ được Quân, vậy mà không hiểu tại sao...

Xưa tới giờ đâu phải Hoàn chưa hề biết đàn bà? Đủ hạng. Nhưng mà... Huệ Quân là một trường hợp đặc biệt, khác hẳn bao nhiêu cô gái khác. Quân chẳng coi Hoàn ra một ký lô nào. Bị coi thường nhưng Hoàn vẫn không quên. Có tiếng động ở cửa. Trần Hùng Nhơn ôm thêm một đống hồ sơ vào. Hoàn đưa hai tay lên.

- Anh Nhơn, những việc này anh có thể thay mặt tôi giải quyết được mà?

- Xin lỗi. - Nhơn nói. - Nhưng anh là tổng giám đốc nhé.

Hoàn hỏi:

- Ở nhà có chuyện gì lớn không?

- Có chứ, Lệ Hồng ra tay rồi đấy.

Hoàn chau mày tỏ vẻ khó chịu. Nhơn tiếp.

- Anh biết không? Cô ấy mượn một sở thám tử tư, hai mươi bốn trên hai mươi bốn tiếng dõi từng hành động của anh đấy.

- Làm sao anh biết chuyện đó?

Hoàn hỏi, Nhơn ngồi xuống ghế trước mặt Hoàn, nói:

- Bạn bè mình đông quá mà? Có tin gì mà không biết? Và lại cậu là một nhân vật khá nổi tiếng ở thành phố này, chuyện gì có dính líu đến cậu người ta đều đồn rầm lên. Trương Lệ Hồng đã tuyên bố sẽ quyết đấu với cậu đấy.

Hoàn lắc đầu.

- Đàn bà thật là kỳ cục, tại sao không chấp nhận sự thật?

- Lý Hoàn. Cậu không biết thật à? Nếu cậu là một người đàn ông tầm thường thì Hồng sau khi vắt cạn nước đã đá đít cậu từ lâu, đằng này cậu lại là “ngân khố” nên mọi chuyện không thể giải quyết đơn giản.

Lời của Nhơn làm Hoàn thấy tức cười. Như vậy thì Lệ Hồng đã chọn Hoàn chỉ vì tiền ư? Tiền là tất cả. Vậy sao Huệ Quân lại có thái độ xem thường chàng? Hay đấy chỉ là một thủ đoạn? Rõ ràng là Quân biết Hoàn giàu có cơ mà? Đấy chẳng qua là một cách làm cao. Để nâng giá lên thôi... Hay thật sự là Huệ Quân bảo thủ, nguyên tắc? Coi thường đồng tiền?

Tất cả những điều đó, thời gian sẽ trả lời.

Nhưng mà bây giờ Trương Lệ Hồng đã thách thức. Hoàn phải lưu ý. Bởi vì đàn bà, một khi họ đã hận, cái gì họ cũng dám làm...

oOo

Đây là lần đầu tiên Dương Tú Bình và Ngô Di Lợi gặp nhau ngoài bệnh viện.

Cởi chiếc áo blouse ra, Ngô Di Lợi có vẻ trẻ trung hoạt bát hơn nhiều.

Hai người ngồi trong một quán cà phê hạng sang. Vừa uống cà phê vừa nghe nhạc thính phòng. Đã lâu rồi, chẳng ai lên tiếng.

Bình có vẻ tươi tắn hơn những ngày ở bệnh viện, da dẻ hồng hào hơn.

Lợi ngắm Bình rồi hỏi.

- Em đã suy nghĩ kỹ càng chưa?

- Thế còn anh? Anh đã thưa chuyện với cha mẹ anh chưa?

Ngô Di Lợi có vẻ không bận tâm lắm, nói:

- Gia đình anh thì đơn giản lắm. Không có gì đâu. Nếu sau này lấy anh rồi mà có gì trục trặc, thì cũng dễ thôi. Chúng mình sẽ không sống với gia đình. Anh có thể xin một căn phòng ở khu tập thể bệnh viện, để chúng mình sống với nhau.

- Anh nói có vẻ đơn giản.

- Nhưng đấy là sự thật.

Bình nghĩ ngợi một chút nói.

- Nhưng liệu rồi em sẽ mang được hạnh phúc cho anh không?

- Nếu cần, sao em không thử xem?

Thử à? Chuyện đó thì Bình không dám. Bình sợ lại thất bại. Chuyện ly hôn càng đau khổ hơn chết gấp vạn lần. Bình cũng không tự tin lắm. Lợi có lẽ đã nhìn rõ suy nghĩ của người mình yêu, chàng nắm lấy tay nàng như để truyền thêm can đảm.

Bình cười nhưng lại thở dài ngay Lợi thấy vậy nói.

- Đấy, em lại bi quan rồi. Thế này thì phải cần có một ông chồng làm bác sĩ chăm sóc.

- Thì đã có anh đấy.

Bình nói khiến Lợi mừng rỡ.

- Như vậy có nghĩa là em đã nhận lời rồi nhé.

Nhưng Bình chẳng có vẻ gì vui. Bình nói.

- Em chẳng thể làm thế nào để đóng kịch là đã yêu anh.

- Ồ, cái đó không sao. Từ từ rồi tình yêu sẽ đến mà.

Như thế có nghĩa là Lợi đã quyết định.

- Thế thì bao giờ em mới đi gặp ba mẹ anh?

- Càng sớm càng tốt.

Bình lại do dự.

- Em lại không biết...

- Ồ! - Lợi cắt ngang. - Tại sao em cứ nói không biết, không biết hoài vậy!

Bình đành chịu thua.

- Vậy thì em mong là... Rồi em sẽ mang lại được hạnh phúc cho anh.

- Anh nghĩ là... Chỉ cần em quyết tâm, là cái gì cũng làm được.

Lợi nói, Bình không hiểu Lợi nói vậy là vì quá yêu hay chỉ vì quá bông bột.

Một năm, cái thời gian vừa đủ để Lợi quyết định, nhưng với Bình thì đó

chưa đủ để tin tưởng. Bình sợ bị kịch lại xảy ra. Bởi vì lần này, nếu có,

không phải chỉ một mình Bình bị nhúng chìm... Nhưng mà, dù có thế nào...

Không lẽ sợ rồi buông xuôi. Thôi thì cứ thử như Lợi đã nói.

Biết đâu lại chẳng thắng?

oOo

Huệ Quân đứng bên khung cửa sổ, mắt hướng ra ngoài. Một vở bi kịch đang diễn ra trước mắt. Mưa thì đang rơi rơi. Dưới tán ô màu đen, có một đôi tình nhân âu yếm nhau một cách tự nhiên, không né tránh ai cả. Mà cái cảnh đó lại xảy ra ngay hành lang nhà họ Lý mới khó chịu chứ? Huệ Quân biết hôm nay Lý Minh không ở nhà. Hình như đến Cao Hùng để thương lượng một thương vụ nào đấy. Lý Minh sẽ vắng nhà một tuần. Nhưng không lẽ vì thế mà Hải Lan lại hành động táo bạo như vậy? Chẳng lẽ Lan ý

lại bây giờ trời tối lại vắng người chẳng ai để ý ư?

Vậy thì bậy quá! Còn cái anh chàng Võ Trung Triết nữa. Không lẽ không biết giữ gìn?

Có lẽ vì Huệ Quân nhạy bén quá! Dễ cảm xúc quá! Nên Quân bực dọc đến độ nước mắt ướt cả mặt. Hay là vì Quân yêu Triết? Không biết. Quân chỉ cảm thấy hành động của họ khiến Quân cảm thấy tự ái như bị tổn thương.

Sau đấy Hải Lan quay vào nhà, Triết cầm cái ô đen kia chậm rãi bước ra cửa. Họ có vẻ hạnh phúc quá! Nhưng chuyện đó có đáng không?

Chẳng biết nghĩ sao, Quân chụp lấy chìa khoá cửa và chiếc ví bước nhanh ra ngoài. Mưa đổ trên tóc, trên người Quân. Mặc! Quân vẫn như một cái xác không hồn lầm lũi bước. Con đường dẫn đến trạm xe buýt đi về hướng nhà ga Quân xông lên xe dưới những đôi mắt hiếu kỳ của những người xung quanh. Rồi đổi xe về nhà ba mẹ. Quân thấy bây giờ chỉ có về đây! Cái không khí gia đình may ra làm Quân thanh thản hơn. Nhưng rồi khi xe chạy qua con đường tấp nập nhất thành phố, Quân chợt đổi ý. Nàng lại xuống xe. Quân cứ đi như vậy, lang thang trước các cửa tiệm. Mặc cho mưa. Bây giờ khá khuya rồi. Các cửa tiệm sắp đóng cửa.

o0o

Hoàn nói như ra lệnh.

- Lên xe ngay!

Quân chẳng nghĩ ngợi gì leo lên xe ngồi cạnh Hoàn.

- Xin lỗi nhé, làm bẩn cả xe anh.

Hoàn với tay lấy chiếc áo khoác để sau xe mình đưa cho Quân, rồi sang số cho xe chạy về phía trước. Và như vậy, rất lâu. Hoàn ngồi chau mày yên lặng, làm Quân thấy ngọt ngào. Quân hỏi.

- Anh định đưa tôi đi đâu đây?

Hoàn cười nhạt.

- Cô còn quan tâm đến chuyện đó nữa à?

Quân yên lặng, Hoàn tiếp.

- Nếu cô thật sự quan tâm thì tôi nghĩ cô đã không đi lang thang một cách bất định như này giờ.

Quân vẫn im lặng. Hoàn quay qua.

- Ban này, lúc lái xe ngang qua, nhìn thấy, tôi còn chưa tin mắt của mình, tới chùng quay lại đúng là cô.

Hoàn nói với thái độ không vui như Quân đã làm điều gì không phải.

- Thật cảm ơn anh.

Quân nói, nhưng Hoàn đã lớn tiếng.

- Cảm ơn gì chứ?

- Cảm ơn sự quan tâm vừa rồi của anh.

Quân nói, càng làm cơn giận trong lòng Hoàn nổi to hơn. Hoàn ghì chặt tay lái như muốn bóp cho nó vỡ vụn ra.

- Anh có thể cho tôi xuống ở bến xe Taxi được rồi.

- Tôi có thể đưa cô đến tận nhà.

- Không dám làm phiền anh.

- Nhưng cô đã lỡ làm phiền tôi rồi!

Hoàn lớn tiếng. Quân quay qua trở mắt nhìn Hoàn.

- Ồ! Ai đã làm cho anh nổi giận như vậy?

- Sao cô không cho tôi biết.

- Biết cái gì? - Quân hỏi. - Anh cũng nào có phải là chúa để tôi xưng tội?

Hoàn cũng thấy mình vô lý, nên xẹp hẳn xuống.

- Chuyện tình cảm phải không?

- Chẳng dính dáng gì đến anh.

- Vậy thì... Yêu đơn phương?

Hoàn hỏi. Quân có vẻ giận. Nàng xoay tay nắm cửa, như định bước xuống xe. Hoàn choàng tay qua giữ lại.

- Cô định tự sát à?

- Chuyện đó do anh đấy.

Quân nói. Hoàn chịu thua.

- Thôi cô cho tôi biết địa chỉ đi.

- Bây giờ tôi lại muốn quay về Cơ Long.

- Hình như ban này cô từ đấy về đây mà?

- Nhưng bây giờ tôi đã đổi ý. - Quân nói. - Ban này... Tôi chỉ định ra ngoài dầm mưa, tìm cảm hứng... Sống điên một vài giây. - Chớ không quan trọng đến nỗi như anh tưởng đâu. Tôi chẳng hề “thất tình” gì cả.

- Cô bịa chuyện khá lắm.

- Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn quay về Cơ Long, để thay bộ quần áo này.

Và Quân nhìn ra ngoài trời rồi nói.

- Hẳn anh cũng không muốn thấy tôi bị cảm mạo thương hàn chứ?

- Nhà tôi ở gần đây thôi.

- Nhưng tôi muốn về nhà riêng tôi thôi. - Quân nói. - Thành thật cảm ơn thiện ý của anh đấy... Tôi để ý thấy anh lúc nào cũng tốt với tôi.

Hoàn không còn cách nào khác hơn. Chàng nhấn mạnh ga.

Hôm nay coi như là một ngày thất bại.

oOo

Lúc Lý Minh từ Cao Hùng trở về, chàng mới phát hiện có chuyện không hay xảy ra ở nhà.

Hải Lan lúc gần đây thay đổi nhiều quá. Chợt nhiên rồi như loài sấu đông nên bừng dậy dưới nắng xuân. Lan trở nên tươi tỉnh, vui vẻ, trang điểm đậm màu. Và vắng mặt gần như thường xuyên ở nhà.

Minh đã tìm đủ mọi cách dò hỏi hai đứa con gái và cả người làm trong nhà, nhưng tất cả lại tịnh khẩu như bình. Chẳng ai tiết lộ bất cứ chuyện gì cho Minh biết.

Thế này là thế nào? Minh tự hỏi. Chắc chắn phải có chuyện thôi. Hay là Lan đã biết chuyện giữa chàng và Bội Thị Một cách ăn miếng trả miếng? Báo thù? Huệ Quân có biết điều gì mới mẻ hơn không? Đàn bà họ thường hay tâm sự nhau. Nhưng chưa hẳn là Quân chịu tiết lộ cho chàng biết.

Phải khơi chuyện với Quân thế nào?

Minh đang ngồi nghĩ ngợi thì Võ Hải Lan bước vào nhà. Chiếc robe trắng, giày cao gót, dáng đi yếu điệu như con gái. Nhìn thấy Lý Minh, Lan có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ một chút thôi.

- Em đi đâu về đấy?

- Khiêu vũ.

- Với ai?

- Bạn.

Lan đáp gọn. Nàng chẳng có gì là khiếp sợ Oai chồng.

Minh nói.

- Thi Huệ và Thi Linh đều cần có em, chúng cần mẹ chứ không cần người làm, em nên có mặt thường xuyên ở nhà.

Lời trách của chồng làm Lan đỏ mặt.

- Thế còn anh?

- Anh là đàn ông mà.

Lan trừng mắt.

- Đàn ông đàn bà gì cũng vậy, đều là con người... Vả lại nhà này đâu phải của riêng tôi? Con cái cũng vậy, nó cũng là của anh mà. Anh cũng phải có phần trách nhiệm chứ?

Lan nói. Giọng nói của Lan cho Minh thấy Lan đã thay đổi khá nhiều. Không phải một Hải Lan ngày nào mới lấy nhau. Như vậy là đã có sự báo động. Phải chăng đã có người đàn ông khác chen vào? Nếu không, Lan chẳng bao giờ dám thách thức Minh như vậy.

- Huệ Quân có cùng đi với em không?

Minh hỏi. Lan đáp ngay.

- Không.

- Tại sao không rủ cô ấy cùng đi?

- Bởi vì cô ta không thích khiêu vũ.

Lan đáp. Không hiểu sao Lan không còn e dè nữa. Minh mà có đi hỏi Quân chuyện này, thì cũng tốt thôi. Mọi thứ giải quyết càng nhanh càng tốt, đỡ dằn vò một ai.

Lan rất tin tưởng Triết. Triết một lòng một dạ như ngày nào. Chỉ có Lan là còn do dự, vì còn chuyện con cái. Nhưng hôm nay Lan thấy khá mệt mỏi rồi. Mọi thứ phải kết thúc nhanh thôi.

QUỲNH ĐAO

Hương cỏ dại

Chương 12

Võ Trung Triết ngồi đây với lon bia, một điếu thuốc. Đầu Triết mờ đục như khói thuốc.

Bây giờ thì mọi thứ đâu đã vào đấy. Hải Lan chỉ còn dính líu với Lý Minh bằng một tờ hôn thú. Còn ngoài ra mọi thứ của Lan đã thuộc về chàng.

Lúc gần đây, ngày nào Lan và Triết cũng gặp nhau. Dù có ngày chỉ gặp nhau có ba mươi phút, nhưng gần như không thể không gặp nhau được.

Và bây giờ Triết ngồi đây trước lon bia. Chàng nghĩ đến những điều mà Huệ Quân đã nói.

Sáu năm qua, Triết lúc nào cũng nghĩ đến Lan. Chuyện đó là vì sao? Sự không chịu thua thiệt? Nhớ thương? Vì không muốn mất Lan?

Vậy thì bây giờ, Lan đã trở về với chàng. Mọi sự nhớ thương, chờ đợi còn nữa hay đã tan biến?

Nhiều lúc Triết giật mình. Phải chăng tất cả đã thay đổi. Có điều là ta và Lan đều cố chấp. Không dám nhìn thẳng vào sự thật? Nếu lúc mãn hạn phục vụ quân ngũ trở về, Triết đừng có quay lại tìm Lan, thì có phải là mọi kỷ niệm sẽ đẹp như ngày cũ không?

Bây giờ thế nào? Một khoảng trống vô nghĩa? Kết quả rồi sẽ đưa đến đâu? Lan và chàng sẽ đi đến đâu? Và cả hai có chấp nhận một thực tế tàn nhẫn không? Triết cũng không biết! Triết phân vân không biết có nên gặp lại Quân không? Quân có nhiều ý kiến khá độc đáo. Rõ ràng là chuyện của hai người phức tạp.

Tất cả sống ở xã hội loài người chứ nào phải ở trong rừng? Nếu muốn sống chung dài lâu, Lan còn phải tranh đấu mệt mỏi với ông chồng, con cái. Gia đình chồng, gia đình Lan, rồi dư luận xã hội, bạn bè... Cả Triết cũng vậy.

Mọi thứ sẽ phức tạp, không dễ dàng.

Ta sẽ hành động ra sao? Bàn tay Triết nắm chặt cái lon bia không trên bàn bóp mạnh rồi ném vào sọt rác.

Không phải chỉ có thế. Gia đình ta chưa chắc đã chấp nhận Hải Lan. Khi ta

là một người độc thân, còn Lan là gái hai con bỏ chồng.

Muốn làm một cuộc đời cách mạng trong gia đình nào phải dễ. Và Triết không dám nghĩ tiếp.

oOo

Hôm nay gia đình họ Ngô đặc biệt vui vẻ.

Bà Ngô vừa thức dậy đã bận rộn, nhưng rất vui. Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên Ngô Di Lợi đưa cô bạn gái mà cậu ta chọn là vợ về để ra mắt gia đình?

Bà thấy con mình cũng kín đáo thật. Hàng ngày về nhà chỉ lầm lìm lì lì, rồi đột nhiên tuyên bố sẽ đưa cô bạn gái đã chọn về nhà, để rồi tháng sau làm lễ cưới ngay.

Bà là người thủ cựu. Xưa tới giờ bà chỉ chủ xưởng chỉ có gia đình cưới vợ cho con, chứ không chấp nhận chuyện con cái đặt chuyện đã rồi để cho cha mẹ nhận. Vậy mà bây giờ, chỉ thấy bà vui vẻ chứ không hề càu nhàu.

Thôi vậy cũng được. Chưa gì đã thấy nó cười. Có lẽ cô bạn gái kia là niềm hạnh phúc không cạn của nó.

Sáng nay ra chợ, bà Ngô đã chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn. Sẵn dịp tạt ngang qua nhà họ Hứa, mời cả nhà bà Hứa và Huệ Quân. Bà cố ý muốn để gia đình bạn thấy nổi sung sướng của mình. Thấy chưa, rồi chuyện đâu vào đấy.

Công việc xong tất, ba nhìn vào đồng hồ. Đã sắp đến giờ. Ngoài phòng khách, chồng bà, ông Ngô Quốc Nhơn và con trai kế Di Khang cũng đang ngồi sẵn trên ghế sa lông đọc báo, chờ đợi.

Tiếng chuông cửa reo vang.

Di Khang vội vã bước ra mở cửa. Nhưng không phải người họ chờ, mà là mẹ con Huệ Quân.

Bà Hứa đi thẳng vào bếp, phụ bà Ngô Còn Quân ở lại phòng khách, “đấu khẩu” với Khang.

Quân nói:

- Tiếc thật, tôi không có số làm chị dâu của cậu.

Khang nhún vai.

- Vậy thì chị làm em dâu của anh Lợi vậy.

- Cậu nói vậy mà không sợ hối hận ư?

- Ô, nếu tôi không hy sinh, thì ai chịu xuống địa ngục với chị chứ?

Quân nói không lại, mắng.

- Giỡn chết bây giờ!

- Đấy nhé, chính chị từ chối chứ không phải tại tui nhé.

- Còn hàng tá bạn gái của cậu đâu? Làm như hiền lắm.

- Chịu thua Cái gì chị cũng biết.

Khang nói và đưa hai tay lên trời.

Nhưng ngay lúc đó, Ngô Di Lợi cũng đã đưa Tú Bình vào nhà. Hôm nay Bình mặc chiếc robe màu hồng bó sát người. Cái vóc dáng dong dong cao toát ra một phong cách vừa quý phái, cao sang vừa dễ thương.

Mọi người ngồi vào bàn ăn vui vẻ. Ông bà Ngô đều có vẻ hài lòng. Cô dâu tương lai của hai người đẹp đấy chứ? Chẳng chê trách vào đâu được. Huệ Quân cũng liếc sang Lợi nháy mắt như ngầm nói: “Nhất ông rồi đấy nhé”

Nhưng cái nháy mắt kia lại gây ngộ nhận nơi Bình. Họ làm gì vậy? Phải chăng một sự luyện tiếc tình cảm.

Bữa cơm rồi cũng trôi qua Tất cả kéo sang phòng khách, dùng trái cây tráng miệng.

Bây giờ mới là phần khảo sát chánh. Bà Ngô mở lời trước.

- Ô, cháu Bình. Cháu tốt nghiệp ở trường nào vậy?

- Dạ, con chỉ mới học nửa chừng chương trình đại học là nghỉ ngang. -

Dương Tú Bình thành thật nói. - Nên chưa tốt nghiệp đại học.

Bình thấy ngay nét bất mãn hiện trên mắt ông Ngô Quốc Nhơn, chỉ có hai mẹ con bà Hứa là bình thản.

- Thế hiện nay cháu công tác ở cơ quan nào?

- Dạ từ lúc nghỉ học đến nay, cháu chỉ ở nhà không đi làm ở đâu cả.

Bây giờ thì Lợi đã thấy sự bất lợi. Mấy ngày trước vì vui quá, Lợi không tiên liệu đến cái tình huống này. Lợi đỡ lời cho Bình.

- Con thấy Bình cũng không cần phải đi làm mẹ ạ.

- Nhưng mà ở không ở nhà không chán sao?

- Dạ không?

Bà Ngô có vẻ thất vọng, Huệ Quân vội nhảy vào cứu bồ.

- Bác Ngô biết không, bây giờ mà mấy cô chịu ngồi ở nhà hiếm lắm. Và lại

cháu thấy thì như anh Di Lợi đây đâu cần một bà vợ đi làm. Anh ấy phải có một người nội trợ giỏi, biết chăm sóc gia đình để có thể dốc cả sức vào chuyện điều trị bệnh nhân.

Di Lợi liếc nhanh về phía Quân với một nụ cười cảm ơn. Ông Ngô Quốc Nhơn đang ngồi đấy đột ngột đứng dậy nói.

- Quý vị ngồi chơi nhé. Tôi phải về phòng đây.

Sự bỏ đi của ông làm cho không khí trong phòng căng thẳng, nặng nề ngay. Bà Ngô lộ rõ vẻ không vui. Con bà đường đường là một bác sĩ nổi tiếng lại chọn một cô gái không ra gì làm vợ.

Di Lợi bây giờ mới thấy hối hận. Tại ta tất cả. Đúng ra phải làm một màn khai thông tư tưởng trước. Còn bây giờ mọi thứ có vẻ quá bất ngờ với mọi người. Làm sao họ chấp nhận được? Chỉ có Bình là hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay từ đầu Bình đã không dám tin cuộc hôn nhân này. Số phận nó mong manh quá...

Ngô Di Khang muốn giúp anh phá vỡ cái bế tắc nên mở miệng, nhưng không ngờ lại làm cho tình cảnh rối ren hơn. Khang hỏi Bình.

- Hai anh chị đã quen nhau trong hoàn cảnh nào vậy?

Di Lợi vừa định trả lời, đã nghe Bình nói.

- Tôi là bệnh nhân của anh Lợi.

- Sao vậy? - Bà Ngô chột kêu lên. - Không lẽ cháu là...

Di Lợi vội vã đính chính.

- Mẹ! Bình không có bệnh tâm thần gì cả.

Bình chột thấy buồn cười, trong khi bà Hứa liếc nhanh sang bà Ngô Huệ Quân lại ra tay cứu vãn tình hình một lần nữa.

- Thật ra thì mọi người đều có tiên kiến với cái bệnh viện tâm thần. Ở đấy đâu phải chỉ để trị bệnh cho người điên. Ngay chính con nè. Con cũng là một bệnh nhân của anh Di Lợi. Tại bác không biết chứ. Mỗi khi có chuyện gì khổ tâm, con cũng thường đến đấy, nhờ anh Di Lợi giúp đỡ ý kiến, nhưng con có phải là người điên đâu?

Dương Tú Bình nhìn Quân rồi nhìn Lợi, cái nhanh trí của Quân chột làm cho Bình ganh tị. Bình nói không suy nghĩ.

- Chị Quân và anh Lợi có vẻ thân nhau quá hở?

Đầu Lợi nãy giờ rồi bù, bây giờ lại lãnh thêm một nhát búa. Chuyện thế này là hồng hét! Hồng hét cả! Di Khang đứng dậy, tìm một lý do để đi ra ngoài. Bà Hứa cũng đứng lên nhìn con gái.

- Quân, thôi mình về đi, bằng không một lát nữa, chị con về không có ai mở cửa.

Quân thấy hoàn cảnh Lợi đang dập khó khăn, vội nói với mẹ:

- Thôi mẹ về trước đi, một lúc con về.

Thế là bà Hứa về. Bà Ngô thấy mình ngồi lại vô ích nên lấy cốc nước đầu bỏ vào trong. Bây giờ còn lại ba người. Quân mới thấy là ban nãy mình thật lầm lẫn khi không cùng mẹ về luôn.

Nàng đứng dậy.

- Anh Lợi này, tôi về nhé.

- Chờ một chút, chị Quân! - Bình đứng dậy, qươ ngay chiếc ví trên bàn nói.

- Bây giờ đến phiên tôi phải đi mới phải chứ?

- Tú Bình! Di Lợi chụp ngay tay Bình nói. - Em ngồi lại, anh có chuyện muốn nói với em.

- Còn chuyện gì để nói nữa? - Bình cười nói. - Chuyện đến nước này rồi anh chưa thấy sao? Không lẽ để nó xấu hơn nữa, anh mới chịu?

Quân nói giúp vào.

- Chị Bình, thật ra thì chưa đến đổi nào đâu chị.

Nhưng Bình đã nói.

- Tôi thấy chị đúng là người theo chủ nghĩa lạc quan!

Và Bình không đợi phản ứng của hai người, bước nhanh ra khỏi phòng khách. Hành động của Bình quá đột ngột làm Lợi không biết phản ứng ra sao. Mãi đến khi Huệ Quân giục.

- Sao anh không đuổi theo?

Thì Lợi như sức tỉnh chạy vụt ra khỏi cửa. Quân nhìn theo hai người, thờ dài.

oOo

Trương Lệ Hồng xuất hiện trước cửa nhà riêng của Huệ Quân ở Cơ Long.

Lệ Hồng rất đẹp. Nhưng cái đẹp nhân tạo nhiều quá, nên có vẻ như không tự nhiên, giả tạo. Hồng đã đứng đấy, bấm chuông mấy lượt mà chẳng có ai

ra mở cửa. Như vậy không lẽ về tay không? Hồng đang phân vân thì thấy Quân ở tiệm uốn tóc gần đấy bước ra. Mái tóc đen mượt và chiếc robe trắng. Huệ Quân có vẻ trẻ hơn thật nhiều so với cái tuổi hai mươi lăm. Nhưng dù sao cũng không có cái gì gọi là xuất sắc. Không lẽ Lý Hoàn lại mê những cái sắc đẹp bình thường này? Lệ Hồng không tin là mình sẽ thua Quân. Một đứa con gái không có kinh nghiệm đường tình, sống lý tưởng không thực tế.

Huệ Quân vừa về đến cửa, trông thấy một người đàn bà lạ.

- Chị muốn tìm ai vậy?

- Tìm cô đấy.

Hồng nói thẳng. Quân ngạc nhiên.

- Nhưng tôi có quen biết gì chị đâu?

- Chị quen với Lý Hoàn phải không?

- à!

Huệ Quân nghĩ ra. Hèn gì khuôn mặt có vẻ quen quen.

- Thế chị tìm tôi với mục đích gì?

- Cô cũng nên mời tôi vào nhà ngồi chứ?

Hồng nhắc, Huệ Quân vội lấy chìa khóa ra mở cửa. Hồng bước vào nhà một cách tự nhiên.

- Chị muốn uống gì?

- Lý Hoàn thường uống gì?

Hồng hỏi ngược lại. Quân khó chịu.

- Lý Hoàn chưa hề đặt chân đến đây.

Quân nói và hỏi.

- Cô tên là gì hử?

- Trương Lệ Hồng.

- à! Thế cô dùng cà phê chứ?

- Cảm ơn.

Quân vào trong mang cà phê ra cho Hồng, còn mình thì uống coca Quân vẫn chưa hết bực dọc. Nàng biết người đàn bà trước mặt hiểu lầm mình. Lần sau mà gặp Lý Hoàn, Quân sẽ mắng cho anh ta một trận.

- Chị Hồng này, chị quá đa tâm đấy. Giữa tôi và Lý Hoàn chưa có chuyện

gì xảy ra. Anh ta mặc dù có tìm tôi mấy lần nhưng chưa được tôi xem là bạn, chứ đừng nói gì khác.

- Nhưng hình như ông ấy đang si cô.

- Làm gì có chuyện đó? Chị hơn tôi gấp mấy lần cơ mà? - Quân nói. - Đấy tôi ngồi đây này, chị ngắm xem có phải tôi nói đúng không?

Trương Lệ Hồng biết là Quân nói thật, nhưng Hồng lại thấy như bị sỉ nhục hơn. Cô gái trước mặt, cái gì cũng kém hơn mình. Vậy mà tại sao Hoàn lại mê mẩn đến độ có thể bỏ rơi mình được chứ?

- Lý Hoàn có đề nghị điều gì với cô chưa?

Quân không hiểu Hồng định nói gì.

- Chị nói gì tôi không hiểu.

- Cô có biết là anh ấy là người giàu có?

- Biết chứ?

- Cô có biết anh ấy là thần tượng của biết bao nhiêu người.

- à. Chuyện này thì không có tôi.

- Cô không coi anh ấy là thần tượng?

Hồng hỏi. Huệ Quân cười nhạt, nhún vai không đáp.

Hồng nói thẳng.

- Tôi thì không muốn mất anh ấy. Vì vậy cô đừng hòng đoạt được anh ấy trên tay tôi.

Huệ Quân đỏ mặt, định phản kháng, đã nghe Hồng tiếp:

- Vì vậy tôi mong là cô nên giữ khoảng cách với anh ấy một chút.

Huệ Quân thấy không khí căng thẳng một cách vô lý nên pha trò.

- Nếu không, chị sẽ cho người giết tôi chứ gì?

- Chuyện đó làm sao biết được?

- Buồn cười thật!

Quân cười nhạt nói, Hồng cũng cười, nhưng nụ cười đầy đe dọa.

- Tôi đã nói với cô rồi, tôi sẽ không để Lý Hoàn thoát khỏi tay tôi đâu.

Rõ ràng là Lệ Hồng đã bị tẩu hỏa nhập ma Huệ Quân đề cao cảnh giác. Đàn bà tuy yếu đuối nhưng rất ghê gớm. Khi muốn làm việc gì, có thể họ sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Điều này Huệ Quân biết. Thật vô lý! Khi không lại rơi vào cái bưng xung giữa Lý Hoàn và Trương Lệ Hồng.

Quân nghi. Nhưng dù gì thì... tốt nhất ta nên cách Lý Hoàn xa xa một chút... bình yên hơn.

QUYNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 13

Ngô Di Lợi ngồi đấy như người mất hồn, chẳng có một chút thích thú trong công việc. Cứu nhân độ thế là nguyên tắc và chí hướng mà vì nó ngày xưa Lợi đã chọn nghề y. Vậy mà hôm nay, chính cái nghề này lại gây ra quá nhiều rắc rối cho đời chàng. Lợi thấy thất vọng. Chỉ vì Bình là bệnh nhân của mình mà gia đình không chấp nhận. Ngược lại Bình thì cho rằng vì Lợi là bác sĩ, muốn cứu Bình nên định cưới Bình. Chứ chẳng phải yêu thương gì nàng.

Bình đã khước từ gặp Lợi, không tiếp cả điện thoại. Cũng như bỏ dở chuyện điều trị kéo dài đã được một năm. Bình làm chuyện đó một cách cạn tài rầu máng, không thèm lưu ý một chút gì đến phản ứng của Lợi.

Ở sở làm thì mệt mỏi. Về nhà không khí lại âm ụ. Thời tiết trước cơn bão sắp xảy đến. Ba mẹ không hiểu, cho là Lợi bị lây lan bệnh tâm thần. Cần phải có một sự kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Lợi thấy bất mãn. Cha mẹ lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng cho là mình thông suốt, nên võ đoán. Với những người lớn đó, nhận định một người cứ dựa trên tiêu chuẩn học lực, chức vụ, gia cảnh khá, thu nhập cao làm thang điểm để đánh giá. Còn ngoài ra "cái tình chỉ là một yếu tố phụ".

Nhà chỉ có Di Khang là hiểu biết. Tuy không tán đồng lắm chuyện Lợi với Bình. Nhưng ít ra Khang cũng giữ được thái độ yên lặng, bàng quan.

Lợi biết Huệ Quân đứng cùng chiến tuyến với chàng. Nhưng mà... Dương Tú Bình lại ngộ nhận. Không lẽ Bình cũng theo châm ngôn: "giữa một người đàn ông và một người đàn bà không thể có tình bạn đơn thuần".

Rõ ràng là Bình không tin ta! Không tin cái tình yêu của ta. Chuyện đó không trách được. Vì Bình có quá nhiều mặc cảm, nghi ngờ đủ thứ. Với Bình thì thế gian này đầy màu sắc bi quan. Chỉ có lợi dụng dẫn vật, khổ đau. Chẳng có gì để Bình thiết tha. Có sống hay chết đều vô nghĩa. Nhiều khi chết lại thoải mái hơn. Như vậy phải làm sao bây giờ?

Lợi không làm sao liên lạc được với Bình. Không có cách gì khác. Nhưng

nếu để tình trạng này kéo dài, thì sớm muộn gì Bình cũng tìm đến cái ngõ cụt cũ. Phải cứu Bình, tìm mọi cách cứu Bình thôi! Cứu Bình cũng là một hình thức cứu ta.

oOo

Một lần nữa Võ Trung Triết lại đứng trước cửa nhà Huệ Quân. Triết đến một cách bất ngờ, không báo trước. Chuyện này Hải Lan cũng không hay. Triết đến với một thái độ phân vân. Hạp Quân thì cũng được mà không cũng được.

Chính vì vậy mà chàng không đưa tay lên bấm chuông ngay.

Nhưng rồi cửa cũng mở, Huệ Quân nhìn Triết với ánh mắt tò mò. Triết hỏi.

- Sao? Cô biết là tôi rồi sẽ quay lại à?

- Đâu có biết. Quân vừa cười vừa nói. - Tôi nghe tiếng bước chân bên ngoài cửa, chỉ biết có khách vậy thôi, chớ nào có ngờ là anh?

- Tôi vào nhà được chứ?

- Được, nếu anh muốn uống cà phê, chuyện vãn thì cứ vào.

Thế là Triết vào nhà. Căn phòng khách nhỏ nhắn xinh đẹp. Trên bàn có để sẵn một bình trà với một chiếc mâm nhỏ, một đĩa mút, một chiếc bánh kem đang ăn dở, một chai coca... Và một quyển sách.

Cuộc sống của Quân có vẻ đơn giản. Chẳng có gì phiền hà. Triết chợt thấy ái mộ, Quân là một con người biết sống.

- Anh uống cà phê chứ?

- Tôi không phải là người kén chọn.

- Sao không kén chọn?

Quân hỏi, nhưng cũng bỏ vào bếp pha cà phê, Triết hỏi vọng vào:

- Tôi hút thuốc được chứ?

- Cứ tự nhiên.

Quân nói, và khi mang cà phê ra, Quân mang theo cả chiếc gạt tàn. Triết nhìn thấy, hỏi:

- Vậy là cô cũng hút thuốc à?

- Thỉnh thoảng thôi. Lúc nào thích thì hút.

- Cô sống có vẻ thoải mái!

- Đời như một kiếp phù du mà. - Quân nói rồi hỏi. - Còn chị Hải Lan đâu

rồi?

- Cô ấy ở nhà.

Triết ơ hờ nói. Huệ Quân liếc nhanh về phía Triết. Người đàn ông này đến đây lần này, không còn cái vẻ cực đoan, ồn ào như lần trước... Hình như ông ta có cái gì đó suy tư.

Chắc có cái gì xảy ra rồi. Quân nghĩ. Sáu năm tình si đợi chờ. Bây giờ gặp nhau. Hạnh phúc? Hay thất vọng? Quân thấy Triết ngồi yên, lên tiếng.

- Sao anh yên lặng thế?

- Thì này giờ cô cũng ngồi yên.

- à. Thế anh tìm tôi có việc gì?

- Không biết tại sao lúc này tôi chẳng vui như ngày cũ.

- Có dính líu đến Hải Lan?

Triết vừa nhả khói vừa đáp. Quân hỏi.

- Còn chị Hải Lan? Chị ấy có cùng cảm giác như anh không?

- Tôi không trực tiếp hỏi cô ấy chuyện đó.

Quân muốn hỏi tại sao không hỏi, nhưng rồi Quân biết hẳn Triết không muốn hỏi. Bởi vì Triết sợ sự thật. Nếu Hải Lan cũng nói là thất vọng, thì có phải là cái tình cảm mà Triết ấp ủ, kỳ vọng sáu năm qua đã tan thành mây khói không? Thời gian rõ là tàn nhẫn nó có thể làm thay đổi tất cả.

Sáu năm tình si với Triết tìm lại được, lại trở thành một khoảng trống tiếc rẻ.

- Hình như anh đến đây với rất nhiều điều muốn nói?

- Chẳng có gì, chỉ tình cờ tạt ngang. Triết nói và nhấm nháp cà phê - Cà phê cô pha ngon tuyệt!

- Học cách pha của bạn bè đấy.

Triết nhìn quanh rồi nói.

- Hình như cô rất thích sống một mình?

- Vâng. - Quân cười nói. - Chỉ có chiều thứ bảy, tôi mới phải quay về nhà trình diện với cha mẹ tôi. Sống ở đây tôi cảm thấy mình như độc lập, suy nghĩ cái gì cũng tự do hơn.

- Thế không có ý định lấy chồng à?

- Chưa có ai ngỏ lời cầu hôn. - Quân nói một cách tự nhiên. - mà nếu có thì

tôi nghĩ, lấy chồng hay không lấy chồng, tôi vẫn là tôi, vẫn có cách sống riêng của mình.

Triết lắng nghe và chỉ cười. Quân hỏi.

- Thế còn chuyện của anh và Hải Lan thế nào?

Triết hỏi ngược lại.

- Cô có ý kiến gì về chuyện chúng tôi không?

Quân cầm đĩa bánh kem đang ăn dở lên, vừa ăn vừa ngắm nghĩ.

- Cô chẳng có ý kiến gì về chuyện đó à?

- Tôi không phải là cố vấn hôn nhân cho anh chị. - Quân đáp. - Và lại trước khi hai người gặp lại nhau, cũng nào có quan tâm đến lời khuyên của tôi đâu? Thì bây giờ có nói cũng vô ích.

- Cô biết là giữa tôi với Hải Lan đã...

- Chuyện đó đương nhiên là biết. Bởi vì tôi nào có mù? Quân đặt đĩa bánh xuống, lấy khăn giấy lau miệng rồi nói:

- Nói thật với anh, lâu rồi tôi không gặp chị Hải Lan. Nhưng tôi biết chuyện của hai người. Lan không nói lại cho tôi nghe, có lẽ vì nghĩ chuyện đó không cần thiết.

- Cô đã nghĩ gì về chuyện chúng tôi?

Huệ Quân suy nghĩ một chút nói.

- Tôi nghĩ là... Sớm muộn gì rồi hai người cũng phải nói lời tạm biệt. Trả lại sự bình yên cho mỗi người.

Võ Trung Triết ngồi yên lặng, Quân tiếp.

- Đó chỉ là ý kiến của riêng tôi, một người bàng quan.

- Cô có biết là tôi yêu Hải Lan?

- Yêu nhiều nữa là khác. - Quân nói. - Và chính vì vậy mà tình yêu của anh không mang lại được hạnh phúc cho anh và Hải Lan, mà chỉ mang lại sự đau khổ. Anh nghĩ có đúng không? Nếu bây giờ anh Lý Minh mà biết được. Có phải là bi kịch...

Triết nói một cách cố chấp.

- Tôi sẵn sàng cưới Hải Lan.

- Nhưng như vậy hai người rồi hạnh phúc không?

- Chúng tôi sẽ cố gắng. - Triết cả bướng. - Bởi vì từ xưa đến giờ có cuộc

hôn nhân nào mà không có tính mạo hiểm đâu? Trường hợp của tôi với Lan cũng không ngoại lệ...

- Nếu anh nói vậy thì... tôi không có gì để nói nữa.

- Cô nói vậy có nghĩa là... không xem chúng tôi là bạn bè.

- Thế anh có coi tôi là bạn bè đâu?

Triết yên lặng. Cô gái trước mặt có khá nhiều ưu điểm nhạy bén, thông minh... Nếu Triết không gặp lại Lan hay bị Lan an phận từ chối... Có lẽ chàng đã bắt đầu, tất cả với cô gái này. Biết đâu chẳng có một kết thúc tốt đẹp?

Quân cũng yên lặng. Ngay cái sự tìm đến của Triết, Quân biết là đã có vấn đề. Cái kiên quyết sống chết với tình bạn đầu trong lòng Triết đã có một sự xao động. Tình hình vẫn còn cứu vãn kịp. Quân thò tay bốc một viên kẹo, lột vỏ cho vào miệng. Triết hỏi.

- Lúc gần đây cô làm gì?

- Vẫn viết. - Quân nói - Lúc gần đây tôi khá bận rộn ngoài chuyện viết lách ra, tôi đọc sách, xem video, suy nghĩ bố cục cốt truyện...

- Vậy mà tôi tưởng cô...

- Anh mà cũng nghĩ đến tôi nữa ư?

- Thỉnh thoảng.

Rồi hai người cùng cười. Tiếp xúc với Quân, Triết thấy đầu bớt căng thẳng hơn. Bây giờ là lúc Triết quay về. Chàng đứng dậy.

- Thôi xin kiếu.

- Vâng, anh về.

Triết suy nghĩ một chút nói.

- Thỉnh thoảng tôi ghé qua đây được chứ? Có phiền hà cô không?

- Cái đó còn tùy.

Quân thẳng thắn đáp và tiễn Triết ra cửa...

Ngoài cửa, Lý Hoàn đang đứng đấy nhìn hai người tò mò. Quân trông thấy Lý Hoàn. Gọi tự nhiên:

- Ồ! Anh Lý Hoàn!

Triết thấy Quân có khách, chào rồi bỏ đi. Hai người đàn ông không hề nhìn nhau.

Lý Hoàn tựa người vào tường, nhìn Quân.

- Hình như cô không thích gặp tôi lắm.

- Vậy à?

Quân hỏi rồi quay người vào nhà, Hoàn đi theo. Vừa ngồi xuống ghế, Hoàn hỏi.

- Cô cho tôi một cốc rượu, được chứ?

Quân phản ứng.

- Anh nghĩ đây là quán rượu à?

Hoàn không đáp chỉ hỏi.

- Có phải hẳn là nguyên nhân khiến cô phải dầm mưa, thơ thẩn ngoài phố suốt đêm trước không? Anh ta có vẻ trẻ đấy.

- Cũng ngang tuổi tôi thôi.

- Có nghĩa là cô muốn ám chỉ... tôi hơi lớn tuổi?

- Chuyện đó nào có liên quan đến tôi?

Quân nói, Lý Hoàn đứng dậy đi về phía cửa sổ. Bên ngoài trời đã tối. Quân rót một cốc rượu mang đến cho Hoàn. Khi Hoàn đón lấy cốc rượu, Quân nói.

- Có một người đàn bà đến tìm tôi.

Hoàn hiểu ngay.

- Có phải tên Trương Lệ Hồng không?

- Bà ấy quan hệ thế nào với anh vậy?

- Bây giờ thì chẳng có một quan hệ nào cả.

- Thế còn trước đó?

Hoàn nốc cạn cốc rượu rồi hỏi.

- Cô muốn biết à?

- Không cần lắm! - Huệ Quân đi trở về bàn ăn. - Nhưng tôi muốn biết bà ta lấy tư cách gì mà đến hăm dọa tôi? Một sự nhầm lẫn chăng?

Lý Hoàn gật gù.

- Cô không phải quan tâm đến chuyện đó.

- Nhưng tại sao bà ta dọa tôi chứ?

Lý Hoàn trừng mắt.

- Huệ Quân, không có gì phải sợ, cô ấy chẳng làm gì được cô đâu. Đó

chẳng qua là những phản ứng tuyệt vọng cuối cùng. Tôi sẽ cho người thương lượng với cô ta.

- Bà ta có vẻ yêu anh lắm đấy!

- Cô lầm rồi! Không phải yêu mà là muốn "sở hữu" tôi. Tại cô không biết, chớ với Lệ Hồng, tiền là trên hết.

Huệ Quân quay sang cười.

- Anh lấy tư cách gì đánh giá như vậy?

- Tôi biết nhìn người mà?

- Có bao giờ anh nhìn sai không?

- Không.

Lý Hoàn khẳng định. Huệ Quân bước tới cửa sổ mở to cửa ra. Quân không muốn để ai ngộ nhận chuyện nàng với Lý Hoàn nữa. Nàng hỏi.

- Thế bây giờ anh đến đây làm gì?

- Tôi muốn làm quen với cô?

- Với cái thể xác này à?

- Không phải, cả trái tim của cô nữa.

- Anh tưởng chuyện đó dễ lắm ư?

- Không, nhưng tôi tin là sẽ làm được.

Huệ Quân đưa tay lên vuốt mái tóc của mình ra sau.

- Thế anh đã lập gia đình lần nào chưa?

- Chưa. - Lý Hoàn nói thẳng với Quân. - Huệ Quân, có lẽ chuyện đó tôi sẽ làm với cô.

- Anh định tỏ tình đấy à? - Quân liếc nhanh về phía Hoàn. - Anh Lý Hoàn, anh nên nhớ là... tôi chỉ là một cô gái tầm thường, không tham vọng nên không xứng với anh đâu... Tôi nghĩ tôi cần một người đàn ông sành sỏi, đã từng vật lộn với cái nghèo khó ở đời. Chớ không phải anh... Anh đừng có phí công đeo đuổi tôi vô ích.

- Nhưng tôi thích em.

- Chỗ nào?

- Em đặc biệt hơn những cô gái khác.

- Tôi chỉ là một cô gái tầm thường.

- Tôi lại bị em cuốn hút.

- Anh lại giở trò.

- Không đâu. Tôi nói thật đấy, nếu chỉ cần một tấm hôn thú mà được em, tôi sẽ làm ngay.

Quân lùi ra sau.

- Anh làm việc gì cũng đầy kích động ồn ào. Tôi lại không thích xem hôn nhân như trò chơi.

- Nhưng tôi yêu Quân thật mà.

- Thế trước đó anh đã từng yêu ai chưa?

- Chưa.

- Như vậy thì chưa đủ!

Quân nghĩ, tình yêu theo kiểu Lý Hoàn đến nhanh mà tàn cũng sẽ rất nhanh. Quân muốn kết thúc câu chuyện, nói.

- Mệt quá, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi.

- Nhưng Quân chưa hỏi tôi lý do sao đến đây mà?

- Tôi thấy không cần thiết.

Quân nói. Hoàn nghĩ giờ có ở lại cũng vô ích. Chàng nói.

- Thôi được, Quân nghĩ đi. Còn chuyện của Trương Lệ Hồng đừng có nghĩ ngợi gì cả. Cô ấy chỉ giỏi dọa thôi.

Quân gật đầu. Thật ra thì Quân cũng cảm thấy mấy ngày qua cuộc sống yên ổn của mình bị quấy động. Sự xuất hiện của Trung Triết, Lý Hoàn. Rồi chuyện tình cảm của Trung Triết với Hải Lan. Dương Tú Bình với Ngô Di Lợi, cả Lý Hoàn và Trương Lệ Hồng nữa. Tất cả không liên can đến nàng, vậy mà lại như cuốn theo cả nàng.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 14

Lý Minh không làm sao yên lặng được nữa. Chàng biết là... Hải Lan nằm cạnh chàng cũng đang trăn trọc như vậy.

Rõ ràng là đã có cảnh đồng sàng dị mộng. Minh gọi.

- Hải Lan!

Hải Lan định nằm yên, nhưng rồi biết không thể nào nằm yên được, nàng ngồi dậy bật đèn.

- Anh định nói gì đây?

- Có phải là đã có một người đàn ông khác chen vào cái nhà này?

Lan không muốn thú thật, nhưng biết mình không thể giả vờ mãi.

- Anh nói thế là thế nào?

- Tôi muốn biết là có hay không?

Minh nói, Lan quật ngược lại.

- Thế còn bản thân anh? Anh có ai khác ngoài tôi không?

- Em chỉ thích nghe lời đàm tiếu của thiên hạ.

- Tôi hỏi anh vậy chứ có hay không?

- Không!

Lý Minh phủ nhận rồi hỏi ngược lại.

- Thế còn em?

- Vậy thì tôi cũng nói không, anh tin chứ?

- Thế sự thật thì thế nào?

- Cũng không.

Hải Lan nào có ngu đâu mà tự thú.

- Thế tại sao lúc này em hay vắng nhà, cũng như ít có mặt ở cả trường mẫu giáo?

Lý Minh hỏi. Lan yên lặng. Từ lúc Triết xuất hiện, Lan giống như cánh hoa nở lại sau giấc ngủ dài. Bây giờ hai đứa con gái và cả trường mẫu giáo đã trở nên vô nghĩa. Lan cần cái không khí sống động, vui nhộn hơn.

- Em có thấy cần duy trì cuộc hôn nhân này không?

- Thế còn anh?

Lan hỏi ngược lại làm Lý Minh nổi nóng.

- Tôi là đàn ông, tôi muốn biết ý kiến của cô trước.

Hải Lan yên lặng. Minh gọi.

- Hải Lan, em nói đi chứ?

- Nếu anh dựa trên cái thế mạnh của người đàn ông, thì cần gì ý kiến của tôi?

Lan nói với nụ cười nhạt. Lý Minh lắc đầu.

- Em có vẻ thay đổi nhiều quá!

- Thế còn anh? Anh có còn là Lý Minh của sáu năm về trước không?

Lý Minh bước xuống giường. Lan nhìn theo, chợt thấy chồng như xa lại hẳn. Lan cũng nghĩ đến hai đứa con. Rồi sẽ xử lý thế nào đây?

- Anh có định là mình ly thân trước không?

Lan hỏi làm Lý Minh quay lại.

- Em đã tính chuyện này từ bao giờ?

Lan chối.

- Em chỉ định phản ánh cái tình trạng trước mắt của chúng ta.

Lý Minh yên lặng, lấy thêm chiếc gối đi ra phòng khách. Để Lan ở lại một mình.

Lan không phải là không thấy ngổn ngang.

oOo

Trần Tùng Nhon vâng lệnh Lý Hoàn đi làm một thuyết khách.

Trương Lệ Hồng không ngạc nhiên lắm khi nhìn thấy Nhon. Cô ta chỉ hơi khó chịu.

- Tại sao anh ấy không đích thân đến?

- Anh Hoàn bận lắm.

- Vậy mà lại có thời gian đi gặp cái cô Huệ Quân gì đó...

Rõ ràng Lệ Hồng đã theo dõi rất sát sinh hoạt của Lý Hoàn. Nhon thấy không cần phải giăng co vòng quanh. Chàng móc ngay tờ chi phiếu trong túi ra đặt lên bàn. Hồng trông thấy nói.

- à! Lý Hoàn định đem tiền ra để mua chuộc tôi nữa à? Có phải chăng vì sợ Huệ Quân bị đe dọa, nên anh ấy mới sai anh đến gặp tôi?

Hùng Nhơn nhìn Hồng cảm thông. Mặc dù Hồng chẳng yêu gì Hoàn, nhưng xông mất con cá lớn cũng phải tiếc rẻ, giận dữ chứ? Hùng Nhơn nói.

- Chị cầm tờ chi phiếu lên xem giùm xem. Anh Hoàn không xử tệ với chị lắm đâu.

Lệ Hồng lắc đầu:

- Chuyện đó không cần thiết.

Nhơn nói vào.

- Con số không nhỏ lắm đâu, chị có thể dùng làm vốn...

- Không đơn giản như vậy. - Lệ Hồng cắt ngang. - Tôi không để cho Huệ Quân dễ dàng phỗng tay trên anh Hoàn đâu. à mà anh đã gặp cô ấy chưa?

- Dạ chưa.

- Thật ra Huệ Quân có đẹp, nhưng cái đẹp đó cũng bình thường thôi. Cô ta lại chẳng có nghề ngỗng gì nhất định, mang tiếng là nhà văn mà chẳng có một tác phẩm nào ra hồn.

Lệ Hồng nói một cách bất mãn.

- Con bé chỉ là một đứa con gái sống trong tháp ngà, ưa mộng tưởng... Những đứa như vậy mà tôi không hiểu sao Lý Hoàn lại ưa nổi, mê nổi?

- Vậy thì bây giờ ý chị muốn thế nào?

Nhơn hỏi:

- Tôi muốn cái gì Hoàn muốn.

- Chị có biết Lý Hoàn muốn gì không?

Nhơn hỏi thêm, Lệ Hồng yên lặng.

- Chị Hồng này! Nhơn nói. - Tôi hiểu Lý Hoàn hơn chị. Gia đình giàu có, lại đã từng đặt chân đến khắp nơi trên thế giới, ném đủ mọi thứ mùi vị. Nhiều người tưởng Hoàn như vậy là một playboy. Nhưng thật ra, Hoàn cũng là con người sống bằng nội tâm chứ không phải là thứ hời hợt.

Lời của Nhơn làm Hồng nhột nhạt. Như vậy Nhơn cho ta là người hời hợt ư?

- Phải nói thật một điều là - Chị cũng không phải là người đàn bà đẹp nhất mà Lý Hoàn đã gặp. Nếu chị theo dõi kỹ chị sẽ nhớ, lúc trước Hoàn đã từng đính hôn với con của một ngài bộ trưởng, rồi còn những dư luận quanh mấy cô ca sĩ, minh tinh màn bạc... Như vậy chị thấy là... Hoàn nào phải duy nhất

chỉ có chị đâu?

- Nếu nói như anh thì Huệ Quân còn kém xa tiêu chuẩn của Hoàn.

Nhơn không nói chuyện đó, chàng quay lại vấn đề.

- Vì vậy, chị hẳn biết mục đích của tôi đến đây.

Lệ Hồng cười nhạt.

- Anh đừng hòng lay chuyện được tôi.

- Chị muốn sao cũng được, miễn đừng quấy rầy Huệ Quân nữa.

Lệ Hồng cười khẩy.

- Anh Nhơn! Anh hẳn rõ những người đàn bà như tôi mà? Đừng quên hạng nào ở xã hội này tôi đều quen biết. Chánh cũng như tà. Huệ Quân tốt nhất không nên chọc giận tôi.

- Nhưng chị cũng không nên chọc giận Lý Hoàn.

- Anh ấy làm gì được tôi chứ? Giết tôi à? Rồi Lệ Hồng cười lớn.

- Dám không? Tôi thách đấy!

Hùng Nhơn biết là cuộc thuyết phục đã thất bại.

- Anh hãy mang cái chi phiếu đó về đi!

- Chị Hồng! Tôi nghĩ chị là người đàn bà thông minh.

- Đừng có tán dương kiểu đó, vô ích. Anh về nói lại với Lý Hoàn, nếu cần con này sẽ mở một cuộc họp báo. Lúc đó xem thử ai xấu cho biết.

- Rồi chị sẽ hối hận.

- Không biết ai hối hận.

Hùng Nhơn đứng dậy, lấy tấm chi phiếu cho vào túi. Lệ Hồng không phải tay vừa, phải thông báo cho Lý Hoàn đề phòng mới được.

oOo

Dương Tú Bình nằm trên ghế salông dài trong phòng khách. Nàng đang đọc tiểu thuyết. Bình đọc có vẻ mê mẩn.

Bà Dương ngồi gần đấy, theo dõi từng hành vi nhỏ nhất của Bình.

Mỗi lần Bình nhìn lên đều thấy mẹ nhìn mình. Bình có vẻ bất an, nói.

- Mẹ! Con đâu có ngu mà tự sát mãi đâu? Sao mẹ lại trông con như giám sát tù binh vậy?

Bà Dương có vẻ không vui.

- Tú Bình, con đừng có nghĩ như vậy.

- Thế tại sao mẹ không đi làm, mẹ cứ ở nhà mãi vậy?
- Nhưng mà còn con? Sao con không tiếp tục trị liệu chứ?
- Con nào phải bệnh tâm thần đâu?
- Nhưng mà trước kia con đã được bác sĩ Lợi theo dõi gần một năm rồi.
- Ai nói cho mẹ biết chuyện đó?
- Bác sĩ Ngô Di Lợi cho mẹ biết.

Bình bất mãn.

- Đúng là một tay điên!

Bà mẹ không dẫn được hỏi.

- Thế chuyện của hai người ra sao rồi?
- Tú Bình ngồi dậy, có vẻ không hài lòng.
- Mẹ! Tại sao mẹ lại hỏi vậy? Người ta là bác sĩ, cao cao ở trên. Họ đâu có xem mình ra gì?
- Tú Bình, con đừng nói vậy. Mẹ cũng có nói chuyện điện thoại với cậu ấy mấy lần. Vả lại lần trước khi con gặp nạn, mẹ cũng đã trực diện tiếp xúc, mẹ thấy cậu ta cũng tốt đấy chứ.
- Tốt có gì hay đâu?
- Vậy chứ con còn đòi hỏi thế nào nữa?

Bà Dương nhìn con gái. Đưa con mà từ lúc chào đời đến giờ bà cứ phải khổ tâm với nó luôn. Bản chất hiền lành chỉ có tật đối kháng. Đi học thì cứ đối trường, bỏ học, chê thầy cô là dạy dở. Động một tí bất mãn, chán đời. Đã nhiều lần tự tử...

Vợ chồng bà đã khổ tâm quá nhiều. Không chỉ có vợ chồng bà ngay cả anh chị em của nó cũng đành bất lực. Không dám can thiệp. Để mặc Bình muốn làm gì thì làm.

Từ lúc mới lớn cho đến tuổi trưởng thành, Bình chưa hề có bạn trai. Bình sống khép kín như một chiếc bình có nắp đậy... Vậy mà chẳng ai biết. Nước trong bình cứ dậy sóng một cách không bình thường.

- Mẹ thấy con nên trả lời điện thoại bác sĩ Lợi.
- Để làm gì mẹ?
- Cậu ấy ngày nào cũng gọi đây nói lên hỏi thăm con.
- Vậy thì mẹ cứ báo cho hẳn biết là con chưa chết.

- Tú Bình! Sao con lại nói vậy?
 - Con biết mà... Mẹ lúc nào cũng tìm cách để đẩy con ra khỏi nhà.
 - Con nói vậy là thế nào?
 - Vậy chứ không phải sao? - Tú Bình buồn bã nói. - Từ khi con sinh ra tới nay Ba mẹ và các anh chị đã phải khổ vì con nhiều quá rồi... Vì vậy, con cũng không dám trách ai đâu.
 - Tú Bình! Mẹ thấy bác sĩ Lợi là một người tốt đấy con ạ.
 - Nhưng con không xứng với anh ấy.
 - Con thì hiền lành. - Bà Dương nói. - Nếu được bác sĩ Lợi chăm sóc mẹ nghĩ con sẽ hạnh phúc hơn.
- Dương Tú Bình chỉ ngồi yên lặng. Bà Dương nhắc lại.
- Cậu ấy muốn gặp con.
 - Nhưng con không thích.
 - Cậu ấy còn cho biết là có chuyện muốn nói với con.
 - Mẹ bảo hẳn đi nói chuyện với bức tường đi.
 - Con rõ là vô lý.
- Bà Dương lắc đầu nói. Dương Tú Bình cầm quyển tiểu thuyết đi thẳng lên phòng riêng.
- Bình không muốn nghe ai nhắc đến Ngô Di Lợi.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 15

Võ Trung Triết nắm tay Hải Lan giữa cái gió lồng lộng từ khơi thổi vào. Họ đi sát mé biển.

Bầu trời buổi chiều với cảnh hoàng hôn đỏ rực. Cuối ngày cảnh sắc như đẹp hơn.

Nhưng không hiểu sao, cả hai đều có tâm trạng gẫn như lạc lõng, mệt mỏi.

- Anh Triết này! Anh đang nghĩ ngợi gì đấy?

- Thế còn em?

- Em đang nghĩ về chuyện chúng mình. Triết nhìn qua Hình như em có cái gì phân vân?

- Vâng.. Bởi vì cuộc tình này không biết rồi sẽ đưa đến đâu?

- Em đang nghĩ đến chuyện kết thúc?

- Thế anh thì thế nào? Triết không biết trả lời sao. Bởi vì nếu cả hai lấy nhau bây giờ chưa hẳn là hạnh phúc. Nhưng nói ra thì nào nề quá. Triết đã thấy rõ. Cái ấn tượng về Hải Lan yên quý ngày nào đang phai mờ dần trong tim. Mặc dù Triết vẫn còn yêu Lan... Nhưng bây giờ... Chuyện không có Lan không sống được đã trở thành dĩ vãng.

- Anh Triết, em muốn nghe anh nói thật.

- Anh vẫn yêu em.

- Chỉ có yêu thôi sao?

Triết dừng chân lại, vòng tay qua vai người yêu.

- Anh hỏi thật em, bây giờ em có thể bỏ tất cả những gì em đang có để theo anh không?

Hải Lan yên lặng. Triết nói.

- Có lẽ chúng ta phải phấn đấu thêm mấy năm nữa nhưng dù có thế nào, anh cũng không để cho em phải khổ đâu. Anh sẽ cố mang lại hạnh phúc cho em.

- Thế còn hai con của em. Thi Huệ và Thi Linh thì sao?

Triết ngập ngừng.

- Chuyện đó còn tùy Lý Minh. Biết đâu anh ấy muốn giữ con lại?

Hải Lan bất mãn.

- Anh Triết, em thấy anh đã có nhiều thay đổi.

Triết biết chuyện đó chứ. Triết còn rõ hơn cái câu "chỉ có xa nhau, mọi thứ mới đẹp" nữa. Đã lâu lắm rồi, Triết đã bỏ một khoảng thời gian dài, chờ đợi hy vọng... Nhưng bây giờ thì Triết lại thấy cái thời gian chờ đợi kia đẹp biết bao. Giấc mơ bao giờ cũng tuyệt vời hơn thực tế. Nếu đời chỉ là mơ thì hay biết chừng nào. Triết không nói ra. Triết sợ làm Hải Lan buồn. Cũng tại Triết, Lan mới vượt ra khỏi đạo lý gia đình, Lan mới trở thành người vợ phản bội. Có thể nào thì Triết cũng có trách nhiệm trên phương diện đạo nghĩa này. Bây giờ Triết không thể bỏ rơi Lan được.

Có điều nếu vấn đề không giải quyết được thì tình yêu của hai người liệu có thể kéo dài được đến đâu?

Có lẽ Hải Lan cũng biết chuyện đó. Nhưng mà cái vết nứt của Lý Minh và Lan bây giờ lớn quá. Hy vọng làm lành trở nên mong manh. Nếu Trung Triết không dứt khoát, Lan không biết rồi tương lai sẽ thế nào.

Dù gì Lan cũng là đàn bà. Lời đàm phiến dư luận hắt hủi Lan không chịu nổi. Nhưng đã lỡ sa chân đến nước này, quay về liệu còn kịp không?

Hải Lan thấy buồn buồn.

- Huệ Quân biết chuyện chúng ta.

Triết nói làm Lan quay qua.

- Anh đã kể cho cô ấy nghe à? Anh gặp cô ấy bao giờ đấy?

- Anh có gặp cô ấy. Nhưng anh chưa nói điều gì thì Quân đã biết hết. Cô ấy rõ thông minh.

Hải Lan không biết là Triết nghĩ gì. Hối hận về chuyện mình đã làm ư?

- Cô ấy hình như đã đoán được hậu quả.

- Hậu quả gì?

- Lúc gần đây em không gặp cô ấy?

Triết hỏi. Lan cười.

- Lâu lắm rồi em không gặp. Cái ánh mắt của Quân thế nào ấy, nó khiến em nhột nhạt.

- Em thử gặp đi, biết đâu Huệ Quân sẽ giúp được ta.

- Anh Triết này. Anh cần gì cứ nói thẳng ra.

Triết im lặng, lầm lũi bước. Hải Lan chợt thấy đau thắt lòng. Có lẽ giữa nàng và Triết không có duyên nợ. Chỉ có thể làm người tình.

Đi thêm mấy bước, Lan chợt nói với Triết.

- Thôi anh về trước đi, em muốn ở lại đây một mình. Một lúc em sẽ về sau.

Triết có vẻ ngạc nhiên.

- Hải Lan. Sao vậy?

- Không có gì cả. Em muốn được yên tĩnh một chút.

- Anh không muốn thấy em ngồi một mình ở bãi biển nghĩ vẩn vơ.

Lan cười.

- Anh sợ em tự tử à?

- Đừng có nói bậy.

Hải Lan quay người nhìn ra biển. Biển khơi bao la rộng lớn quá. Ngồi một mình ở đây biết đâu sẽ được mặc khải những điều phải làm.

- Anh cứ về đi.

- Vậy một lúc em về sau nhé?

- Vâng, chẳng có gì đâu.

Võ Trung Triết nhìn Lan, biết Lan có điều muốn suy nghĩ, chàng nói.

- Thôi được, anh sẽ đi một vòng xuống chợ, nửa tiếng đồng hồ nữa anh sẽ quay lại đón em.

- Một tiếng đi.

- Nhưng em phải bảo trọng nhé!

Hải Lan gật đầu. Chuyện đó Lan hiểu. Bây giờ là lúc cần phải tỉnh táo nhất để suy nghĩ. Không thể để tình yêu làm mù quáng, cũng không thể viện dẫn những lục đục trong gia đình để biện hộ. Mà phải cân nhắc thật chính xác.

Mọi thứ phải chi chỉ là một giấc mơ thì hay biết chừng nào...

oOo

Huệ Quân không biết chuyện gì đã xảy ra mà Ngô Di Lợi lại quỳnh quáng lên như bị lửa đốt. Qua đây nói anh chàng muốn gặp Quân ngay.

Khi Quân đến nơi mới thấy một thảm trạng đau lòng. Lợi với khuôn mặt bơ phờ của mấy đêm mất ngủ, đầu tóc rối bù, mắt thâm quầng. Lợi giống như một người điên. Quân hỏi.

- Chuyện động trời gì xảy ra thế?

Lợi nói ngay.

- Cả tuần nay, cô ấy không thèm nhìn đến mặt tôi.

- Thế anh có đi tìm Bình không?

- Cô ấy lánh mặt, cương quyết không tiếp.

- Nghiêm trọng vậy à?

Rồi Huệ Quân nói đùa.

- Cô ấy không chịu làm cô dâu thì tôi xin thay vậy.

- Trời ơi, Huệ Quân! Đến nước này mà cô còn đùa được ư? Tôi muốn đứt bóng đến nơi rồi.

- Bộ anh tưởng tôi yên ổn à? - Huệ Quân nói. - Lúc gần đây không biết ai lại ác ý, nửa đêm nửa hôm cứ gọi dây nói đến đe dọa, rồi còn cái hộp thư nữa. Hôm nào cũng có mấy cái nặc danh. Chắc tôi điên mất, phải đến bệnh viện tìm anh thôi.

- Cô chọc giận ai vậy?

- Nhiều lắm! Huệ Quân nói. - Tôi chẳng chọc ai mà cứ bị mang tiếng là cướp bạn trai của người khác.

- Ai bảo thế?

- Cái cô bạn Dương Tú Bình của anh cũng nghĩ như vậy.

Ngô Di Lợi cười.

- Giờ này mà Quân còn nói đùa được ư.

Quân đi vào vấn đề.

- Thế anh cần gặp tôi làm gì nào?

- Tôi biết Quân làm người nói năng hoạt bát. Nên nhờ Quân đi làm thuyết khách.

- Thuyết khách à? - Quân trợn mắt. - Anh nghĩ tôi là người thế nào? Ăn cơm nhà vác gà voi cho thiên hạ? Muốn nhờ tôi thuyết phục Bình phải không? Tôi thấy ở đây về phía cô ấy không có vấn đề gì. Cái quan trọng ở đây là phía gia đình anh. Anh có khai thông được chưa? Nếu chưa tôi không dám can dự đâu, mẹ anh sẽ chửi chết.

- Huệ Quân, đừng quên chúng ta là bạn nhé.

- Bây giờ anh đem tình bạn bè ra ràng buộc tôi à?

- Thì cứ giúp đi.
 - Tôi làm sao thuyết phục Bình được? - Quân nói. - Vừa không quen biết, không hiểu chuyện thì nói gì bây giờ.
 - Tôi biết là Quân làm được việc mà.
 - Được cái khi gì?
- Lợi thở ra.
- Để tình trạng này kéo dài chắc tôi chết mất.
 - Anh yêu cô ấy đến độ như vậy ư?
 - Vâng và tôi rất sợ... Rồi sẽ không cứu kịp Bình. Mà chuyện đó thì tôi không muốn... Tôi chẳng muốn mất Bình.
 - Mệt thật!
 - Hết giờ làm việc tôi sẽ đưa Quân đến nhà cô ấy.
 - Thế còn anh?
 - Tôi sẽ đứng bên ngoài chờ kết quả.
 - Ố! Tuyệt vời. Một mối tình say đắm. Sao anh lại tốt với Bình như vậy? Ước gì...
 - Tôi sẽ không bao giờ quên ơn Quân đâu.
 - Thật chứ?

oOo

Dương Tú Bình tiếp Huệ Quân, rồi đưa thẳng vào phòng riêng của mình. Bình chỉ ghế cho Quân ngồi, còn mình thì ngồi nơi mép giường.

- Chị tìm tôi có việc gì?
- Quân đi thẳng vào vấn đề.
- Anh Lợi nhờ tôi đến đây.
 - Chị tốt quá!
 - Tất cả chỉ vì tình bạn bè. - Quân nói và nhìn thẳng vào mắt Bình. - Anh Lợi muốn gặp chị.
 - Nhưng tôi không muốn.
 - Tại sao vậy?
 - Vì không thích.

Bình nói, Quân biết là Bình cũng gàn như mình. Một sự trùng hợp lạ lùng làm Quân bật cười. - Sao chị giống tôi quá vậy.

- Cảm ơn chị.
- Chị Bình này, chị biết không, anh Lợi và tôi rất thân nhau, chúng tôi là láng giềng của nhau mười bảy năm trời, tôi rất hiểu anh ấy, chính vì vậy mà hôm nay mới dám đến đây nói chuyện với chị.
- Nhưng giữa tôi và anh ấy bây giờ đâu còn cái gì nữa?
- Hôm trước chị đã nhận lời cầu hôn của anh ấy.
- Nhưng tôi đã không đủ điều kiện làm thành viên của gia đình anh Lợi.

Huệ Quân biết cái mặt cảm của Bình, nàng nói:

- Thế hệ già và trẻ thường có những vách ngăn. Hôm ấy tôi cũng có mặt ở đây, tôi biết. Bình thì quá thật thà, không có gì che đậy nên...

Rồi Quân cười nói.

- Tôi còn nhận thức thêm một điều nữa. Từ tiềm thức của Bình đã có một sự đối kháng. Đối kháng với cái truyền thống nề nếp cũ. Bên cạnh đó, Bình như muốn tìm hiểu xem anh Lợi trong trường hợp đó sẽ phản ứng ra sao.

Dương Tú Bình chỉ cười khi Quân nói.

- Tôi thì mù mờ... Không biết là tình yêu của hai người đến mức độ nào, nhưng tôi biết anh Lợi rất yêu chị.

- Thật không?

- Hai người rất xứng đôi nhau.

- Tại sao?

- Vì có những cái lỗ khuyết cho nhau. Anh Lợi thích được chăm sóc người khác. Còn chị, chị lại cần một người yêu thương chiều chuộng mình.

- Đó là điều kiện đủ để đưa đến hôn nhân?

Huệ Quân nhún vai.

- Quý vị đã có hơn những người khác một điều kiện, như vậy còn chưa đủ sao? Anh ấy còn là một tiến sĩ về tâm lý học nữa...

- Vậy tại sao chị lại không yêu anh ấy?

Bình hỏi, Quân đáp nhanh.

- Có chứ, nhưng tình cảm của chúng tôi có mức độ. Sau nhiều năm suy nghĩ, tôi thấy đấy chưa phải là tình yêu.

Thái độ của Quân làm Bình có vẻ dụi mắt, Quân lại tiếp.

- Còn cái trở ngại bên gia đình anh Lợi thì tôi thấy không thành vấn đề.

Anh ấy có thể thuyết phục... Cái quan trọng ở đây là tình yêu của chị, anh ấy đang cần.

- Nhưng sống với anh Lợi có nghĩa là tôi sẽ hại anh ấy. Không mang lại được hạnh phúc đâu.

Bình buồn bã nói và thông thêm một câu.

- Tôi còn làm anh ấy xấu hổ.

- Anh Lợi không phải tầm thường như vậy.

- Nhưng tôi là một cô gái không bình thường.

Quân nói.

- Chị Bình này, tại chị khiêm tốn quá đấy. - Huệ Quân vừa cười vừa nói. - Chị biết không, phái nữ bây giờ ít có ai chịu nhìn thẳng vào sự thật. Họ thích phô trương một cách giả tạo, chứ không có mấy người như chị.

- Cô cho là cô hiểu tôi?

- Nhờ ở gần anh Lợi nên tôi cũng bị nhiễm một chút nghề nghiệp của anh ấy, nên mới dám mạo muội nhận xét như vậy.

Dương Tú Bình nghi ngờ nhìn Quân. Quân lợi dụng cơ hội hỏi ngay.

- Sao chị chấp nhận gặp anh Lợi chứ?

- Để tôi nghĩ lại.

- Còn nghĩ ngợi gì nữa. - Quân nói. - Anh ấy đã đợi khá lâu.

- Được rồi, tôi sẽ liên lạc với anh ấy sau.

- Chờ gì nữa. Anh ấy đang đứng bên ngoài kia.

Dương Tú Bình chột lúng túng.

- Hay là để ngày mai đi... Để tối nay tôi nghĩ lại đã.

- Làm khó dễ gì nữa!

Không phải là khó dễ, nhưng như vậy nó rõ ràng hơn, vội vã quá khi gây hối tiếc.

- Thôi được! - Huệ Quân nói. - Vậy chị nhớ nhé, đừng quên điện thoại báo trước nhé.

- Vâng.

- Tôi mong là sẽ sớm nhận được tin vui của anh chị.

Dương Tú Bình lắc đầu đầu.

- Chị đừng có hy vọng quá!

- Nhưng người ta sống được ở đời là do hy vọng mà.

Hai người con gái nhìn nhau cười. Quân có vẻ vui hơn, và ít ra nàng cũng hoàn thành được nhiệm vụ.

oOo

Huệ Quân bước ra khỏi nhà Bình được Lợi đón như một thượng khách.

Lợi đưa Quân về gần tới nhà nàng, lúc Quân xuống xe, Lợi không ngần được xúc động, ôm ghì lấy Quân hôn nàng một cái.

- Tôi sẽ đời đời nhớ ơn Quân.

Lợi sung sướng nói, Quân đẩy Lợi ra.

- Anh không trả tiền công còn định lợi dụng nữa à?

- Quân cần bao nhiêu?

- Ô bữa nay xộp thế? à chẳng qua vì cô nàng thôi... Nhưng mà số tiền đó anh giữ lại đi. Để dành làm đám cưới vậy. Quân nói, và Lợi nháy mắt với Quân.

- Không chịu lấy tiền, thì hôm lễ cưới, bạn sẽ đóng vai bà mai cho tôi vậy.

Lợi nói lại thừa cơ hôn Quân một lần nữa. Quân đẩy ra.

- Thôi đủ rồi quay về nhà mà tư tưởng đi. à... Về liền đi, coi chừng người đẹp đang gọi cho anh đấy.

- Quân hôm nay tuyệt vời quá biết không?

Lợi nói lớn, rồi mới chịu rồ máy cho xe chạy mất.

Huệ Quân lắc đầu. Nàng không hề để ý đến là trước cửa nhà mình cũng có một chiếc xe đang đậu.

QUYỀNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 16

Lý Hoàn đặt cả hai tay lên vô lăng, nhìn cảnh trước mặt mà cả người như hóa đá.

Tại sao họ lại cuồng nhiệt thân mật như vậy? Hoàn thấy gã đàn ông kia hôn Quân mà nổi nóng, muốn nhảy xuống đấm cho gã mấy đấm.

Cái cô nàng Huệ Quân này coi bộ không vừa. Có những mấy người bạn trai. Hoàn cũng đã thăm dò trước đó rồi chứ? Nhưng sao chẳng thấy gì cả. Vậy là họ mới quen nhau đây ư? Nhưng sao lại quen một lúc nhiều người thế này?

Hoàn bực dọc rồi lại tự trấn an.Ồ! Huệ Quân còn độc thân mà, ta lấy quyền gì không cho phép cô nàng có bạn trai chứ?

Nhưng thôi chuyện coi như đã quạ Quân đang đi về phía chàng, Hoàn đợi đến lúc Quân vừa đến gần, mở cửa ra, kéo tọt Quân vào xe. Tất cả thật bất ngờ, Quân chưa kịp kêu lên thì một nụ hôn đã bịt kín môi nàng. Nụ hôn thật đậm đà.

- Quân không ngờ là tôi phải không?

Hôn xong, Hoàn hỏi. Quân giận dữ cắn mạnh lên tay Hoàn, làm Hoàn phải buông ngay Quân ra.

- Anh làm gì vậy?

- Tôi sợ cô thích thú quá, nên phải nhắc nhở cô.

- Thích thú? Cái gì?

- Thì những nụ hôn ban nãy.

Hoàn nói mà nóng mũi. Quân liếc nhanh về phía chàng.

- Anh đã trông thấy hết rồi à?

Hoàn gật đầu.

- Nhưng chuyện đó, nào có dính líu gì đến anh đâu?

- Tại tôi không thích.

- Anh thích hay không mặc anh.

Quân tỏ thái độ. Hoàn trừng mắt.

- Hẳn là ai vậy?

- Bạn.

- Thế còn tôi?

- Cũng vậy.

Quân nói, thái độ ngang bướng của Quân như chọc tức Hoàn. Chàng lại cúi xuống ghì chặt lấy Quân. Quân không làm sao phản ứng kịp. Một nụ hôn thứ hai. Quân chơi với như người rơi tọt xuống biển, phải bám chặt lấy thanh gỗ mục.

Phải nói là Hoàn có một kỹ thuật hơi tuyệt vời. Sau đó Quân lùi ra sau, trừng mắt nhìn Hoàn.

- Em làm sao vậy?

- Ai cho phép anh làm chuyện kỳ cục đó chứ?

- Nhưng tôi cũng là bạn của Quân cơ mà.

Quân trợn mắt, rồi cho một quả đấm thật mạnh vào ngực Hoàn, khiến Hoàn kêu lên.

- Ồ, không lẽ em còn phân hạng bạn trai nữa à?

- Ờ!

Quân tức lý nói. Hoàn hỏi.

- Thế với Quân, tôi là gì?

- Anh chẳng là cái gì hết!

- Ồ! Huê Quân!

Hoàn kêu lên. Quân nói lớn.

- Anh không có quyền gọi tôi bằng tên tộc. Một người xa lạ không có quyền gọi người khác bằng tên, anh biết không?

- Nhưng mà... cái người xa lạ đó vừa mới hôn em cơ mà...

Hoàn nói, Quân đuối lý vùng vằng bước xuống xe. Nhưng Hoàn đã kéo lại.

- Em không có quyền bỏ xuống trong lúc này.

- Anh định làm gì tôi nữa chứ?

Quân vung tay lên như sắp tát vào mặt Hoàn.

- Làm gì dữ vậy... Tôi muốn mời Quân đi dùng cơm tối với tôi.

- Tôi không thấy đói.

- Quân chẳng có một chút tình cảm gì với tôi cả sao? - Mắt Hoàn nhìn

Quân tha thiết - Quân quên là... Quân còn nợ tôi một lần... Ồ! Cái lần tôi cứu người đẹp khỏi bệnh trong mưa đó?

Quân nhìn Hoàn bất giác thấy lòng dịu hẳn. Anh chàng này cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

- Thôi được, tôi sẽ đi ăn tối với anh. Nhưng như vậy có nghĩa là hết nợ rồi nhé?

- Chuyện đó thì tôi không biết.

Hoàn nói và cho nổ máy xe. Chiếc xe trờ tới. Cái dư âm của nụ hôn ban nãy hình như còn phảng phất trên môi Quân.

o0o

Võ Trung Triết đưa Hải Lan về tận cửa. Không ngờ người ra mở cửa cho hai người lại là Lý Minh.

Một tình huống ngọt ngào cho cả ba người.

Lý Minh cố tỏ ra là một người trầm tĩnh, phong độ, nhưng lòng lại sôi sục. Thuốc súng chực chờ nổ tung.

Triết biết trong tình huống này, chàng ở vào vị thế yếu và bất lợi nhất. Chàng chực rút lui nhưng để một mình Hải Lan gánh mọi hậu quả trong lúc này là vô trách nhiệm, là bất nhân, nên Triết cũng gắng gồng mình chịu trận.

Chỉ có Hải Lan là bình thản, tự nhiên nhất trong ba người.

Cả ba chỉ đứng yên lặng. Lý Minh mở lời trước.

- Hải Lan, sao em không giới thiệu gì cả vậy?

Triết không đợi Lan lên tiếng, đưa tay ra bắt lấy tay Minh và tự giới thiệu.

- Tôi là Võ Trung Triết!

Hai người đàn ông bắt tay nhau một cách lịch sự. Minh nói.

- Mời anh vào nhà ngồi chơi!

Nhưng Hải Lan đã cản ngăn.

- Anh ấy có việc cần đi ngay.

Triết liếc nhanh sang Lan, nhưng Lan đã nói:

- Anh về đi, tôi và chồng tôi có chuyện riêng cần bàn.

Võ Trung Triết biết là sự hiện diện của mình sẽ chỉ làm rối thêm, nên lúng túng chào Minh rồi mới bỏ đi.

Lan vào nhà trước, Minh theo sau. Chàng cố dằn lăm, bằng không đã tát tai Lan trước cửa nhà.

- Cô nói cho tôi xem nào?

- Anh muốn biết điều gì?

- Sự thật của hai người.

Hải Lan cười nhạt.

- Sự thật à? Nó chỉ khiến anh tự ái.

Lý Minh đã đoán biết vai trò của gã đàn ông kia. Nhưng chàng muốn biết sự thân mật của hai người đến mức độ nào rồi? Tại sao Hải Lan lại bình thản coi đây như chuyện tự nhiên vậy?

Cuộc hôn nhân này đã đến hồi kết thúc rồi ư?

Có lẽ Lan chờ Minh đưa ra ý kiến ly dị trước. Nhưng mà... Chợt nhiên mãi đến bây giờ Minh mới cảm thấy mình không muốn mất Lan. Chỉ mới nghĩ đến chuyện đó thôi, Minh đã thấy bối rối.

Hai người cứ thế nhìn nhau yên lặng. Thời gian như chậm chạp trôi qua. Cuối cùng Minh thấy không thể yên lặng mãi.

- Hải Lan, em nói đi Sự thật thế nào? Em biết đấy...

Không thể giữ kín mãi chuyện gì.

- Em và anh ấy...

Hải Lan bắt đầu nói. Nhưng vừa nói được mấy chữ, Minh lại chặn ngang.

- Thôi không cần nữa.

- Ủa, anh vừa bảo tôi nói sự thật cơ mà.

Lý Minh đau khổ hét.

- Em không có quyền dùng cách đó để trả thù tôi! Em nên nhớ là chúng mình còn hôn nhân cơ mà.

- Thế còn cái cô nàng Châu Bội Thi?

Hải Lan bình thản hỏi.

- Có nghĩa là em trả thù tôi?

Minh hỏi. Nhưng Hải Lan bây giờ cũng không biết tại sao mình quay về với Triết. Định tìm cái gì ở Triết chứ?

- Em nói tôi nghe đi chứ?

Minh lặp lại, Hải Lan lắc đầu.

- Em cũng không biết... Em đã quen với anh ấy mười năm trước, cũng giống như anh đã từng quen với Châu Bội Thi... Còn chuyện của em với anh thế nào, em nghĩ là hẳn anh không muốn nghe đâu... Cũng như chuyện anh với Bội Thi vậy.

- Nhưng tôi và em khác nhau.

Minh hét, Lan lắc đầu.

- Anh đừng có mang cái chiêu bài "Anh là đàn ông" ra ở đây nữa, nó đã hết tác dụng.

- Hải Lan! Em có biết là tôi đã tin tưởng em thế nào không?

Minh nói và Lan không biết nên cười hay khóc với câu nói này. Ngày xưa đọc báo - có một chuyện gia về gia đình đã đưa ra cái ý kiến thế này. "Trong thời buổi hiện đại. Xã hội đã đưa đẩy gia đình đến vực thẳm phá sản. Có nhiều nguyên nhân ngoại tại khiến con người viển đốn lý do để khiến cho cuộc sống xấu đi. Nhân quyền, sự bình đẳng thời thượng, nhu cầu vật chất..." Phải chăng vì vậy mà con người không còn tư tưởng hôn nhân. Hải Lan không muốn viển đốn lý do để biện hộ cho chính mình nhưng nàng cũng không muốn Minh đem trách nhiệm ra trấn áp. Ở đây, cả hai đều có lỗi. Lan nghĩ.

Lý Minh hỏi.

- Huệ Quân biết chuyện này không?

- Tại sao lại có chuyện dính líu đến cô ấy?

- Quân không hề cản ngăn em sao?

Hải Lan yên lặng, Minh tiếp.

- Anh biết, những người viết tiểu thuyết họ hay lăng mạn, mơ mộng, nhưng ở trường hợp này, anh muốn rõ là Quân có cản ngăn em không?

- Có!

- Vậy sao em lại không nghe theo?

- Thế còn anh? Anh làm gì?

- Anh mà sớm biết chuyện này... có lẽ là anh đã giết em!

Minh nói như hét.

- Vậy thì bây giờ anh ra tay còn kịp cơ mà?

- Em đừng có trách tôi!

- Bây giờ anh định sao?
- Còn em?
- Em nghĩ, em giao cái quyền quyết định đó cho anh.
- Có lẽ, phải cần thời gian - Minh nói - Chuyện này phải suy nghĩ kỹ càng. Minh nói và Hải Lan lặng lẽ xách ví lên lầu.

Minh hỏi với theo.

- Hải Lan! Em có thấy hối hận không chứ?
- Em không biết.

Lan nói mà nước mắt chực muốn rớt ra. Nàng cố đi thẳng người. Nhưng mọi thứ đang tan rã trong nàng.

oOo

Ngô Di Lợi và Dương Tú Bình từ phòng triển lãm bước ra. Họ đang đi về phía vườn hoa.

Bình có vẻ tươi tắn hơn lúc trước. Lợi và Bình đã thỏa hiệp nhau, tạm thời không đề cập đến chuyện hôn nhân trong lúc này. Phải có một thời gian tìm hiểu, cảm thông, nếu muốn cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Lợi chỉ nói.

- Bao giờ em thấy chín muồi, cứ báo cho anh biết.
- Em sợ anh, anh quá biết rõ em.
- Tú Bình! Em phải nhìn thẳng vào sự thật, đừng né tránh.
- Anh hiểu em là được.
- Nhưng như vậy là không công bằng.

Lợi nói. Bình lắc đầu.

- Trên đời này có gì công bằng đâu? Mới sinh ra đã bất công. Cảnh giàu nghèo. Mức sống. Giai cấp xã hội. Ngay cả tình yêu. Vì vậy em hiểu anh thì cũng chưa chắc là anh hiểu em.
- Em nói như người xa lạ.
- Gần như mỗi người đều có cái xa lạ của mình.
- Thế em có định lấy một người xa lạ không?
- Anh không phải là người xa lạ.
- Vậy thì em đã hiểu anh cỡ nào?

Bình ngồi yên, Lợi nói.

- Anh dám chắc là mãi bây giờ em cũng chưa biết rõ anh là người gốc gác ở tỉnh nào. Năm nay bao nhiêu tuổi.

- Em tin điều Huệ Quân đã nhận xét.

Bình nói. Lợi không hiểu.

- Em nói thế là thế nào?

- Huệ Quân nói, anh là con người đáng tin cậy, có thể trao thân mà không sợ lầm lẫn.

- Em không sợ Quân xạo ư?

- Không. Quân nhận xét anh là người tốt và em tin lời Quân.

Lời của Bình làm Lợi vô cùng cảm kích Quân.

Không biết phải cảm ơn Quân thế nào.

- Thế còn anh? Anh có thất vọng gì về em không?

- Không, nhưng mà anh mong là... em hãy tự tin hơn.

- Chuyện đó hẳn cần thời gian. Em muốn tự mình đạt được, đừng ai gây áp lực với em.

Lợi xiết chặt tay Bình nói:

- Tú Bình, em nên hiểu là... Vì yêu em, anh mới yêu cầu, mới mong mỗi em tự tin và độc lập. Anh muốn em sống vui. Anh không muốn một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ phải hồi hộp lo lắng... không biết em thế nào.

Lợi không dám nói thẳng là... không biết em tự sát lúc nào.

- Em...

- Em biết không, cứ sợ hãi mất em là cả một sự đau khổ.

- Anh đã từng kinh nghiệm?

- Vâng. Chính vì vậy mà anh không muốn chuyện này xảy ra nữa.

- Em sẽ cố gắng.

- Phải tập sống tự lực em ạ! Và như vậy có nghĩa là em đã sống cho anh.

- Vâng.

Bình nhìn Lợi. Tương lai rực sáng trong mắt nàng.

QUỲNH ĐAO

Hương cỏ dại

Chương 17

Cuộc sống phẳng lặng của Huệ Quân bắt đầu bị xáo trộn. Hôm qua Lý Minh với hơi rượu nồng nặc, đã tìm qua nhà Quân, kể lể rồi chảy nước mắt. Lần đầu tiên Quân thấy người đàn ông ấy khóc.

Phải chăng vì chuyện của Hải Lan và Trung Triết? Quân không dám khẳng định. Bởi vì Minh đã nói năng rất lộn xộn. Quân phải đợi Minh dịu bớt cảm xúc, mới đưa trả anh chàng về nhà.

Hải Lan có mặt ở nhà, nàng không hề ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ nói lời cảm ơn Quân, rồi đưa chồng về nhà.

Quân đứng ngẩn ra đó. Cuộc sống rõ là phức tạp. Quân chợt nghĩ đến những người đàn ông quay chung quanh mình. Võ Trung Triết với cái chiều sâu tâm hồn lúc đầu đã lay động Quân, rồi Lý Hoàn xuất hiện.

... Cái nhiệt tình, cái kinh nghiệm sống, cái quan tâm và cả nụ hôn của Hoàn làm hình ảnh Triết mờ dần... Nhưng rồi Quân lại thấy bóng đen Trương Lệ Hồng lớn quá... Những sự quấy nhiễu gần đây khiến Quân âu lo Lý Hoàn có bảo đảm thế nào, Quân cũng không an tâm được.

Có tiếng chuông cửa reo.

- Ai đấy!

- Võ Trung Triết đây.

Quân bước ra mở cửa. Võ Trung Triết hôm nay có vẻ hốc hác. Có cả mùi rượu quyện lẫn thuốc lá.

Thế này là có chuyện phải nghe nữa rồi, Quân nghĩ.

- Anh có cần một ly trà nóng để giải rượu không?

Quân hỏi, Triết lắc đầu.

- Anh đến đây làm gì? Có chuyện muốn nói?

Triết nhìn lên.

- Huệ Quân này. Cô có biết là cuộc tình của tôi với Hải Lan đã kết thúc rồi không?

- Tôi nghĩ thì không hẳn như vậy. - Quân vừa cười vừa nói.- Anh phải nói

là nó đã thăng hoa... Tình yêu của anh dành cho Hải Lan bây giờ phải vượt khỏi tình cảm trai gái thường tình, để đến với cái cao cả hơn. Không nên nghĩ rằng phải có Lan, được Lan mới là hạnh phúc.

- Có lẽ Quân nói đúng.

- Anh Triết, tôi có óc tưởng tượng phong phú à?

- Không biết là tôi có làm được không, nhưng nếu tôi lặng lẽ bỏ đi, Hải Lan sẽ nghĩ gì về tôi? Một người đào ngũ?

- Không, Hải Lan sẽ hiểu anh!

- Có điều tôi sợ Hải Lan sẽ gặp chuyện thiệt thòi. Nếu Lý Minh biết hết, thì Lan có thể bị mất tất cả. Mà nếu vậy thì lỗi lầm do tôi gây ra rất lớn! Tôi là một kẻ phá hoại!

- Đừng có dẫn vạt mình như vậy. Anh nghĩ thế nào thì chuyện đó cũng đã xảy ra rồi.

Quân nói và nhìn cái dáng thiếu não của Triết, Quân chợt thấy thương cảm, nàng tiếp:

- Anh biết không, anh Lý Minh chồng chị Hải Lan vừa đến gặp tôi, anh ấy buồn não tự trách. Có lẽ vì thấy mình cũng có lỗi phần nào. Bởi chuyện hôn nhân là chuyện của đôi bên. Nếu một trong hai phía có sa lầy, thì phía còn lại cũng phải có trách nhiệm.

Triết thở dài.

- Cô nói để an ủi tôi đó chứ? Nhưng điều đó vẫn không làm cho lương tâm tôi bớt cắn rứt.

Lời Triết thật yếu đuối. Quân nhìn Triết, bất chợt có sự so sánh. Bây giờ thì Quân biết tại sao mình có cảm tình với Hoàn hơn rồi. Hoàn kiên quyết, quả đoán, không kể bất cứ một trở ngại nào ngăn cản, khi đã muốn làm.

- Cô có biết là... hiện tôi còn băn khoăn nữa không?

Triết hỏi, Quân lắc đầu.

- Chính cô đấy!

- Tôi?

Quân ngạc nhiên.

- Vâng... Cô chẳng thấy là... Tôi cũng có tình cảm với cô nữa ư?

- Vậy là không được.

- Vâng tôi hiểu. Tôi đã yêu Hải Lan, tôi không có quyền yêu Quân, nhưng mà, Quân là một cô gái thông minh, tế nhị, không có người đàn ông nào đối diện với Quân mà không bị lôi cuốn.

- Xin cảm ơn anh.

- Thế Quân có thể cho tôi biết người đàn ông tốt phúc của Quân là ai không?

- Chưa ai cả.

Quân nói làm Triết nuôi hy vọng, nhưng hy vọng lại tắt ngay. Triết biết chuyện giữa chàng và Lan. Quân đã rõ khá nhiều, bây giờ có thể nào Triết cũng không thể quay sang Quân được.

- Anh Triết này! Tôi thấy thì anh không nên nghĩ ngợi nhiều quá. Thời gian chắc chắn là liều thuốc hay, nó sẽ làm nhạt nhòa tất cả.

Triết đứng dậy.

- Nếu rảnh rồi, Quân nói chuyện với Lan giùm tôi nhé.

- Không biết là chị ấy có chịu nghe tôi nói không. Thế sao anh không trực tiếp...

- Tôi à? Không được - Triết nói. - Bây giờ, tôi chỉ làm cho cái không khí gia đình của Lan trở thành khó thở hơn thôi, chứ chẳng giúp ích được gì.

Rồi Triết kết luận:

- Mãi đến lúc này tôi mới hối tiếc, phải chi tôi chịu nghe Quân từ đầu thì...

- Thôi đừng tự hạ mình nữa, không ích lợi gì đâu.

oOo

Hải Lan ăn chẳng thấy ngon tí nào, mặc dù bữa cơm chiều nay do Quân mời ở một nhà hàng khá nổi tiếng.

Quân ngồi đối diện với Lan, đặt nĩa xuống, Quân uống một hớp trà đá rồi nói:

- Lâu quá rồi mình không gặp nhau.

Lan chỉ gật đầu không đáp. Quân lại tiếp:

- Anh Triết có đến gặp tôi.

Hải Lan bình thản.

- Tôi biết. Hôm qua, tôi ngồi trong nhà nhìn ra thấy anh ấy đang đứng bấm chuông nhà cộ Hai người nói chuyện khá lâu đấy chứ?

- à, thì ra chị trông thấy.
- Tôi hiểu chuyện gì đã xảy ra - Hải Lan cười nhẹ. - Dù gì tôi cũng quen anh ấy hơn mười năm trời.
- Thế tại sao chị không dự liệu là chuyện sẽ đưa đến ngày hôm nay?
- Tôi không nghĩ, mọi chuyện nó xảy ra vượt khỏi ý muốn của mình. - Lan nói - Dù gì thì tôi cũng đã thua.
- Thế phản ứng của anh Lý Minh ra sao?
- Chúng tôi vẫn còn trong trạng thái chiến tranh lạnh.

Huệ Quân lo lắng.

- Chị liệu là rồi sẽ đưa đến tan vỡ không?
- Tôi cũng không biết - Lan nói - Chuyện của chúng tôi hiện nay chỉ có chúng tôi biết, còn gia đình, thân nhân thì họ vẫn nghĩ là hai đứa hạnh phúc lắm. Anh Lý Minh chưa có một thái độ rõ ràng.
- Anh ấy có thù Võ Trung Triết không?
- Không nghe anh ấy đề cập đến.
- Thế còn anh Triết, anh ấy không gặp chị lại sao?
- Không, chỉ liên lạc bằng điện thoại.

Huệ Quân nhìn Lan. Người đàn bà trước mặt có vẻ chấp nhận, chịu đựng.

- Thế hai cháu Thi Huệ và Thi Linh thì sao? Chúng có biết chuyện người lớn không?
- Hình như chúng không để ý.
- Chị Hải Lan này, có thể nào đi nữa, chị cũng nên đứng trên lập trường con cái mà suy nghĩ. Đừng để chuyện người lớn ảnh hưởng đến hạnh phúc của trẻ thơ.
- Tôi hiểu chuyện đó!

Lan nói và cho muống quậy quậy ly cà phê Ngay lúc đó, chợt nhiên có ba người đàn bà, dáng dấp cao lớn, mặt mày hung dữ tiến về phía Hải Lan và Huệ Quân.

Quân còn đang nghĩ ngợi chuyện của Lan, thì bọn họ đã đứng trước mặt nàng. Một người trong số đó hỏi.

- Cô là Huệ Quân phải không?

Quân nhìn lên, cảnh giác gật đầu.

Ba người đàn bà chẳng nói thêm gì cùng lúc nhào đến vung tay đánh Quân. Quân hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không biết đánh trả, chỉ đưa hai tay lên bảo vệ đầu và mặt.

Hải Lan thấy vậy hét lên. Mọi người đổ dồn đến.

Một mẹ đàn bà đập bể chiếc ly rồi ném về phía mặt Quân. Chiếc ly bể trúng ngay cườm tay Quân, lập tức một dòng máu tuôn dài.

Mẹ ta cười gằn nói:

- Đây chỉ là màn dạo đầu thôi nhé. Mi mà không chừa, lần sau sẽ có vết tích trên mặt của mi đấy.

Và nhanh chóng, họ kéo nhau rút lui, trước khi cảnh sát đến can thiệp.

Hải Lan xông quạ Cánh tay Quân hình như bị thương khá nặng, máu chảy không ngừng.

- Huệ Quân này! Chuyện gì vậy?

Tiếng gọi của Lan làm Quân hoàn hồn.

Quân còn sợ hãi, nhưng cố nói:

- Chị nhớ giữ chặt em. Có lẽ sắp ngất đến nơi đấy!

- Cố tỉnh táo một chút, tôi sẽ đưa Quân vào bệnh viện ngay!

Quân chỉ nghe Lan nói bóng thoáng bên tai và mắt Quân tối sầm lại.

QUỲNH ĐAO

Hương cỏ dại

Chương 18

Lý Hoàn nhận được điện thoại của Hải Lan, tức tốc đến ngay bệnh viện... Trần Hùng Nhơn cùng đi. Hùng Nhơn đi theo Lý Hoàn, lý do chính là để giúp Hoàn kiểm chế những xúc động bất ngờ, nếu có lý do phụ là để xem mặt Quân ra sao.

Lý Hoàn tỏ ra hết sức lo lắng. Chàng đi vào phòng cấp cứu.

Hải Lan ngồi cạnh Quân, chăm sóc bạn. Hoàn nắm lấy tay Quân mà run rẩy. Chàng không dẫn được cảm xúc.

- Huệ Quân!

Nhưng Quân đã rút tay lại, không thèm nhìn mặt Hoàn.

Hải Lan nói:

- Nhờ Huệ Quân cho biết số điện thoại của các anh, tôi mới liên lạc được.

Lý Hoàn hỏi:

- Chị có thể cho biết diễn biến câu chuyện ra sao không?

Thế là Hải Lan kể lại. Hoàn càng nghe càng giận, chàng nghiêng răng nói.

- Tôi sẽ giết nó!

Cả Lý Hoàn lẫn Trần Hùng Nhơn, lúc đầu nghĩ là Trương Lệ Hồng chẳng qua chỉ dọa thôi, không ngờ Hồng lại làm thiệt.

Nhơn liếc sang người con gái nằm trên giường bệnh. Cô gái không đẹp xuất sắc lắm, làn da nhợt nhạt, có lẽ vì sợ hãi, cũng có lẽ vì vết thương ở tay ra nhiều máu.

Nhơn nghĩ, nếu thật sự Hoàn yêu Huệ Quân, thì chuyện này sẽ không yên đâu.

Lý Hoàn quay sang Nhơn ra lệnh.

- Thôi, cậu đưa chị Lan đây về nhà giùm tôi.

Lan quay sang hội ý với Quân, Quân gật đầu.

- Chị Lan về trước nhé, hai cháu Thi Huệ và Thi Linh có lẽ đang chờ chị.

Hải Lan và Nhơn bước ra xong, bấy giờ trong phòng bệnh chỉ còn lại Quân và Hoàn.

Hoàn nói.

- Huệ Quân, anh lấy làm tiếc để chuyện xảy ra như vậy, anh thật có lỗi với em.

Quân giận dữ.

- Khi không rời họa ở đâu lại đổ ập đến với tôi.

- Chuyện này sẽ không xảy ra một lần nữa đâu.

Hoàn nói. Quân lắc đầu.

- Làm sao anh dám chắc như vậy?

Và Quân nói như mai mỉa.

- Anh đã từng tuyên bố là sẽ bảo vệ được tôi, chẳng ai làm gì được tôi cơ mà?

Lý Hoàn yên lặng, Quân lại tiếp.

- Không ngờ cô ta yêu anh say đắm như vậy, mới ra tay độc với tôi chứ?

Vậy thì anh Hoàn, hay là vầy, anh nên quay lại với Lệ Hồng thì hơn.

- Huệ Quân, sao em lại nói như vậy?

- Tôi nói thật đấy chứ.

Hoàn đau khổ nhưng cố nén lòng, chàng nhìn cánh tay đang băng của Quân hỏi.

- Vết thương ở tay có nặng lắm không?

- Phải may hết mười mũi kim. Nhưng chắc không sao đâu, có chăng chỉ để lại một vết sẹo nhỏ.

- Như vậy, đây chỉ là một đòn cảnh cáo.

- Và cô ta đã đạt được mục đích.

Quân nói và Hoàn biết là Quân nói thật. Thế này thì hỏng bét. Quân sẽ sợ hãi và lánh xa chàng.

Bất giác Hoàn cho tay vào túi, lấy thuốc ra đốt.

Quân nói.

- Yêu cầu anh đừng hút thuốc trong bệnh viện.

Hoàn đành dụi tắt thuốc, Quân tiếp.

- Tôi cho Hải Lan biết số điện thoại của anh, gọi anh đến đây là có mục đích đấy.

- Em muốn gì cứ nói.

Hoàn hỏi, và Quân với giọng cứng rắn tiếp:

- Tôi muốn là anh hứa chắc với tôi, từ đây về sau anh tránh xa tôi, để tôi yên và anh phải cho Lệ Hồng biết rõ chuyện này.

- Anh không làm được chuyện đó.

Huệ Quân khó chịu.

- Bằng không cuộc sống của tôi sẽ bị đe dọa. Những người như Lệ Hồng, cái gì cũng có thể làm được, anh biết không?

Và Quân hét lớn.

- Vả lại tôi muốn có một cuộc sống bình yên. Tôi chán quá rồi cái chuyện nửa đêm nửa hôm chuông điện thoại cứ reo, rồi những lời thô tục, mất dạy cứ rên rỉ bên tai. Tôi nào có tội tình gì chứ?

- Chuyện đó sao mãi bây giờ em mới cho biết? - Lý Hoàn giận dữ không kém. - Em không báo cho tôi để tôi có biện pháp ngăn chặn ngay. Chính vì em yên lặng nên mới có chuyện ngày hôm nay. Em biết không?

- Tại anh xem thường cô ta quá!

- Cũng tại em cứ yên lặng.

Quân lắc đầu nói.

- Tôi thấy thì cách hay nhất là anh đừng có quấy rầy tôi nữa. Tôi không thích hợp với cái lối sống hiện tại của anh đâu.

-Huệ Quân, hãy tin anh, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa mà. Anh sẽ đích thân đến gặp cô ấy!

- Anh không có quyền nặng tay với phụ nữ. - Quân nói. - Giải pháp hay nhất sao anh không làm? Anh đừng đến với tôi là xong chứ gì?

- Anh phải làm sáng tỏ chuyện này!

- Nhưng tôi cũng sẽ không lấy anh đâu. Tôi sẽ chọn một người nào khác.

- Tôi biết làm em sẽ không làm được điều đó. Vì em nên biết là hôn nhân rất hệ trọng, để dãi chỉ mang đến hậu quả xấu.

- Không lẽ không lấy anh là không có hạnh phúc? Còn lâu, xin lỗi anh. Tôi không phải là Lệ Hồng, tôi không cần kim cương, nhà lầu, xe hơi...

- Tôi cũng có tình yêu.

- Nhưng tôi sợ là chưa kịp lấy anh, đã phải ngã gục trên hè phố. Tôi yêu đời, tôi còn trẻ lắm anh ạ. Xin anh buông tha cho tôi.

- Sao em ưa bi kịch hóa như vậy?

- Cuộc đời là như vậy? - Quân cười nói - Cũng như chuyện xảy ra hôm nay, tôi nghĩ là chỉ có trong tiểu thuyết, trên phim ảnh không ngờ nó lại xảy ra ngay cho chính bản thân mình.

Lý Hoàn chẳng biết làm sao hơn là ngồi yên. Quân lại nói:

- Bây giờ tôi không muốn chuyện đó trở lại một lần nữa.

- Nhưng em làm vậy là tiêu cực. - Lý Hoàn không chịu được quát. - Vô tình em ngoan ngoãn để cô ta tin chắc là lúc nào bạo lực cũng chiến thắng, em hiểu không?

Huệ Quân không phải là không có tình cảm với Hoàn. Nhưng mà sự quấy rầy của Lệ Hồng đã làm cho Quân ngán ngấm. Quân sợ là cứ tiếp tục, chỉ mang đến tai họa cho bản thân thôi.

Quân nói để chọc tức Hoàn.

- Thú thật, anh cũng chưa đáng để tôi phải hy sinh vì anh. Do đó tôi năn nỉ anh, hãy rộng lòng từ bi mà buông tha cho tôi.

Lý Hoàn là người tự trọng, nên nói.

- Thôi được, tôi là đàn ông. Tôi không thể xin xỏ tình yêu mãi khi mà người ta không đồng ý. Có điều... tôi bảo đảm với Quân là... từ đây về sau, Quân sẽ không bị Lệ Hồng quấy rầy nữa, tôi có biện pháp rồi.

Rồi chàng quay đi. Quân nắm đó yên lặng nhìn theo. Mọi thứ như vậy là kết thúc rồi chẳng?

Quân cũng không biết.

oOo

Nhờ sự chăm sóc và trị liệu của Ngô Di Lợi, Tú Bình đã dần dần lấy lại niềm vui. Cuộc sống không còn bi quan. Bình đã hòa đồng được với mọi người.

Những chống đối bất lợi lúc đầu ở gia đình Ngô Di Lợi, theo thời gian cũng nguôi dần. Bình đã quay trở lại nơi đó và đã được tiếp đón tự nhiên.

Chỉ còn một tháng nữa là lễ cưới sẽ được cử hành. Bình có vẻ căng thẳng.

Lợi hỏi.

- Em làm sao vậy?

- Hơi thắc mắc một chút. Anh thấy em thế nào?

- Đẹp, dễ thương.
 - Còn gì nữa không?
 - Hiền lành, hơi nhút nhát...
 - Anh nói chỉ để lấy lòng em? Bình hỏi.
Lợi bước tới vòng tay qua người Bình.
 - Thế em có yên bản thân em không?
Bình gật đầu.
 - Em yêu gì nào?
Bình lặp lại những điều Lợi đã nói.
 - Sắc đẹp, vóc dáng, dễ thương, nhút nhát.
Lợi hôn nhẹ lên môi Bình.
 - Đấy, em thấy đấy, em cũng có những ưu điểm mà người khác không có...
Vậy thì em đã thấy tự tin chưa?
 - Cũng chưa rõ lắm.
 - Vậy thì... từ từ anh sẽ tập cho em.
Bất giác Bình hỏi.
 - Thế còn tình cảm của anh với Huệ Quân?
 - Đó chỉ là bạn.
 - Còn những cô y tá trong bệnh viện?
 - Chỉ liên hệ nghề nghiệp.
 - Máy cô bệnh nhân đẹp?
Bình hỏi tới, làm Lợi lúng túng.
 - Ô Bình! Chúng ta nào có còn là trẻ con nữa đâu? Em mà không tin cả anh, thì chỉ còn cách nhờ thời gian trả lời.
Bình nghe Lợi nói, cười xòa.
 - Nếu Huệ Quân lấy chồng, em mới dám tin anh.
- oOo
- Trương Lệ Hồng tin chắc là sớm, muộn gì Lý Hoàn cũng sẽ đến gặp nàng.
Và đúng như điều Hồng đoán. Hoàn đã đến.
Hoàn như một khối thuốc nổ sẵn sàng châm ngòi. Nhưng Hồng không quan tâm lắm, miễn Hoàn đến là Hồng vui.
- Anh mới đến đấy à?

Hồng cười thật ngọt đón Hoàn.

- Cô đã dẫn dụ được tôi đến đây. Cô đã thành công rồi đấy!

- Đó chính là vì em yêu anh!

Lý Hoàn lạnh nhạt.

- Cô là người đàn bà ác độc. Cô muốn bao nhiêu tiền nói đi, nhưng đừng có quấy rầy tôi nữa.

Trương Lệ Hồng cười khẩy.

- Chuyện cô ấy gặp nạn làm anh đau lòng lắm ư?

Lý Hoàn cố nén cơn giận xuống, chưa nói gì thì nghe Hồng tiếp.

- Sao? Cô ta chịu xa anh chưa?

- Tôi sẽ không để cô ấy xa tôi.

- Nếu anh bảo vệ được cô ta! - Lệ Hồng nói bằng giọng lưỡi uy hiếp. - Bằng không thì liệu đấy. Chỉ cần một chai axit vào mặt thì sống không bằng chết, anh thấy thế nào?

Lý Hoàn yên lặng, nhưng đến sát Hồng hơn.

- Cô liệu hồn đấy. Cái chuyện đó nó cũng có thể xảy ra với cả cô. Cô đừng hù dọa người khác mà quên mình. Tôi không để cô muốn làm gì thì làm đâu. Thế lực tôi hơn gấp trăm lần cô cơ mà.

Trương Lệ Hồng nhún vai.

- Tôi không sợ.

- Tôi cũng có cách khác bảo vệ Quân. Chẳng hạn đưa cô ấy ra nước ngoài.

- Tôi sẽ bám theo.

- Cần gì phải vậy? - Lý Hoàn giận dữ nói. - Vậy cô giết ngay tôi là xong chứ gì? Giải quyết được hết chứ gì?

Lệ Hồng nhìn Hoàn, chột hiệu là mình đã hết hy vọng.

- Anh Hoàn, anh yêu cô ấy đến độ như vậy sao?

Hoàn ôm đầu.

- Tôi không thể sống mà thiếu Quân được.

- Sao vậy? Anh chỉ mới quen cô ấy có ba tháng mà?

- Thời gian vô nghĩa với tình yêu.

Hoàn nói và bỏ ra ngoài. Lệ Hồng nhìn theo. Vậy là hết! Không còn hy vọng gì nữa!

Hồng chợt thấy không phải chỉ hận Quân thôi, mà còn thù cả Hoàn nữa.

QUỲNH DAO

Hương cỏ dại

Chương 19

Lý Minh bước vào phòng của Lan, thấy vợ đang ngồi đọc quyển "Tâm lý nhi đồng"

Đã lâu lắm rồi, Lý Minh không bước vào phòng này.

Lan nhìn lên, chờ đợi. Anh ấy vào đây định đề cập chuyện ly dị ư? Lan đặt quyển sách xuống.

- Có lẽ chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng.

Lý Minh mở đầu câu chuyện, Lan gật đầu yên lặng. Mọi chuyện bây giờ đã lỡ dở. Chuyện giữa Lan và Triết đã kết thúc, nhưng Lan biết sẽ không bao giờ Lan quên Triết.

Lý Minh lại nói.

- Hải Lan này. Anh nói và em suy nghĩ kỹ nhé. Vì điều mà em trả lời sẽ rất quan trọng với anh.

Lan đặt thẳng vấn đề.

- Anh muốn đề cập đến chuyện ly dị ư?

- không hẳn. - Lý Minh nói và cố giữ cho lòng thật thanh thản, khách quan.

- Còn có một số sự việc khác nữa.

- Vậy thì anh cứ nói. Nhưng chuyện giữa em và Trung Triết cũng đã kết thúc.

- Thật ư?

Lý Minh có vẻ không tin. Lan nói.

- Nếu anh không tin, cứ tìm anh ấy mà hỏi.

- Tại sao vậy?

Hải Lan lắc đầu, thật ra thì Lan cũng không biết tại sao, và nàng tin là cả Triết cũng không biết.

Lan hỏi ngược lại.

- Còn chuyện giữa anh và Châu Bội Thi thì sao?

- Cô ấy cũng sắp lấy chồng.

- à!

Hải Lan chỉ à một tiếng. Lý Minh suy nghĩ một chút, hỏi.

- Hải Lan, em có thấy là chúng mình... còn có cơ hội hàn gắn không?

Chuyện đó Hải Lan làm sao biết... Có lẽ phải cần thời gian để quên đi chuyện "vượt rào cũ". Rồi tha thứ cho nhau. Nhưng liệu chuyện này có làm được không?

- Hải Lan này. - Lý Minh ngồi xuống cạnh Lan. - Có lẽ khởi đầu sẽ rất khó khăn... nhưng nếu thành tâm, có lẽ rồi chúng ta sẽ dần dần hàn gắn lại được. Thế nào thì cũng còn hơn là phá vỡ tất cả.

Lời của Lý Minh làm nước mắt Lan rơi xuống, Minh lại tiếp.

- Anh biết là thời gian vừa qua... Anh đã sống cho em, cho con, cho gia đình quá ít... Vì vậy cũng không thể trách được em... Bây giờ anh để chuyện này cho em quyết định.

Lan bắt đầu thút thít khóc. Lan cũng thấy xấu hổ vì đã phản bội chồng.

- Hôm ấy anh gặp Huệ Quân, cô ấy cũng đã làm cho anh thấy rõ một số vấn đề.

- Huệ Quân đã nói gì?

- Cũng chẳng có gì lớn lao. Nhưng mà... sau bao nhiêu chuyện xảy ra, anh nghĩ là rồi hạnh phúc gia đình chúng ta sẽ vững chắc hơn như cái cây sau cơn gió bão...

Hải Lan gật đầu. Minh cười.

- Có nghĩa là... em tha thứ cho anh rồi chứ?

- Không phải vậy, người cần được tha thứ là em. - Hải Lan ngược đôi mắt mờ lệ lên. - Bây giờ thì em thấy, em là một con đàn bà tội lỗi...

- Thôi thì... chúng mình cố quên cái chuyện đó đi em ạ.

Hải Lan vẫn thút thít.

- Mấy hôm nay, lòng em cứ bị cắn rứt... Em không dám nghĩ ngợi điều gì tốt lành cả. Em nghĩ là mọi thứ đã lỡ dở hết rồi. Tại em cả, em là người đàn bà đốn mạt...

- Đừng nghĩ vậy, chuyện qua rồi em ạ.

- Em ăn năn, một cách đau khổ...

- Vậy sao em không gặp anh?

- Vì em sợ... - Hải Lan thành thật nói. - Em sợ bị anh cự tuyệt.

Lý Minh cũng thú nhận.

- Em biết không, hôm nay anh đến đây là can đảm lắm. Anh cứ sợ là em không tiếp anh.

Hải Lan lắc đầu, Minh chột xiết chặt vai vợ nói.

- Hải Lan này, bây giờ sóng gió đã qua rồi... Anh nghĩ là bắt đầu từ hôm nay, ta phải quý trọng cái gia đình mà ta có em ạ.

- Vâng, em biết.

Lan nói. Đúng rồi. Cái thời thơ ấu mơ mộng viễn vông với tình yêu đã qua Lan cần cất kỹ cái hình bóng của Trung Triết vào ngăn kéo kỷ niệm. Trước mắt chỉ có gia đình. Chồng và con cái thôi. Nếu được vậy, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

oOo

Huệ Quân quay về sống với gia đình. Một mặt, nàng muốn yên ổn, mặt khác vì muốn lánh Lý Hoàn.

Với vết thương ở tay, Quân nói dối người nhà là lỡ té vào bàn trứng ngay ly nước. Người nhà hình như cũng tin, ngoại trừ Huệ Linh.

Lễ cưới của Ngô Di Lợi và Dương Tú Bình đã gần kề. Họ có vẻ hạnh phúc. Quân uể oải nằm dài trên giường, không muốn làm gì cả. Quân chột nhớ tới Lý Hoàn. Sau cái chuyện đó anh chàng thế nào? Tiếp tục cuộc tình với Trương Lệ Hồng hay trác tách trở lại. Ồ mặc xác hă, nghĩ đến làm gì cho phiền phức.

Có tiếng gõ cửa, rồi chị Huệ Linh bước vào với nụ cười.

- Có người cần gặp em.

- Ai vậy, anh Lợi phải không?

- Không phải. - Linh cười nói.- Anh ta xưng họ Võ.

Huệ Quân thắc mắc.

- Chị làm gì mà cười hoài vậy?

- Bởi vì hă tưởng chị là em gái của em.

- à! Huệ Quân bước xuống giường, trả miếng. - Có lẽ hă thấy chị trẻ con hơn em đấy.

- Em nói sao cũng được. - Huệ Linh nói. - Chị đã mời hă vào nhà mà hă không chịu, bảo đứng ngoài cửa chờ được rồi.

Huệ Quân thay áo rồi bước ra ngoài. Cổng đang mở lớn. Nhà chỉ có hai chị em, nên cũng không có gì đáng ngại.

- Chào anh!

Quân thấy Triết đứng ngoài cửa có vẻ nôn nóng.

- Chào cô! à hôm nay cánh tay của cô đỡ chưa?

- Anh cũng biết chuyện đó nữa à?

Hai người vừa bước vào sân vừa nói chuyện.

- Hải Lan cho tôi biết đấy.

Và sợ Quân hiểu lầm Triết lại nói thêm.

- Tôi biết chuyện này, khi gọi điện thoại đến từ giã Lan.

Quân ngạc nhiên quay qua.

- Anh định đi đâu vậy?

- Tôi định đi xa làm ăn. Triết nói và giải thích. - Lợi dụng bây giờ mình còn trẻ, lại độc thân đi đó đây để biết với người ta, vả lại... bây giờ rời khỏi đây, tôi thấy có nhiều điểm lợi khác.

Huệ Quân gật đầu tán đồng, Triết lại tiếp.

- Chuyện Hải Lan và Lý Minh giải quyết êm đẹp rồi Quân biết không? Lý Minh là một người đàn ông rộng rãi hiểu biết, phải nói là Hải Lan có phúc... và tôi nghĩ là sau cơn sóng gió vừa qua, cả hai sẽ tìm thấy hạnh phúc của cuộc đời...

Và Triết đưa mắt nhìn về phía xa xa, giọng buồn hẳn.

- Chỉ có tôi... Bây giờ chẳng còn gì... Kể cả những ắp ủ đẹp đẽ ngày qua cũng bị tan biến...

Quân muốn xóa tan cái không khí ngột ngạt nên hỏi.

- Anh đi rồi bao giờ mới về?

- Tôi cũng không biết.

- Bao giờ anh đi?

- Có lẽ là đầu tháng sau...

Rồi chợt nhiên Triết quay qua nhìn Quân.

- Quân biết không? Nếu lần đó trở về mà không có chuyện với Hải Lan, thì tôi đã dồn hết toàn lực để theo đuổi Quân. Quân là một cô gái kỳ lạ, dễ mến nhưng mà sau cái chuyện này... Tôi biết là mình đã không còn hy vọng.

Hai người cứ thế yên lặng bước.

- Còn chuyện của Quân với Hoàn? Nhắm có kết quả không?

- Ai cho anh biết chuyện đó vậy?

- Cũng Hải Lan - Triết nói - Và qua lời của Lan, tôi biết là cả Quân và Hoàn đều có cảm tình với nhau...

Huệ Quân chỉ cười nhẹ. Triết hỏi.

- Nhận xét của Hải Lan có đúng không?

- Anh thấy thế nào?

Quân hỏi ngược lại làm Triết không biết trả lời thế nào.

- Có lẽ rồi những người yêu nhau đều được lấy nhau. Chỉ có tôi.

- Ồ sao bi quan vậy? Biết đâu rồi khi đi xa anh sẽ quên hết bọn này.

Lời của Quân càng khiến Triết đau lòng hơn.

- Huệ Quân này, khi tôi đi rồi... Tôi muốn nhờ Quân để ý, giúp đỡ Lan nhiều hơn.

- Điều đó anh khỏi lo - Quân cảm động nói - Nhưng tôi nghĩ là sau cái cơn sóng gió vừa qua, Lan hẳn vững vàng hơn nhiều.

- Nếu được vậy, tôi yên tâm.

Triết nói và đứng lại.

- Đi xa, tôi sẽ nhớ đến Quân hơn.

- Ở đây, tôi cũng vậy... Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Tôi chờ ngày ấy. Thôi bây giờ xin từ giả Quân.

- Vâng, tạm biệt anh.

Triết xiết mạnh tay Quân, rồi quay người đi ra cửa. Quân nhìn theo cho mãi đến lúc bóng Triết khuất hẳn trong màn đêm.

oOo

Tình hình có lẽ căng lắm! Trần Hùng Như ngồi trong văn phòng nhìn Lý Hoàn nện mạnh gót giày, tới lui suy nghĩ mà lo lắng. Thế này thì nguy thật.

Tất cả chỉ có một nguyên nhân - Huệ Quân.

- Anh Hoàn này, có cần tôi giúp đỡ không?

- Không cần!

Giọng Hoàn cộc lốc.

- Hay là để tôi đến thuyết phục Trương Lệ Hồng vậy?

- Vô ích! Lê Hồng có đồng ý cũng không giúp được gì đâu!
 - Vậy thì đến gặp Huệ Quân?
 - Đừng nhắc đến cô ấy nữa!
 - Sao vậy? Hùng Nhơn đến gần Hoàn - Tại sao anh không thử đến gặp cô ấy xem?
 - Chẳng làm gì được đâu.
- Hùng Nhơn chẳng chịu được, hỏi.
- Bây giờ anh bình thản một chút, rồi nói rõ cho tôi nghe nào. Bắt đầu là bên Trương Lê Hồng. Cô ấy phản ứng thế nào?
 - Tôi làm sao biết được. Hồng án binh bất động. Không biết có âm mưu gì lớn hơn không?
 - Như vậy rồi anh chấp nhận cái thế chịu trận ư?
 - Chớ biết làm sao khác hơn được?
- Hùng Nhơn quay đi.
- Anh có biết bác sĩ Ngô Di Lợi không?
 - Anh ta là ai?
 - Đó là láng giềng, là bạn bè của Quân.
 - Rồi sao nữa?
 - Lại là một bác sĩ tâm thần học nổi tiếng.
 - Làm sao cậu biết.
 - Thì tìm hiểu.
 - Rồi, vậy anh ta giúp được chuyện gì trong chuyện này?
 - Nhờ anh ta thuyết phục Huệ Quân.
- Lý Hoàn yên lặng. Hùng Nhơn tiếp:
- Anh Hoàn, chúng ta cứ nhờ thử xem.
 - Ờ, tùy cậu.
 - Anh có biết không, chỉ cần Huệ Quân chấp thuận lời cầu hôn của anh là Lê Hồng bó tay.
 - Tại sao cậu biết?
 - Mục đích của Hồng là cái gia tài khổng lồ của anh. Bây giờ anh lấy người khác, Hồng sẽ không xờ núm được gì.
 - Nhưng cô ấy sẽ trả thù?

- Chớ thể lực của anh đâu? Vả lại Hồng biết luật giang hồ, ăn miếng trả miếng. Thôi thì bắt không được con cá này thì tìm con cá khác... Tôi gì mang vạ vào mình?

Lý Hoàn nghĩ cũng có lý, vội vàng bước tới bàn, lấy chìa khóa xe.

- Anh Hoàn, đi đâu vậy? Giờ này bệnh viện đang làm việc cơ mà?

- Nhưng tôi không chờ được. Lý Hoàn nói - Tôi đến gặp ông ấy thử xem.
Và Lý Hoàn biến mất vào cửa.

QUYỀNH DAO

Hương cỏ dại

Chương Kết

Huệ Quân ngồi trước bà, xấp giấy trắng chưa viết được một chữ. Lúc gần đây bao nhiêu sự việc dồn dập xảy ra, khiến Quân rối rắm không làm được gì cả.

Huệ Quân nghĩ đến chuyện Hải Lan với Triết, rồi Lý Minh. Chuyện Ngô Di Lợi và Dương Tú Bình cả chuyện Lý Hoàn... Lúc gần đây Quân nghĩ đến Hoàn hơi nhiều. Sự sợ hãi về những đe dọa do Trương Lệ Hồng mang lại đã nhạt bớt trong lòng Quân. Nhưng Quân vẫn không muốn gặp Hoàn. Vì sự tự trọng, vì niềm kiêu hãnh của một người con gái không cho phép.

Nhiều lúc Quân bâng khuâng. Tại sao Lý Hoàn không tìm đến đây? Có phải chàng cũng sợ Hồng? Hay là... Quân không dám nghĩ tiếp.

Có tiếng gõ cửa. Quân e dè hỏi.

- Ai?

- Tôi đây.

Giọng nói của Di Lợi.

Lợi bước vào với nụ cười rất tươi. Quân ngạc nhiên.

- Sao không ở nhà chuẩn bị lễ cưới đi, còn đến đây làm gì?

- Tại nhớ đến em!

- Nói bậy.- Huệ Quân cười nhẹ. - Anh sắp làm lễ cưới rồi nhé, đừng có phát ngôn bừa bãi, bà xã ghen rồi khóc. Tôi không thích làm cái bung xung đâu.

- Thôi được, - Di Lợi nghiêm mặt lại nói. - Tôi đến đây là do một người nhờ.

- Ai nhờ anh?

- Lý Hoàn!

- Làm sao anh ấy biết anh?

- Tôi cũng đang tự hỏi đây?

Rồi Di Lợi lắc đầu nói.

- Từ trước đến giờ, tôi nào có nghe cô nhắc đến cái tên của hắn đâu? Chợt nhiên rồi hắn xông vào phòng làm việc của tôi...

Di Lợi làm bộ thờ dài, tiếp.

- Xưa nay, tôi cứ nghĩ là mình đẹp trai nhất, đàn ông nhất. Vậy mà vừa gặp hãn, niềm tin của tôi bị lung lay ngay.

- Tôi đừng có phịa!

- Lý Hoàn quả là một nhân vật "gồ ghề"! Lợi nói. Huệ Quân chỉ ngòì cười. Lợi lại tiếp:

- Tôi cũng đã nghe Hoàn kể lại chuyện quyết đấu của Trương Lê Hồng nữa...

- à... à... Tôi biết rồi... Anh đã bị hãn mua chuộc?

-Ồ! Huệ Quân. Cô nữ nói xấu tôi như vậy sao?

- Nhưng rõ ràng là anh đang đứng bên lập trường của anh ấy.

- Nhưng mà... Hãn là một người đàn ông đáng khâm phục thật mà? Nếu không, làm gì tôi chịu làm thuyết khách cho hãn... Đặc biệt là để thuyết phục Quân.

Huệ Quân nhìn xuống xấp giấy không nói gì cả, Lợi tiếp:

- Quân mà chia tay với Lý Hoàn, có phải là vô tình trúng kế của Trương Lê Hồng rồi không? Lúc đó Lê Hồng sẽ tự đắc về cái thủ đoạn cao tay của mình và chẳng coi ai ra gì nữa.

Huệ Quân yên lặng.

- Vì vậy, tôi thấy là Quân nên áp dụng phương thức ăn miếng trả miếng, để cho cô ta một bài học. Và tôi nghĩ là trước kia Lý Hoàn vì khinh địch nên lơ là... chứ bây giờ thì thừa sức bảo vệ cô.

- Thôi được rồi, để tôi suy nghĩ lại.

Quân nói. Nhưng Lợi vẫn thuyết phục.

- Còn gì phải suy nghĩ nữa?

-Ồ! - Huệ Quân ném bút xuống - Tại sao anh nôn nóng cho chuyện người ta dữ vậy?

Lợi không giận mà nói:

- Huệ Quân, bây giờ cô nên đến tìm Hoàn đi. Tôi thấy anh ta đang xuống tinh thần một cách tồi tệ.

- Tôi không tin chuyện đó.

- Thì cứ gặp đi, tôi không nói dối đâu.

Huệ Quân quay lại trừng mắt với Lợi.

- Anh Lợi, anh ăn hối lộ của Hoàn hết bao nhiêu rồi? Có phải hãn hứa sẽ cắt cho anh một đường đường, phải không?

Lợi phản kháng

- Huệ Quân, cô nói vậy được à?

- Hay là hãn dọa gì anh?

- Chẳng có gì cả. Đây chỉ là vấn đề tình cảm và hoàn toàn tự nguyện. - Lợi thở dài nói.- Thuyết phục cô còn khó hơn cả Tú Bình nữa.

Lời của Lợi làm Quân phì cười.

- Thôi được rồi, tôi sẽ gặp Hoàn.

- Nhanh nhé! - Lợi nói - Bằng không hãn sẽ chết mất!

Quân cúi mặt xuống, cười e thẹn. Cuộc đời vẫn còn đẹp vô cùng.

oOo

Trần Hùng Nhơn đến trước phòng tổng giám đốc, vừa định đẩy cửa, thì nghe có tiếng chân từ thang máy bước ra.

- Khoan đã, đợi tôi một chút!

Giọng nữ, Nhơn quay lại, thì ra là Huệ Quân.

áo chemise hồng, quần jean, giày bít, tóc xõa vai. Tất cả đơn giản, nhưng vẫn đẹp. Nhơn nói:

-Ồ! Cứu tinh đã đến!

Quân đỏ mặt.

- Anh đừng thối phồng như vậy!

Nhưng Nhơn có vẻ rất thành thật.

- Tôi nói thật đấy. Cô không biết là mấy ngày nay, tui tôi đã khổ biết chừng nào... Nếu hôm nay mà cô không đến nữa, có lẽ tất cả nhân viên chúng tôi phải xin thôi việc cả.

- Anh khéo nói để lấy lòng tôi?

- Không hề có chuyện đó. - Nhơn nói - Không tin cô vào xem nhé.

Và Nhơn không gõ cửa, chỉ đẩy nhẹ. Bên trong, Lý Hoàn đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng đang hút thuốc. Khói tỏa một góc phòng. Hoàn có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì. Nhơn lên tiếng.

- Anh Hoàn, có một số hồ sơ chờ anh ký!

- Cứ bỏ đấy!

Hoàn lớn tiếng nhưng vẫn không quay lại.

- Hồ sơ này khẩn lắm anh ạ!

- Tôi bảo anh cứ bỏ mẹ nó lên bàn, một chút tôi xem không được sao?

Hoàn không quay lại, giận dữ, Nhơn nháy mắt với Quân rồi tiếp.

- Còn nữa, có người muốn gặp anh.

Bây giờ thì Hoàn hét:

- Nói là tôi không rảnh!

Và Huệ Quân thấy là không thể không lên tiếng được rồi.

- Tôi đây anh ạ!

Nghe giọng Quân, Lý Hoàn lập tức quay lại. Chàng có vẻ xúc động. Nhơn biết là sự hiện diện của mình trong lúc này trở nên thừa thãi nên nói.

- Tôi ở phòng bên cạnh, có chuyện gì cần, anh cứ gọi, tôi sẽ có mặt ngay.

Lý Hoàn vội vã gật đầu.

Cửa được khép lại. Bây giờ chỉ còn một mình Hoàn và Huệ Quân trong phòng.

Hoàn thấy tim đập hỗn loạn, trong khi Quân có vẻ bình tĩnh hơn.

- Huệ Quân, nếu mà anh mà biết được, bác sĩ Ngô Di Lợi hành động hiệu quả như vậy, thì anh đã sớm tìm đến anh ấy rồi.

Huệ Quân chỉ cười.

- Em không giận anh nữa chứ?

Hoàn hỏi. Huệ Quân lắc đầu.

- Cả Lệ Hồng em cũng không giận.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì nếu em bị ai cướp lấy người mình yêu, thì cũng phải phản ứng quyết liệt vậy thôi.

Lý Hoàn lắc đầu.

- Anh biết là em hiền lành em nói vậy nhưng không phải vậy!

Hoàn nói và tiến đến gần Quân.

- Bao giờ chúng mình làm lễ cưới?

Huệ Quân chau mày.

- Ai hứa với anh bao giờ?

Và đứng dậy, giả vờ như muốn bỏ đi, Lý Hoàn chụp lấy Quân giữ chặt.

- Có chịu làm lễ cưới không nào?

Quân nhột quá, đành nói.

- Chịu, chịu!

Bây giờ Hoàn mới nói lỏng tay ra.

- Cả đời anh không bao giờ quên cái quán "Ấm Cúng" ở Cơ Long. Nơi đó... có một người con gái đã trả hộ tiền thuốc lá cho anh. Nhờ vậy mà... anh mới có ngày hôm nay.

- Vậy à? Em cũng không quên nơi ấy. Anh biết tại sao không?

Hoàn cũng không hiểu Quân định nói gì.

- Không biết.

- Anh còn nhớ cái anh chàng Võ Trung Triết mà anh đã gặp ở nhà em nơi đây không? Em đã mời anh ta vào nhà uống cà phê Chuyện vãn đó?

Hoàn nóng mũi.

- Rồi bây giờ hắn ở đâu?

Quân làm ra vẻ bình thản.

- Anh ấy bảo là sẽ chờ em. Vì vậy anh yên trí đi. Em ngoài anh ra, còn nhiều người xin ứng lăm.

Hoàn lớn tiếng.

- Em làm ơn bỏ cái ý nghĩ viễn vông đó đi.

- Thế còn anh? Anh nào có biết chung tình là gì đâu?

- Chuyện đó xưa rồi, bây giờ khác.

Và Hoàn cảnh cáo:

- Cho em biết bây giờ em đã là bà Lý Hoàn, em không có quyền đứng núi này trông núi nọ nữa.

- Chưa có làm đám cưới mà?

- Anh sẽ đi gặp ba mẹ em ngay.

- Nếu vậy thì nhanh lên. - Huệ Quân nói. - Em đã báo cho ba mẹ em biết, và bây giờ họ đang chờ anh ở nhà đấy.

- Vậy mà em làm anh hết hồn!

Hoàn nói và cúi xuống hôn Quân.

- Phải như vậy mới vừa với anh.

- Anh chịu thua em!

Lý Hoàn cười nói.

Cả hai bước ra ngoài. Huệ Quân vừa đi vừa lẩm bẫm đếm “ngoài người thân trong gia đình ra, còn phải mời cả bác Ngô này, bác Khử này rồi anh Lợi, chị Tú Bình, Hải Lan, Minh”.

Mặc... bao nhiêu cũng được. Lý Hoàn nghĩ. Chỉ cần biết là bây giờ Hoàn là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời, thế thôi.

Bên ngoài nắng đã nhạt. Một ngày sắp trôi qua Bao nhiêu phiền não rồi sẽ tan biến.

Ráng hồng của buổi chiều thật đẹp.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 15 tháng 3 năm 2004